

แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อ
เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

Solutions for improving co-operation between the police office,
hospitals, and accident rescue services for road accidents in the Muang
sub district of Muang Petchabun province.

ยศวดี นีรารมย์

สาขาวิชาการพัฒนาสังคม คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
ประเภททั่วไป ประจำปีงบประมาณ 2556

แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อ
เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

Solutions for improving co-operation between the police office,
hospitals, and accident rescue services for road accidents in the Muang
sub district of Muang Petchabun province.

ยศวดี นีรารมย์

สาขาวิชาการพัฒนาสังคม คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
ประเภททั่วไป ประจำปีงบประมาณ 2556

ยศวดี นิรารมย์. 2556. **แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีดำรวจ
โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์.** สาขาวิชาการพัฒนาสังคม คณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์สองประการคือ หนึ่งเพื่อศึกษาศักยภาพและข้อจำกัดในการ
ปฏิบัติงานของสถานีดำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน และเพื่อศึกษา
แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสามหน่วยงาน เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลใน
เมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยการวิจัยนี้เก็บข้อมูลด้วยวิธีการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม
เพื่อศึกษาดูการปฏิบัติงานจริงเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและการ
สนทนากลุ่มกับผู้ให้ข้อมูลคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์, พยาบาลวิชาชีพ
โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ เพื่อศึกษาศักยภาพและ
ข้อจำกัดการปฏิบัติงาน รวมถึงเพื่อหาแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

ผลงานวิจัยพบประเด็นดังนี้ **หนึ่ง** ศักยภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ทั้งสามหน่วยงาน
มีความแตกต่างกันคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจมีศักยภาพด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและการดำเนินคดี
ความ และพยาบาลวิชาชีพมีความรู้/ความชำนาญด้านการปฐมพยาบาลเบื้องต้น ส่วนเจ้าหน้าที่
หน่วยกู้ภัยมีศักยภาพด้านการเดินทางไปที่เกิดเหตุที่รวดเร็วและสามารถปฐมพยาบาลเบื้องต้น
รวมถึงการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บที่ถูกต้องตามหลักการด้วย **สอง** ข้อจำกัดการปฏิบัติงานร่วมกันของ
สามหน่วยงานได้แก่ อุปสรรคในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอและเสื่อมสภาพ, ทรัพย์สินผู้บาดเจ็บสูญ
หาย และเจ้าหน้าที่เดินทางไปถึงที่เกิดเหตุช้า อย่างไรก็ตามแต่ละหน่วยงานก็มีข้อจำกัดเฉพาะด้วย
โดยหน่วยกู้ภัยมีข้อจำกัดด้านงบประมาณที่ไม่เพียงพอ ซึ่งส่งผลกระทบต่อกรณีในการปฏิบัติงานที่
ไม่เพียงพอ ส่วนสถานีดำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์มีข้อจำกัดด้านกำลังเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานไม่เพียงพอ
และในส่วนของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์มีข้อจำกัดด้านการขาดความรู้และประสบการณ์ในการทำงาน
ของเจ้าหน้าที่ที่เพิ่งจบการศึกษาใหม่ **สาม** แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีดำรวจ
โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัยคือ ประเด็นการทำลายพยานหลักฐาน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องมีการ
ประชาสัมพันธ์ข้อมูลความรู้เผยแพร่ให้กับประชาชน ทั้งนี้เนื่องจากหน่วยกู้ภัยมักเป็นหน่วยงานแรกที่
เดินทางมาถึงจุดเกิดเหตุ จึงอาจช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจเบื้องต้นโดยนำสีสเปรย์พ่นร่องรอยการชน
เพื่อเป็นหลักฐานในการดำเนินคดีความตามกฎหมาย ต่อมาประเด็นการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บที่ไม่ถูก
วิธี ในเบื้องต้นนั้นเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานต้องสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องร่วมกันก่อน จากนั้นจึงสร้าง
ความเข้าใจในประเด็นดังกล่าวให้กับประชาชน โดยอาจทำเป็นโครงการให้ความรู้สู่ชุมชนรวมถึงการ
รณรงค์ข้อมูลผ่านสื่อต่างๆด้วย ไม่เพียงแค่นั้น รัฐบาลควรสนับสนุนงบประมาณให้กับหน่วยกู้ภัย
เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรประชาสัมพันธ์ข้อมูล
เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ทั้งในสถานะ
ผู้ประสบเหตุและผู้เห็นเหตุการณ์

YOSWADEE NIRAROM. 2013. **Solutions for improving co-operation between the police office, hospitals, and accident rescue services for road accidents in the Muang sub district of Muang Petchabun province.**

Research in Social Development, Faculty of humanity and social science,
Phetchabun Rajabhat University.

ABSTRACT

This research has two objectives, the first being to study the capabilities and the limitations in co-operative work between the police force, local hospitals and the accident rescue service in dealing with road accidents and secondly to find solutions for improving co-operation between these three institutions in Muang Sub district Phetchabun Province.

Information for this research was collected through direct observation, in order to see real working practices when dealing with road accidents, structured interviews and group discussions with police officers, vocational nurses and accident rescue staff from the target area.

The research found that the capabilities of staff from the three organizations differs, with police officers more knowledgeable in law and litigation, the vocational nurses being experts in first-aid while accident rescue staff are able to reach an accident rapidly as well as administer some basic first aid such as moving injured people correctly.

The limitations affecting all three services included insufficient and deteriorated equipment, incidents of lost possessions of injured parties and arriving at the accident scene too slowly. Moreover, each organization has their own specific limitations with the accident rescue service having a limited budget leading to insufficient equipment, the police force has a lack of officers and Phetchabun hospital does not have enough experienced nurses.

There are a number of solutions to improve working practices. A key point is the destruction or tampering of accident scene evidence. The relevant organization must publicize information and knowledge to people. As the accident rescue team is usually first on scene they should help the police by marking all evidence for subsequent use in legal proceedings. A further key point is to provide information and knowledge about the correct movement of injured people. Furthermore the government should support the rescue services with an increased budget to improve working practices and efficiency and lastly relevant organizations should provide information on best practices and behavior for people involved in and witness to a road accident.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้ให้ข้อมูลทุกท่าน ทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจเมืองภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โรงพยาบาลวิชัยพัฒนา งานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรมโพธิ์ ที่ให้ความรู้ และข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการเขียนงานวิจัยครั้งนี้

ที่สำคัญยิ่ง ขอขอบพระคุณความกรุณาจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ได้สนับสนุนทุนวิจัยให้แก่ผู้วิจัยในครั้งนี้ และขอขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาการ พัฒนาสังคมทุกท่านที่ช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้วิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่าน ที่กล่าวมาข้างต้นด้วยความเคารพอย่างสูง

เหนือสิ่งอื่นใด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่ของผู้วิจัย ผู้ที่เป็นที่รักยิ่งสำหรับความรัก ความเข้าใจ การเลี้ยงดู และการสนับสนุนผู้วิจัยในทุกด้าน และขอขอบพระคุณ คุณพ่อที่คอยห่วงใย และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ยศวดี นีรารมย์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
พ.ศ. 2556

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญตาราง	ง
สารบัญภาพ	จ
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
3. ขอบเขตของการวิจัย	4
4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
5. นิยามศัพท์เฉพาะ	4
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
1. แนวคิดบทบาทหน้าที่	6
2. แนวคิดการมีส่วนร่วม	10
3. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอุบัติเหตุบนท้องถนน	14
4. แผนปฏิบัติการเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน	23
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	27
6. กรอบแนวคิดการวิจัย	29
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	31
1. วิธีและขั้นตอนการเก็บข้อมูล	31
2. การวิเคราะห์ข้อมูล	33
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
1. บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนของ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์	34
2. ศักยภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธร เมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์	44
3. ข้อจำกัดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธร เมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์	56

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4. แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์	63
บทที่ 5 สรุปลงและข้อเสนอแนะ	72
1. สรุปลงผลการวิจัย	73
2. ข้อเสนอแนะ	77
บรรณานุกรม	77
ภาคผนวก	78
ภาคผนวก ก. รูปภาพการจัดกระบวนการสนทนากลุ่ม	83
ภาคผนวก ข. บันทึกข้อความขอความอนุเคราะห์ลงนาม	91
ภาคผนวก ค. หนังสือเชิญผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่ม	93
ประวัตินักวิจัย	97

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 1	บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานของสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โรงพยาบาล เพชรบูรณ์ และหน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์เมื่อเกิดอุบัติเหตุ บนท้องถนน ตำบลใน เมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์	8
ตารางที่ 2	การปฏิบัติงานตามแผนงานของสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และหน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์ เมื่อเกิดอุบัติเหตุ บนท้องถนนตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์	24
ตารางที่ 3	การปฏิบัติงานร่วมของสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โรงพยาบาล เพชรบูรณ์ และหน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์ เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน	27
ตารางที่ 4	จุดร่วมด้านอุปสรรคในการปฏิบัติงาน	64
ตารางที่ 5	จุดต่างด้านอุปสรรคในการปฏิบัติงาน	67
ตารางที่ 6	ความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน	68

สารบัญภาพ

	หน้า	
ภาพที่ 1	แสดงแนวโน้มอุบัติเหตุของประเทศไทย	1
ภาพที่ 2	แสดงข้อมูลด้านสถิติการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์	3

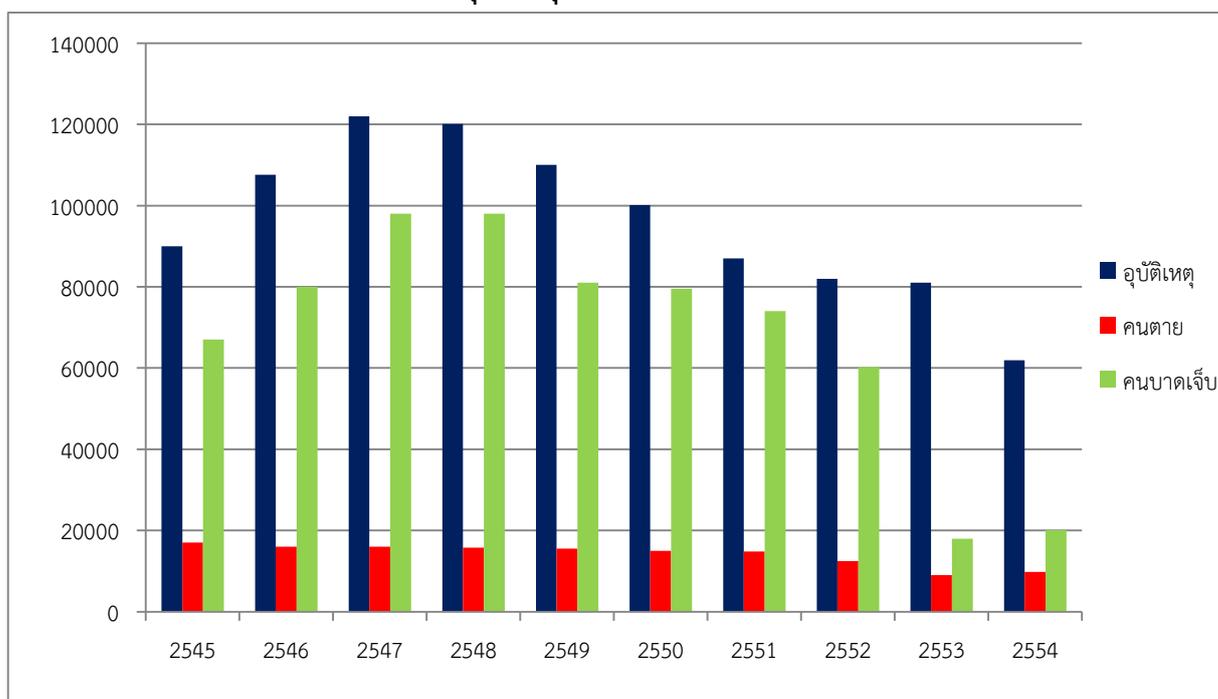
บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันปัญหาอุบัติเหตุบนท้องถนนนับเป็นหนึ่งปัญหาที่สำคัญของประเทศไทย เนื่องจากในแต่ละปีอุบัติเหตุทางถนนก่อให้เกิดความสูญเสียด้านเศรษฐกิจและสังคมเป็นอย่างมาก ทั้งความสูญเสียทางตรงต่อผู้ประสบอุบัติเหตุ เช่น ความสูญเสียในทรัพย์สิน ความสูญเสียจากการบาดเจ็บและเสียชีวิต และความสูญเสียทางอ้อมที่อาจเกิดขึ้นต่อสังคม เช่น ความสูญเสียต่อครอบครัวของผู้ประสบอุบัติเหตุ อันเนื่องจากการเสียชีวิต ความพิการและทุพพลภาพของผู้ประสบอุบัติเหตุ ซึ่งหากผู้ประสบอุบัติเหตุเป็นเรี่ยวแรงหลักในการทำงานหาเลี้ยงครอบครัวด้วยแล้ว ผลกระทบที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวก็จะส่งผ่านกลายเป็นผลกระทบต่อสังคมโดยรวมได้ในอนาคต โดยจากการรวบรวมข้อมูลภายในประเทศไทยของศูนย์ข้อมูลข้อสนเทศ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เกี่ยวกับแนวโน้มอุบัติเหตุของประเทศไทยพบว่ามีอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2546 มีจำนวน 107,565 ราย และได้เพิ่มจำนวนขึ้นในปี 2547 เป็น 124,530 ราย แต่หลังจากปี พ.ศ. 2547 สถิติการเกิดอุบัติเหตุโดยรวมมีแนวโน้มลดลง จนกระทั่งปี พ.ศ. 2555 มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นจำนวน 61,114 ราย ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 แสดงแนวโน้มอุบัติเหตุของประเทศไทย

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

จากสถิติอุบัติเหตุของประเทศไทยที่กล่าวมาข้างต้น ถึงแม้แนวโน้มโดยรวมของการเกิดอุบัติเหตุในประเทศไทยจะมีทิศทางที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง แต่จากการจัดอันดับขององค์การอนามัยโลก ในปี พ.ศ. 2556 เกี่ยวกับความปลอดภัยทางถนนของโลก พ.ศ. 2556 หรือ Global Status Report on Road Safety 2013 พบว่า อัตราผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนของประเทศไทยสูงจัดอยู่ในอันดับที่ 3 ของโลก โดยอัตราการเสียชีวิตมีถึง 38.1 คนต่อประชากร 1 แสนคน รองจากประเทศเกาะนีอูเอ และสาธารณรัฐโดมินิกัน (เดลินิวส์. 2556)

อย่างไรก็ตาม อุบัติเหตุบนท้องถนนที่เกิดขึ้นหากพิจารณาแล้วมีหลายสาเหตุที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นความประมาท การดื่มแอลกอฮอล์ การไม่สวมหมวกนิรภัย การไม่คาดเข็มขัดนิรภัย สภาพถนนที่ไม่สมบูรณ์ หรือสภาพอากาศที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการขับขี่ยานพาหนะ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องแนวทางการป้องกันอุบัติเหตุจราจรบนท้องถนนในช่วงเทศกาลที่พบว่า ปัจจัยที่มีผลโดยตรงต่อระดับความรุนแรงของอุบัติเหตุจราจรทางถนนเด่นชัดที่สุด คือ พฤติกรรมการใช้รถใช้ถนน โดยในส่วนของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

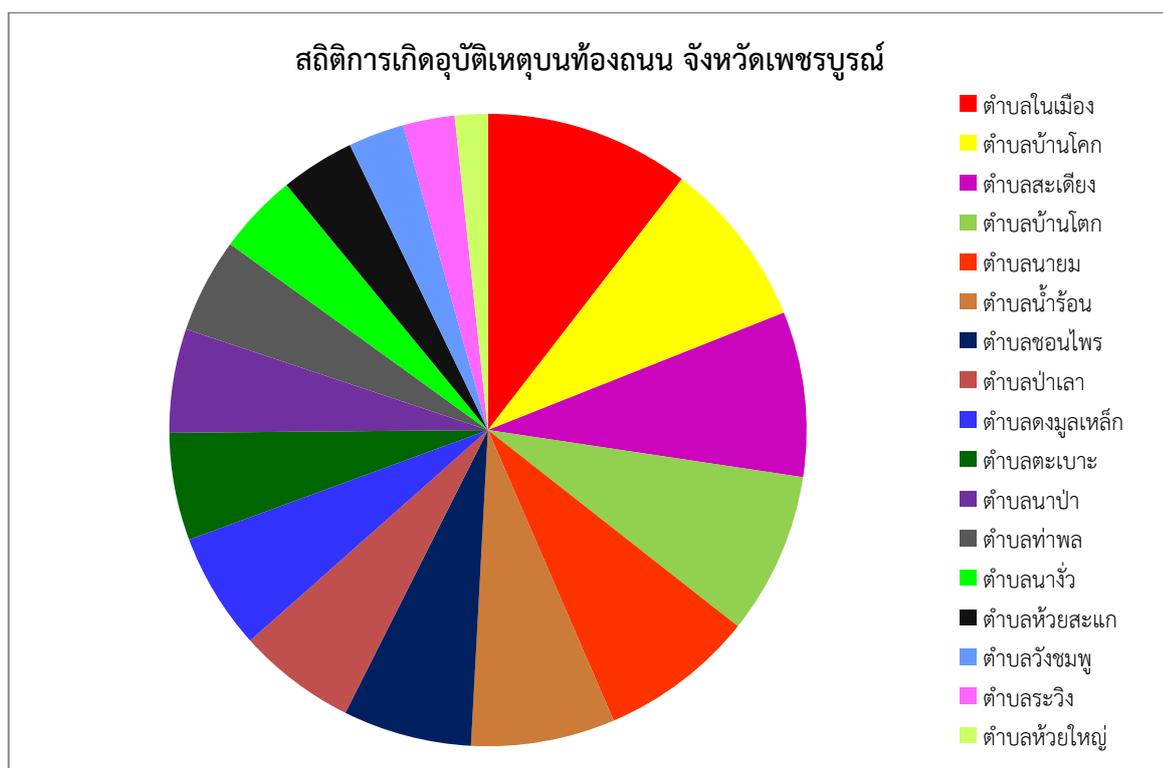
จากการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ขับขี่ไม่คาดเข็มขัดนิรภัย ขับรถเร็วเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด ไม่สวมหมวกกันน็อกขณะขับขี่รถจักรยานยนต์ ไม่ให้สัญญาณไฟในขณะจอด ชะลอ หรือเลี้ยว แซงรถอย่างผิดกฎหมาย ขับรถตามคันอื่นในระยะกระชั้นชิด เป็นต้น (อรุณรัตน์ ไชยวิริยโชติ. 2546)

จากที่กล่าวมาข้างต้นเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน สะท้อนให้เห็นหนึ่งประเด็นที่สำคัญคือ อุบัติเหตุบนท้องถนนเป็นสิ่งที่สามารถควบคุมได้ ซึ่งปัจจัยที่สำคัญที่สุดมาจากประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนนนั่นเอง แต่ทั้งนี้เมื่ออุบัติเหตุเกิดขึ้น กระบวนการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบอุบัติเหตุจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการช่วยลดอัตราการบาดเจ็บ พิการ และเสียชีวิตของผู้ประสบเหตุ ซึ่งหากหน่วยงานและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องสามารถทำหน้าที่ประสานงานกันได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ความรุนแรงจากอุบัติเหตุก็จะลดน้อยลงส่งผลทำให้อัตราการรอดชีวิตของผู้ประสบเหตุมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตามกระบวนการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบเหตุบนท้องถนนนั้นไม่สามารถดำเนินการได้เพียงหน่วยงานเดียว ซึ่งหากกล่าวถึงหน่วยงานที่มีบทบาทหน้าที่โดยตรงเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนคงหนีไม่พ้นโรงพยาบาล หน่วยกู้ภัย และสถานีตำรวจ โดยหากทั้ง 3 หน่วยงานสามารถปฏิบัติงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ อัตราความรุนแรงจากการบาดเจ็บ พิการ และเสียชีวิตของผู้ประสบเหตุบนท้องถนนก็จะลดลงได้

ประกอบกับการลงพื้นที่เก็บข้อมูลสถิติการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนเขตอำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ จากสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ พบว่า เขตอำเภอเมืองเพชรบูรณ์มีทั้งหมด 17 ตำบล ซึ่งหากเรียงลำดับสถิติการเกิดอุบัติเหตุจากมากไปน้อยพบรายละเอียดว่า ตำบลในเมืองมีสถิติการเกิดอุบัติเหตุมากที่สุดถึง 7,814 ครั้ง รองลงมาคือ ตำบลบ้านโคก 6,402 ครั้ง และตำบลสะเดียง 6,331 ครั้ง ตามลำดับ ส่วนข้อมูลสถิติการเกิดอุบัติเหตุอีก 14 ตำบลในเขตอำเภอเมืองเพชรบูรณ์โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยพบข้อมูลดังนี้ ตำบลบ้านโคก 6,204 ครั้ง ตำบลนายม

5,924 ครั้ง ตำบลน้ำร้อน 5,482 ครั้ง ตำบลชอนไพร 4,903 ครั้ง ตำบลป่าเลา 4,514 ครั้ง ตำบลดงมูลเหล็ก 4,475 ครั้ง ตำบลตะเบา 4,121 ครั้ง ตำบลนาป่า 3,984 ครั้ง ตำบลท่าพล 3,627 ครั้ง ตำบลนางั่ว 3,081 ครั้ง ตำบลห้วยสะแก 2,823 ครั้ง ตำบลวังชมพู 2,131 ครั้ง ตำบลระวิง 1,965 ครั้ง และตำบลห้วยใหญ่ 1,254 ครั้ง ดังแผนภาพที่ 2

แผนภาพที่ 2 แสดงข้อมูลด้านสถิติการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ที่มา : สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์. 2555

จากสถิติการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนในจังหวัดเพชรบูรณ์ทั้ง 17 ตำบลข้างต้น สรุปได้ว่า ตำบลในเมืองมีอัตราการเกิดอุบัติเหตุสูงมากที่สุด อาจเนื่องมาจากตำบลในเมืองมีจำนวนประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นมากกว่าตำบลรอบนอกส่งผลทำให้ตำบลในเมืองมีอัตราการใช้จ่ายยานพาหนะในปริมาณที่สูง นี่จึงอาจเป็นหนึ่งสาเหตุสำคัญของอัตราการเกิดอุบัติเหตุที่มีจำนวนสูงกว่าเขตตำบลอื่น จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาวิธีการปฏิบัติงานของทั้ง 3 หน่วยงาน เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ทั้งด้านที่เป็นศักยภาพและข้อจำกัด ซึ่งข้อมูลที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการสนับสนุนและส่งเสริมการปฏิบัติงานร่วมกันของทั้ง 3 หน่วยงาน เพื่อช่วยลดความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนอันจะทำให้ประชาชนที่ใช้รถใช้ถนนมีคุณภาพชีวิตที่ดีและปลอดภัย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาศักยภาพและข้อจำกัดในการปฏิบัติงานของสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

2.2 เพื่อศึกษาแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

3. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้ได้เลือกระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบกับการวิเคราะห์ตีความข้อมูลที่ได้จากการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม การสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่มกับผู้ให้ข้อมูล 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มแรก คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรและเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์

กลุ่มที่สอง คือ พยาบาลวิชาชีพงานอุบัติเหตุและฉุกเฉินโรงพยาบาลเพชรบูรณ์

กลุ่มที่สาม คือ เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์

ทั้งนี้ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลจาก 3 องค์กรดังกล่าว เป็นผู้ปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนในเขตพื้นที่ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

4.1 ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับศักยภาพและข้อจำกัดในการปฏิบัติงานของสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัยเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ซึ่งข้อมูลที่ได้จะสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและแก้ไขปัญหาจากการปฏิบัติงานของทั้ง 3 หน่วยงานให้มีประสิทธิภาพต่อไป

4.2 ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการปฏิบัติงานร่วมระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัยเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน โดยข้อมูลที่ได้จะสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการลดความรุนแรงเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน อันจะทำให้ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพิ่มมากขึ้น

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 ศักยภาพการปฏิบัติงาน หมายถึง ปัจจัยที่ส่งเสริมทำให้การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานเป็นไปด้วยความราบรื่นและมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยลดความรุนแรงจากการบาดเจ็บ ความพิการ และการเสียชีวิตของประชาชนผู้ประสบอุบัติเหตุบนท้องถนน ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

5.2 ข้อจำกัดการปฏิบัติงาน หมายถึง ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคหรือข้อขัดขัดทำให้การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานออกมาอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ส่งผลทำให้ประชาชนผู้ประสบอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ไม่ได้รับความช่วยเหลืออย่างทันถ่วงทีมีซึ่งความเสี่ยงสูงที่จะได้รับบาดเจ็บในระดับรุนแรง จนถึงขั้นพิการ และอาจเสียชีวิตได้ในที่สุด

5.3 อุบัติเหตุบนท้องถนน หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยผู้ประสบอุบัติเหตุไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้น ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดจากความประมาททั้งของตนเองและของผู้อื่น โดยยานพาหนะที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุได้แก่ รถยนต์และรถจักรยานยนต์

5.4 แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกัน หมายถึง แนวทางและขั้นตอนการปฏิบัติงานร่วมกันเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนของสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย อันเป็นการช่วยลดความรุนแรงจากความบาดเจ็บ พิการ และเสียชีวิตของผู้ประสบอุบัติเหตุ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ทำการค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร หนังสือ งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ โดยมีประเด็นรายละเอียดดังนี้

- 2.1 แนวคิดบทบาทหน้าที่
- 2.2 แนวคิดการมีส่วนร่วม
- 2.3 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอุบัติเหตุบนท้องถนน
- 2.4 แผนปฏิบัติการเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 แนวคิดบทบาทหน้าที่

2.1.1 ความหมายของบทบาทหน้าที่

จากการรวบรวมข้อมูลของสำนักบริการข้อมูลและสารสนเทศมหาวิทยาลัยรามคำแหง (2550) ได้รวบรวมการนิยามแนวคิดบทบาทหน้าที่จากนักวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศไว้หลากหลาย ดังนี้

โคเฮน (Cohen. 1979 : 35-36) ได้ให้ความหมายของคำว่า "บทบาท" ไว้ว่าหมายถึง พฤติกรรมที่ถูกคาดหวังโดยผู้อื่นสำหรับผู้ดำรงตำแหน่งนั้นจะต้องปฏิบัติ ส่วนบทบาทที่ปฏิบัติจริง (enacted role) เป็นวิธีการที่บุคคลได้แสดงหรือปฏิบัติออกมาจริงตามตำแหน่งของเขา ซึ่งความไม่ตรงกันของบทบาทที่ถูกกำหนดกับบทบาทที่ปฏิบัติจริงนั้นอาจมีสาเหตุมาจาก

1. บุคคลขาดความเข้าใจในส่วนของบทบาทที่ต้องการ
2. บุคคลไม่เห็นด้วยหรือไม่ลงรอยกับบทบาทที่ถูกกำหนด
3. บุคคลไม่มีความสามารถที่จะแสดงบทบาทนั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บลูม (Broom.1977 : 34-35) ได้อธิบายถึงคำว่า "บทบาท" ไว้ดังนี้

1. บทบาทที่กำหนดไว้หรือบทบาทในอุดมคติ (socially prescribed or ideal role) เป็นบทบาทตามอุดมคติที่กำหนดสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่ง
2. บทบาทที่ควรกระทำ (perceived role) เป็นบทบาทที่แต่ละบุคคลเชื่อว่าควรจะทำหน้าที่โดยอาจจะไม่ตรงกับบทบาทในอุดมคติทุกประการและอาจแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

3.บทบาทที่กระทำจริง (performed role) เป็นบทบาทที่บุคคลได้กระทำไปจริงตามความเชื่อ ความคาดหวัง ตลอดจนความกดดันและโอกาสที่จะกระทำในแต่ละสังคมในช่วงระยะเวลา หนึ่ง

อัลพอร์ท (Allport. 1973:181-184) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการแสดงบทบาทของ บุคคลว่าขึ้นอยู่กับปัจจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1.บทบาทที่สังคมคาดหวัง (role expectation) คือ บทบาทที่สังคมคาดหวังให้บุคคลปฏิบัติ ตามความคาดหวังที่กำหนดโดยกลุ่มสังคมและโดยสถานภาพที่บุคคลนั้นๆครองอยู่

2.การรับรู้บทบาท (role conception) คือ การที่บุคคลรับรู้ในบทบาทของตนเองว่าควรจะมี บทบาทอย่างไร และสามารถจะมองเห็นบทบาทของตนเองได้ตามการรับรู้ นั้น ซึ่งเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับ ความต้องการของบุคคลนั่นเอง โดยการรับรู้ในบทบาทและความต้องการของบุคคลย่อมขึ้นอยู่กับ ลักษณะพื้นฐานส่วนบุคคล ตลอดจนเป้าหมายในชีวิตและค่านิยมของบุคคลที่สวมบทบาทนั้น

3.การยอมรับบทบาทของบุคคล (role acceptance) จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีความสอดคล้องของ บทบาทตามความคาดหวังของสังคมและบทบาทที่ตนรับอยู่ การยอมรับบทบาทเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ ความเข้าใจในบทบาทและการสื่อสารระหว่างสังคมและบุคคลนั้น

4.การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของบุคคล(role performance) เป็นบทบาทที่เจ้าของ สถานภาพแสดงจริง (actual role) ซึ่งอาจจะเป็นการแสดงบทบาทตามที่สังคมคาดหวัง หรือเป็นการ แสดงบทบาทตามการรับรู้และตามความคาดหวังของตนเอง

ต่อมาเป็นการนิยามแนวคิดบทบาทหน้าที่โดยนักวิชาการไทย สุพัตรา สุภาพ(2534:30-31) ได้ ให้ความหมายคำว่า บทบาทไว้ว่าคือ การปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ของสถานภาพ(ตำแหน่ง)เช่น มี ตำแหน่งเป็นพ่อ บทบาทคือ ต้องเลี้ยงลูก เป็นครู บทบาทคือ สั่งสอนอบรมนักเรียนให้ดี เป็นคนใช้ บทบาทคือ ปฏิบัติตามหมอสั่ง จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นได้ว่า มนุษย์แต่ละคนจะมีบทบาทหลาย บทบาทและแต่ละบทบาทก็จะมีคุณสมบัติหรือสมมูลกันพอควร เช่น มีผู้เหนือกว่าต้องมีผู้ต่ำกว่า มี ครูก็ต้องมีนักเรียน มีนายจ้างก็ต้องมีลูกจ้างซึ่งแต่ละตำแหน่งก็ต้องมีบทบาทต่างกันออกไป

ทั้งนี้ การที่บุคคลแต่ละคนมีบทบาทหลายอย่างในเวลาเดียวกัน อาจทำให้การปฏิบัติบทบาท หนึ่งไปขัดกับอีกบทบาทหนึ่งก็ได้เช่น หัวหน้าบางคนสนิทกับลูกน้องมากจนเกิดความเห็นอกเห็นใจ สนับสนุนกันเกินไป พอลูกน้องทำผิดก็อยู่ในสภาวะที่ตัดสินใจยาก จะตำหนิก็กลัวลูกน้องเสียใจ จะ ไม่ว่ากล่าวก็กลัวจะเสียบทบาทความเป็นหัวหน้า บทบาทขัดกันแบบนี้เป็นสภาวะที่ทุกข์ทรมานใจมาก แก่ทุกคนที่เกี่ยวข้อง เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวทั้งผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชาต้องพยายาม หลีกเลี่ยงการมีความสัมพันธ์แบบเป็นการส่วนตัวจนเกิดความใกล้ชิดสนิทสนม ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด คือ ทหาร ตำรวจ ที่ผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชามักมีความรู้สึกห่างกันไม่ใกล้ชิดกัน ซึ่งวิธีการ แบบนี้ไม่ใช่เป็นการแก้ปัญหาที่ดี เพราะบางครั้งในสถานการณ์บางอย่างความเป็นกันเองจะทำให้เกิด ความจงรักภักดีจากผู้ใต้บังคับบัญชามากกว่าการสัมพันธ์แบบทางการ และบางครั้งการมีพระคุณด้วย

จะทำให้ทำงานอย่างยอมถวายชีวิตและไม่ให้เสียผลประโยชน์ผู้บังคับบัญชา เพราะฉะนั้นหัวหน้าที่ดีจะต้องเข้าใจผู้ใต้บังคับบัญชา พยายามเข้าใจปัญหา และให้เกิดบรรยากาศที่เป็นมิตร ไม่รู้สึกมีความห่างไกลหรือหวาดกลัว อย่าให้ตำแหน่งมาเป็นอุปสรรคในการที่จะต้องติดต่อสื่อสารระหว่างกัน

อีกทั้ง ไพบูลย์ ช่างเรียน (2516 : 29-30) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า "บทบาท" โดยทั่วไปอาจพิจารณาความหมายได้ 2 นัยคือ นัยแรกพิจารณาในด้านโครงสร้างสังคม (social structure) "บทบาท" หมายถึง ตำแหน่งทางสังคมที่มีชื่อเรียกต่างๆซึ่งจะแสดงลักษณะโดยคุณสมบัติและกิจกรรมของบุคคลที่ครองตำแหน่งนั้นอีกนัยหนึ่งพิจารณาในด้านการแสดงบทบาทหรือการปะทะสังสรรค์ของสังคม (social interaction) "บทบาท" หมายถึง ผลต่อเนื้อที่มีแบบแผนการกระทำที่เกิดจากการเรียนรู้ของบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์แห่งการปะทะสังสรรค์

จากความหมายแนวความคิดบทบาทหน้าที่ข้างต้น สรุปได้ว่า บทบาทหน้าที่ หมายถึง พฤติกรรมหรือการกระทำที่บุคคลนั้นๆจะต้องปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ ระเบียบวิธีการปฏิบัติงาน กฎ หรือข้อบังคับ ตลอดจนความกดดันและโอกาสที่จะกระทำในแต่ละสังคม โดยสอดคล้องกับบทบาทตามความคาดหวังของสังคมและการรับรู้บทบาทของตนเองซึ่งอาจแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

ประกอบกับงานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษากิจการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของ 3 หน่วยงาน คือ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และหน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์ คณะผู้วิจัยจึงขอสรุปรายละเอียดบทบาทหน้าที่ของทั้ง 3 องค์กรข้างต้นจากระเบียบวาระการประชุมโครงการพัฒนาระบบงานสืบสวนอุบัติเหตุทางถนนอย่างบูรณาการของสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานของสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โรงพยาบาล เพชรบูรณ์ และหน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

องค์กร / ผู้ที่เกี่ยวข้อง	บทบาทหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน
สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์	<ul style="list-style-type: none"> ● มีบทบาทในการร่วมคิด วิเคราะห์หาสาเหตุและแนวทางในการแก้ไขและป้องกันอุบัติเหตุทางถนน ● ประมวลผลข้อมูลในรูปแบบข้อมูลเชิงปริมาณซึ่งเป็นตัวเลขหรือสถิติ ● ประมวลผลข้อมูลในรูปแบบข้อมูลเชิงคุณภาพซึ่งเป็นรายละเอียดของสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ ลักษณะการเกิดเหตุ ความรุนแรงและบริบทแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการประมวลแผนที่เกิดเหตุและภาพถ่ายต่างๆ ● ปฏิบัติการแก้ไขและป้องกันอุบัติเหตุทางถนนในระดับพื้นที่บนพื้นฐานข้อมูลที่ได้มาจากการวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุจราจร

องค์กร / ผู้ที่เกี่ยวข้อง	บทบาทหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน
โรงพยาบาลเพชรบูรณ์	<ul style="list-style-type: none"> ● สร้างเสริมเครือข่ายเข้มแข็งและเพิ่มสมรรถนะของเจ้าหน้าที่ในการจัดการกับข้อมูลการบาดเจ็บที่มีความถูกต้อง แม่นยำ และทันเวลา ● พัฒนาศักยภาพบุคลากรให้มีความสามารถในการดำเนินการระบบการเฝ้าระวังการบาดเจ็บให้ได้ประสิทธิภาพ ● แลกเปลี่ยนประสบการณ์การดำเนินงานจากข้อมูลการบาดเจ็บและตายในโรงพยาบาล รวมถึงการพัฒนาเวชระเบียนอุบัติเหตุ ● ประสานความร่วมมือการดำเนินป้องกันและควบคุมการบาดเจ็บ โดยเฉพาะอุบัติเหตุจากระหว่างโรงพยาบาลจังหวัด และสำนักงานป้องกันควบคุมโรคทั้ง 17 ตำบล ภาคีเครือข่ายคณะทำงานสนับสนุนการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุทางถนนในระดับจังหวัด และศูนย์วิชาการความปลอดภัยทางถนน
มูลนิธิหน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์	<ul style="list-style-type: none"> ● จัดทำแผนปฏิบัติการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโดยนำข้อมูลสถิติในพื้นที่มาวิเคราะห์เพื่อหาสาเหตุและแนวทางในการแก้ไขปัญหา รวมทั้งกำหนดจุด ในการตั้งจุดตรวจ และจุดบริการให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงในพื้นที่ ● ตั้งจุดบริการในช่วงเทศกาล และนอกเทศกาล ● รายงานผลการปฏิบัติงานประจำวันให้ศูนย์อำนวยการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนทราบ ● เผยแพร่ประชาสัมพันธ์แก่สื่อมวลชนและประชาชน ถึงการดำเนินการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนเพื่อความถูกต้องเป็นเอกภาพ และตรวจสอบได้ ● จัดเตรียมความพร้อมแบ่งมอบพื้นที่ความรับผิดชอบของหน่วยบริการการแพทย์ฉุกเฉินในเครือข่าย ● จัดเตรียมความพร้อมของหน่วยกู้ชีพกู้ภัย ทั้งด้านบุคลากร เครื่องมือ และวัสดุอุปกรณ์ การสั่งการ ระบบการติดต่อสื่อสาร

ที่มา : ระเบียบวาระการประชุม โครงการพัฒนาระบบงานสืบสวนอุบัติเหตุทางถนนอย่างบูรณาการ (สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์. 2555)

2.2 แนวคิดการมีส่วนร่วม

2.2.1 ความหมายของการมีส่วนร่วม

นรินทร์ชัย พัฒนพงศา (2546) ได้สรุปความหมายของการมีส่วนร่วมว่า การมีส่วนร่วม คือ การที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดที่ไม่เคยได้เข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ หรือเข้าร่วมการตัดสินใจหรือเคยมาเข้าร่วมด้วยเล็กน้อยได้เข้าร่วมด้วยมากขึ้นเป็นไปอย่างมีอิสรภาพ เสมอภาค มีใช้มีส่วนร่วมอย่างผิวเผินแต่เข้าร่วมด้วยอย่างแท้จริงยิ่งขึ้นและการเข้าร่วมนั้นต้องเริ่มตั้งแต่ขั้นแรกจนถึงขั้นสุดท้ายของโครงการ

นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2527 อ้างถึงในเกรียงศักดิ์ คงทับทิม.2546) ได้อธิบายถึงการมีส่วนร่วมว่า การมีส่วนร่วมเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องทางด้านจิตใจและอารมณ์ของบุคคลหนึ่งในสถานการณ์กลุ่ม ซึ่งผลของการเกี่ยวข้องดังกล่าวเป็นเหตุเร้าใจให้กระทำการ เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่มกับทำให้เกิดความรู้สึกร่วมรับผิดชอบกับกลุ่มดังกล่าวด้วย

นัย มนัสปัญญากุล (2544 อ้างถึงในเกรียงศักดิ์ คงทับทิม.2546) ได้สรุปความหมายของการมีส่วนร่วมไว้ว่า การมีส่วนร่วมเป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลได้มีส่วนร่วมช่วยเหลือระหว่างกันด้วยจิตใจและอารมณ์ของแต่ละบุคคลในการร่วมคิด ร่วมวางแผน ร่วมตัดสินใจ ร่วมปฏิบัติงานและร่วมรับผิดชอบในเรื่องต่างๆที่มีผลกระทบต่อส่วนรวมในการบริหารจัดการเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของสังคม

Davis (1972 อ้างถึงใน มณฑนา พิพัฒน์เพ็ญ. 2540 : 49) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมว่า การมีส่วนร่วมเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องทางด้านจิตใจและอารมณ์ของบุคคลหนึ่งในสถานการณ์กลุ่ม ซึ่งผลของการเกี่ยวข้องดังกล่าวเป็นเหตุเร้าใจให้กระทำการบรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่มนั้น กับทั้งให้เกิดความรู้สึกร่วมรับผิดชอบกับกลุ่มดังกล่าวด้วย

William Erwin (1981 อ้างถึงใน ปารีชาติ วลัยเสถียร และคณะ 2543 : 136-137)ได้กล่าวว่า การมีส่วนร่วมคือ การที่ประชาชนจะต้องเข้าไปมีส่วนในการตัดสินใจระดับต่างๆทางการจัดการบริหาร และทางการเมืองเพื่อกำหนดความต้องการในชุมชนของตน

ประกอบกับสำนักงานคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ, สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏและทบวงมหาวิทยาลัย (อ้างถึงในนรินทร์ชัย พัฒนพงศา.2546) ได้ระบุเพิ่มเติมว่า การมีส่วนร่วม คือ การที่ประชาชนหรือชุมชนสามารถเข้าไปมีส่วนในการตัดสินใจในการกำหนดนโยบายพัฒนาท้องถิ่น และมีส่วนร่วมในการรับประโยชน์จากบริการ รวมทั้งมีส่วนร่วมในการควบคุมประเมินผลโครงการต่างๆของท้องถิ่น

นอกจากนี้การมีส่วนร่วมสามารถแบ่งออกเป็นได้ 2 ลักษณะคือ

- 1.การมีส่วนร่วมในลักษณะที่เป็นกระบวนการของการพัฒนา โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดโครงการ ได้แก่ การร่วมกันค้นหาปัญหา การวางแผน การตัดสินใจ การระดมทรัพยากรและเทคโนโลยีท้องถิ่น การบริหารจัดการ การติดตามประเมินผล รวมทั้งรับผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากโครงการ

2.การมีส่วนร่วมทางการเมือง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การส่งเสริมสิทธิและพลังอำนาจของพลเมืองโดยประชาชนหรือชุมชนพัฒนาขีดความสามารถของตนในการจัดการเพื่อรักษาผลประโยชน์ของกลุ่ม ควบคุมการใช้และการกระจายทรัพยากรของชุมชนอันจะก่อให้เกิดกระบวนการ และโครงสร้างที่ประชาชนในชนบทสามารถแสดงออกซึ่งความสามารถของตนและได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนา

สรุป จากที่กล่าวมาข้างต้นการมีส่วนร่วมหมายถึง การที่บุคคลซึ่งมีจุดมุ่งหมายเดียวกันเข้าไปมีส่วนร่วม ทั้งในกระบวนการคิด การวางแผน การตัดสินใจ การปฏิบัติงาน และร่วมรับผิดชอบในปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน

2.2.2 ขั้นตอนการมีส่วนร่วม

โคเฮนและอัฟฮอฟ (Cohen and Uphoff 1980 : 219-222 อ้างถึงในพัชรี พงษ์ศิริ.2541) ได้สร้างกรอบพื้นฐานการมีส่วนร่วมซึ่งประกอบด้วยประเด็นต่างๆ ดังนี้

1.การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ(decision - making) ซึ่งเป็นการตัดสินใจในการดำเนินกิจกรรมตั้งแต่ระยะเริ่มต้น

2.การมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม(implementation) เป็นการเข้าร่วมโดยการสนับสนุนทางด้านทรัพยากร การเข้าร่วมในการบริหาร และการเข้าร่วมในการร่วมแรงร่วมใจ

3.การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์(benefits) โดยอาจจะเป็นผลประโยชน์ทางวัตถุทางสังคม หรือโดยส่วนตัว

4.การมีส่วนร่วมในการประเมินผล(evaluation) ซึ่งเป็นการควบคุมและตรวจสอบการดำเนินกิจกรรม รวมทั้งเป็นการแสดงถึงการปรับตัวในการมีส่วนร่วมต่อไป

ไคลน์ (Klein 1995: 17-18 อ้างถึงในนิรุช ประสิทธิ์เมตต์ 2540: 9-11) ได้แบ่งขั้นตอนการมีส่วนร่วมไว้ 12 ขั้นตอน ดังนี้

1. การร่วมประชุม เป็นการร่วมอภิปราย หรือเนื้อหาสาระของการวางแผนพัฒนาหรือการจัดทำแผนโดยตรง

2. การถกเถียง เป็นการแสดงความคิดเห็นโต้แย้งกันตามวิถีทางประชาธิปไตยเพื่อให้ทราบถึงผลดีผลเสียในกรณีต่างๆ

3.การให้คำปรึกษาแนะนำวิธีการนี้ประชาชนต้องเข้าร่วมเป็นกรรมการในคณะกรรมการบริหารโครงการ เพื่อให้ความมั่นใจว่ามีเสียงประชาชนที่ถูกผลกระทบเข้ามา มีส่วนร่วมรับรู้และร่วมในการตัดสินใจและการวางแผน

4.การสำรวจ วิธีการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน ก็เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้ประชาชนได้มีโอกาสร่วมแสดงความคิดเห็นในกรณีต่างๆ

5. การประสานงานร่วมกันเป็นกรรมวิธีที่ประชาชนเข้าร่วมตั้งแต่การคัดเลือกตัวแทนกลุ่มให้เข้าไปร่วมงานบริหารและการจัดการ หรืออาจจะเป็นรูปเข้าร่วมในคณะกรรมการที่ปรึกษาจากฝ่ายประชาชน

6. การสัมภาษณ์ หรือการพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการกับผู้นำ และประชาชน ผู้ได้รับผลกระทบ เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็น และความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น

7. การจัดทัศนศึกษาไปยังจุดหรือบริเวณที่มีการก่อสร้าง หรือการจัดทำโครงการพัฒนาเพื่อการสำรวจ และตรวจสอบข้อเท็จจริงก่อนจะร่วมตัดสินใจ

8. การไต่สวนสาธารณะ เป็นการไต่สวนข้อมูลจากประชาชน โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนทุกคน และทุกกลุ่มในสังคม ได้เข้าร่วมแสดงความคิดเห็นต่อกฎระเบียบและนโยบายประเด็นต่างๆ ที่สำคัญของรัฐบาล ซึ่งมีผลกระทบต่อประชาชนโดยรวม

9. การสาธิต เป็นการใช้เทคนิคการสื่อสารทุกรูปแบบ เช่น โปสเตอร์ แผ่นพับวิทยุ โทรทัศน์ สไลด์ แผนที่ และหุ่นจำลอง เพื่อเผยแพร่ข่าวสารจากรัฐสู่ประชาชนให้ประชาชนได้รับรู้ข่าวสารอย่างทั่วถึงกัน

10. การเลือกตั้งผู้แทนของประชาชน การพิจารณาเลือกผู้แทนของสังคม ทำได้โดยการปรึกษาหารือประสานงานร่วมกัน สัมภาษณ์ ร่วมประชุมและถกเถียงกัน

11. การออกเสียงประชามติโดยตรง เป็นการตอบคำถามของรัฐบาลโดยประชาชนให้ประชาชนทุกคนในสังคมออกความคิดเห็นโดยตรงต่อรัฐบาล ในกรณีที่รัฐบาลมีคำถามที่สำคัญมาก และต้องการให้ทุกคนในสังคมเป็นผู้ตัดสินใจแทนรัฐบาล

12. การรายงานผล การรายงานผลมักกระทำในขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการวางแผน และจัดทำแผนผลของการตัดสินใจในกระบวนการวางแผน จนถึงขั้นของการจัดทำแผนและโครงการถูกส่งกลับไปยังประชาชนในท้องถิ่น เพื่อการถามซ้ำความแน่ใจของท้องถิ่นอีกครั้งก่อนตัดสินใจทำโครงการ ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นได้พิจารณาอีกครั้ง หากต้องการเปลี่ยนจะได้แก้ไขได้ทันที่

ทัศนีย์ ไทยาภิรมย์ (2526 อ้างถึงในวีระกิตติ์ หาญปริพรรณ์และคณะ.2551) ได้แบ่งขั้นตอนการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ร่วมคิด : สภาพปัญหาที่มีอยู่ และสาเหตุปัญหา
2. ร่วมวางแผน : วิเคราะห์สาเหตุ จัดลำดับความสำคัญของปัญหาพิจารณาทางเลือก
3. ร่วมดำเนินการ : ดำเนินงานตามโครงการและแผนกำหนดโครงการและแผนงาน
4. ร่วมติดตามประเมินผล : ประเมินผลความสำเร็จหรือล้มเหลวเป็นระยะๆ และแก้ไข

เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง (2527อ้างถึงในวีระกิตติ์ หาญปริพรรณ์และคณะ.2551) กล่าวถึงขั้นตอนการมีส่วนร่วมของประชาชนไว้ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหา
2. การมีส่วนร่วมในการวางแผนดำเนินกิจกรรม

3. การมีส่วนร่วมในการลงทุนและปฏิบัติงาน

4. การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลงาน

ทั้งนี้ โกวิท พงงาม (2545 : 8) ได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่า การมีส่วนร่วมที่แท้จริงของประชาชนในการพัฒนาควรมี 4 ขั้นตอนคือ

1. การมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหาของแต่ละท้องถิ่น กล่าวคือ ถ้าหากชาวบ้านยังไม่สามารถทราบถึงปัญหาและเข้าใจถึงสาเหตุของปัญหาในท้องถิ่นของตนเป็นอย่างดีแล้ว การดำเนินงานต่างๆ เพื่อแก้ปัญหาของท้องถิ่นย่อมไร้ประโยชน์ เพราะชาวบ้านจะไม่เข้าใจและมองไม่เห็นถึงความสำคัญของการดำเนินงานเหล่านั้น

2. การมีส่วนร่วมในการวางแผนดำเนินกิจกรรม เพราะการวางแผนดำเนินงานเป็นขั้นตอนที่จะช่วยให้ชาวบ้านรู้จักวิธีการคิด การตัดสินใจอย่างมีเหตุผลรู้จักการนำเอาปัจจัยข่าวสารข้อมูลต่างๆ มาใช้ในการวางแผน

3. การมีส่วนร่วมในการลงทุนและการปฏิบัติงาน แม้ชาวบ้านส่วนใหญ่จะมีฐานะยากจน แต่ก็มีความสามารถที่สามารถใช้เข้าร่วมได้ การร่วมลงทุนและปฏิบัติงานจะทำให้ชาวบ้านสามารถคิดค้นทุนดำเนินงานได้ด้วยตนเองทำให้ได้เรียนรู้การดำเนินกิจกรรมอย่างใกล้ชิด

4. การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลงาน ถ้าหากการติดตามงานและประเมินผลงานขาดการมีส่วนร่วมแล้วชาวบ้านย่อมจะไม่ทราบด้วยตนเองว่างานที่ทำไปนั้นได้รับผลดี ได้รับประโยชน์หรือไม่อย่างไร การดำเนินกิจกรรมอย่างเดียวกันในโอกาสต่อไปจึงอาจจะประสบความสำเร็จล้มเหลว

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ขั้นตอนการมีส่วนร่วมมีทั้งหมด 5 ขั้นตอนได้แก่ 1) ขั้นตอนการค้นหาปัญหา 2) การตัดสินใจในกระบวนการวางแผน 3) การดำเนินกิจกรรม 4) การติดตามและประเมินผล 5) การรับผลประโยชน์ร่วมกัน

2.2.3 รูปแบบของการมีส่วนร่วมของประชาชน

องค์การสหประชาชาติ (United Nations. 1981 อ้างถึงในเอกวิทย์ นวเศรษฐ.2554) ได้รวบรวมรูปแบบของการมีส่วนร่วมไว้ ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมแบบเป็นไปเอง ซึ่งเป็นไปโดยการอาสาสมัครหรือการรวมตัวกันขึ้นเองเพื่อแก้ไขปัญหาของกลุ่มของตนเอง โดยเน้นการกระทำที่มิได้รับการช่วยเหลือจากภายนอกซึ่งมีรูปแบบที่เป็นเป้าหมาย

2. การมีส่วนร่วมแบบชักนำ ซึ่งเป็นการเข้าร่วมโดยต้องการความเห็นชอบหรือสนับสนุนโดยรัฐบาลเป็นรูปแบบโดยทั่วไปของประเทศที่กำลังพัฒนา

3. การมีส่วนร่วมแบบบังคับ ซึ่งเป็นผู้มีส่วนร่วมภายใต้การดำเนินนโยบายของรัฐบาลภายใต้การจัดการโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือโดยการบังคับโดยตรง รูปแบบนี้เป็นรูปแบบที่ผู้กระทำได้รับผลทันทีแต่จะไม่ได้รับผลระยะยาว และจะมีผลเสียคือไม่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนในที่สุด

ทั้งนี้ นิรุช ประสิทธิเมตต์ (2540: 9) ได้กล่าวถึงรูปแบบของการมีส่วนร่วมไว้คล้ายคลึงกับองค์การสหประชาชาติที่กล่าวแล้วข้างต้น 3 รูปแบบ คือ

1. การกระตุ้น รูปแบบนี้รัฐบาลจะเป็นผู้จัดทำแบบหรือโครงการซึ่งได้มาจากการประเมินความต้องการของประชาชน แล้วมาชักจูงให้ประชาชนมามีส่วนร่วมทำโครงการนั้นๆ ให้สำเร็จ
2. การเจรจาต่อรอง รูปแบบนี้รัฐบาลและประชาชนร่วมกัน กำหนดแผน และปฏิบัติให้บรรลุแผน โดยรัฐบาลทำหน้าที่ในการกระตุ้น แนะนำ และสนับสนุนให้โครงการสำเร็จลุล่วงไปได้
3. การจัดการโดยตนเอง รูปแบบนี้ สังคมจะจัดการและควบคุมการใช้ทรัพยากรของสังคมนั้นๆ กันเอง

นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2527: 188 อ้างถึงในเกรียงศักดิ์ คงทับทิม.2546 : 5) ได้จำแนกรูปแบบของการมีส่วนร่วมไว้ 3 ประการ คือ

1. การที่ประชาชนมีส่วนร่วมโดยตรง โดยผ่านองค์กรจัดตั้งของประชาชน เช่น การรวมกลุ่มเยาวชนกลุ่มต่างๆ
 2. การที่ประชาชนมีส่วนร่วมทางอ้อม โดยผ่านองค์กรผู้แทนของประชาชน เช่น กรรมการของกลุ่ม หรือชุมชน กรรมการกลุ่มเลี้ยงไหม กรรมการหมู่บ้าน
 3. การที่ประชาชนมีส่วนร่วมโดยการเปิดโอกาสให้ โดยผ่านองค์กรที่ไม่ใช่ตัวแทนของประชาชน เช่น สถาบัน หรือหน่วยงานที่เชิญชวนด้วยการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมเมื่อไรก็ได้ทุกเวลา
- สรุป รูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆคือ การมีส่วนร่วมแบบชักนำและการมีส่วนร่วมแบบการจัดการด้วยตนเอง

2.3 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอุบัติเหตุบนท้องถนน

อุบัติเหตุ หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดหวังและไม่ตั้งใจในเวลาและสถานที่แห่งหนึ่ง เกิดขึ้นโดยไม่มีสิ่งบอกเหตุล่วงหน้าแต่มีสาเหตุและส่งผลกระทบต่อที่สามารถชีวิตได้ อุบัติเหตุเป็นผลเชิงลบของความเป็นไปได้บางอย่างหนึ่ง ซึ่งควรจะหลีกเลี่ยงหรือป้องกันไว้แต่แรก โดยพิจารณาจากปัจจัยสาเหตุต่างๆ อันที่จะนำไปสู่การเกิดอุบัติเหตุ (ชาตรี เจริญชีวะกุล. 2555 : 243 – 290)

2.3.1 องค์ประกอบของการจราจรทางถนน

อรุณรัตน์ ไชยวิริยโชติ (2546 : 20-21) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการจราจรทางถนนว่าประกอบด้วย 4 ส่วนที่สำคัญ คือ คน ยานพาหนะ ถนน และสิ่งแวดล้อม ซึ่งองค์ประกอบแต่ละส่วนมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในระบบขนส่ง

ดังนั้น การทำความเข้าใจถึงสาเหตุความรุนแรงของอุบัติเหตุจราจรทางบกจึงจำเป็นต้องรู้ถึงองค์ประกอบและความสัมพันธ์ต่างๆที่มีความเกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุจราจรทางถนน เพื่อที่จะสามารถนำไปออกแบบ แก้ไข ปรับปรุงระบบการจราจรให้เป็นไปอย่างคล่องตัว และมีความปลอดภัยมากที่สุด

1. องค์ประกอบด้านคน

องค์ประกอบด้านคน (Road Users) ประกอบด้วย ผู้ขับขี่ (Driver) และคนเดินเท้า (Pedestrian) โดย

1.1 ผู้ขับขี่ (Driver) คือ ผู้ที่เป็นตัวการเกิดอุบัติเหตุโดยตรงเพราะผู้ขับขี่เป็นคนบังคับ และควบคุมยานพาหนะให้อยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการบังคับรถเพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดอุบัติเหตุและการบังคับรถที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุ

1.2 คนเดินเท้า (Pedestrian) คือ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุการจราจรในขณะที่มีได้ ขับหรือขี่หรือโดยสารพาหนะ หรือสัตว์ใดๆ คนเดินเท้าส่วนใหญ่จะถือเอาความสะดวกสบายในการข้ามถนนเป็นสำคัญ โดยไม่คำนึงถึงอันตรายหรืออุบัติเหตุมากนัก ซึ่งเป็นผลให้อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนั้นส่วนหนึ่งมาจากคนเดินเท้า เนื่องจากมีการฝ่าฝืนกฎจราจรอยู่เสมอ

2. องค์ประกอบด้านยานพาหนะ

องค์ประกอบด้านยานพาหนะ (Vehicles) เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุจราจรโดยเฉพาะยานพาหนะที่ไม่ได้มาตรฐาน ไม่มีอุปกรณ์เสริมด้านความปลอดภัยที่ดีและเพียงพอ และยานพาหนะที่มีสภาพชำรุดบกพร่องขาดการตรวจสอบและบำรุงรักษาที่ดีก่อนใช้งาน อาจเป็นสาเหตุให้เกิดอุบัติเหตุ

3 องค์ประกอบด้านถนน

องค์ประกอบด้านถนน (Road) เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญและมีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุจราจรบนท้องถนนโดยตรง ทั้งนี้อาจจะเกิดจากปัจจัยต่างๆ เช่น ลักษณะการวางแนวถนน ลักษณะทางโค้งพื้นผิวถนนและไหล่ทางชำรุด อุปกรณ์ควบคุมการจราจรที่ไม่เหมาะสมหรือไม่เพียงพอ ตลอดจนระยะมองเห็นปลอดภัยไม่เพียงพอ และลักษณะต่างๆ ของทางแยก (Intersection) เป็นต้น

4 องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม

องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental) เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุจราจรบนท้องถนน โดยส่วนใหญ่แล้วจะเกิดจากปัจจัยทางธรรมชาติเป็นสำคัญ เช่น ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของแต่ละพื้นที่ สภาพดินฟ้าอากาศ นอกจากนี้ยังเกิดจากมนุษย์เป็นผู้กระทำได้อีกด้วยเช่น การเผาไฟ การปลูกสร้างสิ่งบดบังสายตา เป็นต้น

2.3.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุจราจรทางถนน

กวี เกื้อเกษมบุญ (2545 อ้างถึงในอรุณรัตน์ ไชยวิริยโชติ. 2546 : 10) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุจราจรทางถนน โดยการรวบรวมจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผลจากการทบทวนพบว่า ที่ผ่านมามีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุเอาไว้ทั้งหมด 4 ปัจจัยด้วยกัน คือ

1. ปัจจัยด้านผู้ขับขี่
2. ปัจจัยด้านยานพาหนะ
3. ปัจจัยด้านถนน
4. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม

โดยการเกิดอุบัติเหตุแต่ละครั้งอาจมีสาเหตุมาจากปัจจัยเดียวหรือจากหลายปัจจัยเกิดขึ้นร่วมกัน โดยมีรายละเอียดของแต่ละปัจจัยดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยด้านคนที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุจราจรทางถนน

ในการศึกษาปัจจัยด้านคน (Road Users) ได้ทำการศึกษาเฉพาะผู้ขับขี่ (Driver) เท่านั้น เนื่องจากผู้ขับขี่(Driver)เป็นตัวการเกิดอุบัติเหตุโดยตรงเพราะผู้ขับขี่เป็นคนบังคับ และควบคุมยานพาหนะให้อยู่ในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งการบังคับรถเพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดอุบัติเหตุและการบังคับรถที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุ ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่การเกิดอุบัติเหตุส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากปัจจัยผู้ขับขี่ยานพาหนะเป็นส่วนใหญ่ จากผลการทบทวนเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ยังพบอีกว่าปัจจัยด้านผู้ขับขี่ที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุการจราจรบนถนนมีคนกล่าวถึงเอาไว้เป็นจำนวนมาก โดยมีรายละเอียดของแต่ละปัจจัยแบ่งตามกลุ่มปัจจัยได้ดังต่อไปนี้

1) เพศ คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่เป็นเพศชายและเพศหญิง จากการศึกษา พบว่า ผู้ขับขี่ที่เป็นเพศชายมีส่วนการเกิดอุบัติเหตุการจราจรบนถนนมากกว่าเพศหญิง เนื่องจากเพศชายมีพฤติกรรมการขับขี่ที่มีความเสี่ยงมากกว่าเพศหญิง เช่น การขับรถขณะมึนเมา การขับรถด้วยความประมาทขาดความระมัดระวัง และการขับรถด้วยความเร็วเกินกว่ากฎหมายกำหนด นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มผู้ขับขี่ช่วงอายุ 18-24 ปี เพศชายจะประเมินสถานการณ์ในการขับขี่ในแง่ดีมากกว่าเพศหญิงซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เพศชายขับรถด้วยความประมาท

2) อายุ คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่มีอายุน้อยจะมีความเกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุการจราจรบนถนนต่างจากผู้ขับขี่ที่มีอายุมาก จากการศึกษา พบว่า ผู้ขับขี่ที่มีช่วงอายุระหว่าง 17-20 ปี จะมีอัตราการเกิดอุบัติเหตุสูงสุด แต่อัตราการเกิดอุบัติเหตุจะลดลงเมื่อผู้ขับขี่มีอายุมากขึ้น และอัตราการเกิดอุบัติเหตุจะเพิ่มขึ้นอีกเมื่อผู้ขับขี่มีอายุมากกว่า 60 ปี ขึ้นไป และอัตราการชนของกลุ่มวัยรุ่นสูงกว่าช่วงอายุอื่นๆทั้งผู้ชายและผู้หญิง และกรณีในกลุ่มวัยรุ่นมีความเสี่ยงสูงกว่ากลุ่มผู้ใหญ่อย่างเห็นได้ชัดคือ กรณีขับขี่หลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

3) ประสบการณ์การขับขี่ คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่มีจำนวนประสบการณ์การขับขี่ต่างกันจะมีความเกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุที่ต่างกัน ผู้ที่ฝึกหัดขับรถไม่เพียงพอ ทำให้ขาดความรู้ความชำนาญในการใช้รถใช้ถนน เช่น ขาดความรู้เรื่องการคาดคะเนความเร็วหรือการประมาณระยะทางไม่ถูกต้องหรือไม่คุ้นเคยในเรื่องลักษณะของขยดยานทำให้ไม่สามารถบังคับรถได้ เช่น รถลื่นไถลตกถนนแลลบอกนอกทาง เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ขับขี่ที่มีจำนวนประสบการณ์ระหว่าง 0-3

ปี จะมีอัตราการเกิดอุบัติเหตุสูงสุด แต่อัตราการเกิดอุบัติเหตุจะลดลงเมื่อผู้ขับขี่มีจำนวนประสบการณ์ การขับขี่เพิ่มมากขึ้น

4) การดื่มของมึนเมา คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะขณะมีเมานเมาไม่สามารถควบคุม สติสัมปชัญญะได้ เช่น การดื่มสุรา เบียร์ ไวน์ และเครื่องดื่มอื่นๆ ที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ จาก การศึกษาที่ผ่านมาพบว่า ผู้ที่ขับขี่ในขณะมีเมานเมามีความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุสูงกว่าคนขับที่ไม่ดื่ม ของมึนเมา นอกจากนี้การเพิ่มขึ้นของระดับแอลกอฮอล์ทุกๆ ร้อยละ 0.02 จะทำให้จำนวนการเกิด อุบัติเหตุจนเสียชีวิตเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า และผลจากการศึกษายังพบว่า อัตราเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุ จราจรของผู้ที่มีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดสูงกว่า 0.1 กรัมเปอร์เซ็นต์ จะมีความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ สูงกว่าผู้ขับรถที่ไม่มึนเมาประมาณ 7 เท่า

5) การไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่ไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร เกี่ยวกับ สัญญาณไฟจราจร กฎจราจร และการใช้สัญญาณไฟ ทำให้มีความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุสูง เนื่องจากผู้ขับขี่อาจจะบังคับรถไปในทิศทางหรือตำแหน่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย จากการศึกษาที่ ผ่านมา พบว่า ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างผู้ขับขี่มีความเข้าใจเพียงร้อยละ 56 ของป้ายจราจรทั้งหมด ซึ่งมึ ความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุอย่างมาก

6) การใช้ยา คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่ใช้ยาบางประเภท เช่น ยาแก้แพ้ ยาลดความดัน หรือยาอื่นๆ ที่มีผลข้างเคียงทำให้่วงนอนทำให้มีความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุมากกว่าผู้ขับรถที่ไม่ใช้ ยา

7) การใช้สารเสพติด คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่ใช้สารเสพติด เช่น ยาเสพติดประเภท จะ ทำให้สมรรถภาพการขับรถลดลง จากการศึกษา พบว่า ผู้ขับรถที่ใช้ยาเสพติดประเภท 3607 .จะมีอัตรา เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุมากกว่าผู้ขับรถที่ไม่ใช้ยาเสพติดประมาณ 5 เท่า

8) พฤติกรรมการใช้รถใช้ถนน คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่มีพฤติกรรมการใช้รถใช้ถนนที่ เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ จากการศึกษา พบว่า ผู้ขับรถที่มีความความผิดพลาดขณะขับรถ เช่น การ เบรก การเลี้ยว การใช้สัญญาณไฟ การแซง การใช้ความเร็ว การควบคุมรถ ขับรถผิดช่องทาง และการ เลี้ยวกลับรถ จะทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุได้มากกว่าผู้ขับรถด้วยความระมัดระวัง และยัง พบว่า กลุ่มผู้ขับขี่วัยรุ่นทั้งสองเพศชอบขับรถเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด และชอบขับรถตามคันหน้า ในระยะกระชั้นชิด

9) ภาวะร่างกาย คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะขณะร่างกายไม่มีความพร้อม เช่น ร่างกาย อ่อนเพลียจากการขับรถเป็นเวลานาน และการพักผ่อนไม่เพียงพอ ทำให้มีโอกาสหลับใน หรือการ ตัดสินใจของผู้ขับขี่ช้าลง กลุ่มบุคคลเหล่านี้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุมากกว่าผู้ขับรถที่มีร่างกาย สมบูรณ์ โดยจากการศึกษา พบว่า ความเหนื่อยล้าเป็นปัจจัยสำคัญหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ กล่าวคือ การขับขี่ยาวนานที่ติดต่อกันนาน 4 ชั่วโมง จะทำให้ระดับการตื่นตัวของร่างกายลดลง เป็นสาเหตุทำให้

เกิดความเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุมากขึ้น และยังพบว่า การร่งวงนอนขณะขับขีเป็นการเพิ่มความเสี่ยงต่อการได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตจากการชนของยานพาหนะ

10) โรคประจำตัว คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่มีสภาวะทางร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ จากการศึกษาพบว่า ผู้ขับรถที่มีโรคประจำตัว เช่น โรคหัวใจ โรคไต โรคปอด และโรคลมชัก กลุ่มบุคคลเหล่านี้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุมากกว่าผู้ขับรถที่มีร่างกายสมบูรณ์

11) ความผิดปกติทางร่างกาย คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่มีความผิดปกติของอวัยวะทางร่างกายเช่นระบบการได้ยินบกพร่อง และความผิดปกติทางสายตา กลุ่มบุคคลเหล่านี้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุมากกว่าผู้ขับรถที่มีร่างกายสมบูรณ์

12) บุคลิกภาพ เอ คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่มีสภาวะทางจิตที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ จากการศึกษาพบว่า ผู้ขับรถที่มีบุคลิกภาพชนิด เอ สูง คือ มีลักษณะพิเศษทางอารมณ์หรือการกระทำที่แสดงให้เห็นถึงการต่อสู้แข่งขัน ความมุ่งมั่นไปสู่ความสำเร็จและความก้าวร้าว จะมีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุได้มากกว่าผู้ขับรถที่มีลักษณะทางจิตปกติ

13) ทักษะ คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่มีสภาวะทางจิตที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ จากการศึกษาพบว่า ผู้ขับรถที่มีทักษะที่ไม่ดีต่อการขับรถจะมีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุมากกว่าผู้ที่มีทักษะดีต่อการขับรถที่ดี

14) ความเชื่อมั่นในตัวเอง คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่มีสภาวะทางจิตที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ จากการศึกษา พบว่า ผู้ขับรถที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงจะมีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุสูง

15) ความเครียด คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่มีสภาวะทางจิตที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ จากการศึกษาพบว่า ความเครียดต่อสภาพการจราจรแออัดทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุสูง

16) สุขภาพจิตเสื่อม คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่มีสภาวะทางจิตที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ จากการศึกษาพบว่า ผู้ป่วยจิตเวช และผู้ป่วยโรคสุราเรื้อรัง บุคคลเหล่านี้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุสูง

17) ประสาทการรับรู้คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่มีปัญหาเกี่ยวกับประสาทการรับรู้ ซึ่งประกอบด้วยลักษณะการมองเห็น การได้ยิน การประเมินความเสี่ยงต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ขณะขับรถ และการควบคุมการขับรถ จากการศึกษา พบว่า ผู้ขับรถที่มีสติดี หรือมีการรับรู้ที่ดีจะมีความปลอดภัย ในขณะที่ขับรถมาก นอกจากนี้จากการศึกษายังพบอีกว่า ประสาทการรับรู้ด้านการมองเห็นมีความเกี่ยวข้องกับการประเมินสถานการณ์ขณะขับรถประมาณร้อยละ 90

18) สถานภาพเศรษฐกิจ-สังคม คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจ-สังคมที่ต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในการดำรงชีวิต จากการศึกษา พบว่า ผู้ขับรถที่มักมีปัญหารุนแรงระหว่างบุคคลหรือมีความขัดแย้งในครอบครัว มีสถานภาพการประกอบอาชีพอยู่ในระดับต่ำ เช่น

มีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีประวัติการกระทำผิดทางอาญามาก่อน หรือมีประวัติชอบฝ่าฝืนกฎจราจร กลุ่มบุคคลเหล่านี้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ

19) วัฒนธรรม คือ ผู้ขับขี่ยานพาหนะที่อยู่ในสังคมที่ขอเสี่ยงภัยเพื่อตอบสนองความก้าวร้าวของตนเอง จากการศึกษา พบว่า กลุ่มสังคมที่พฤติกรรมก้าวร้าวและชอบใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาบุคคลเหล่านี้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ

2. ปัจจัยด้านยานพาหนะที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุจราจรทางถนน

ยานพาหนะที่มีสภาพชำรุดบกพร่องขาดการตรวจสอบและบำรุงรักษาที่ดีก่อนใช้งานตลอดจนยานพาหนะที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐาน อาจเป็นสาเหตุให้เกิดอุบัติเหตุจราจรได้ โดยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับยานพาหนะอาจแยกได้เป็น 2 ประเด็นดังนี้

1. ยานพาหนะมีอุปกรณ์ที่อยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์ ชำรุด บกพร่อง ได้แก่

- ระบบห้ามล้อทำงานไม่ปกติ เช่น เบรกแตก คันชัก คันส่งหลุด
- สภาพของยาง เช่น ยางแตก ยางรั่ว
- ระบบไฟส่องสว่างและไฟสัญญาณ เช่น ระบบไฟส่องสว่างหรือไฟสัญญาณเสีย
- ระบบปิดน้ำฝนไม่สามารถใช้งานได้ในขณะที่ฝนตก ทำให้ทัศนวิสัยในการขับขี่ไม่ดี

2. ยานพาหนะไม่เป็นไปตามมาตรฐานความปลอดภัย ได้แก่

- การบรรทุกที่ไม่ปลอดภัย เช่น การบรรทุกน้ำหนักเกิน การบรรทุกสูงเกิน การบรรทุกยื่นเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด
- มีการปรับแต่งสภาพยานพาหนะอันอาจส่งผลต่อความปลอดภัย
- ไม่มีอุปกรณ์เสริมเพื่อความปลอดภัย เช่น เข็มขัดนิรภัย หมวกกันน็อก เป็นต้น

โดยจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยพบว่า หมวกนิรภัย (Helmet) ทำหน้าที่ 2 อย่าง คือ ป้องกันแรงกดดันที่เกิดจากความเร็ว หน้าที่ประการที่สอง คือป้องกันกะโหลกศีรษะ จากผลการศึกษาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุจราจรและการใช้หมวกนิรภัยที่ผ่านมา พบว่า การสวมหมวกนิรภัยจะช่วยลดอัตราการบาดเจ็บที่ศีรษะและอัตราการตายลงได้อย่างมีนัยสำคัญร้อยละ 40 ในประเทศไทย กฎหมายบังคับให้ผู้ขับขี่เลือกหมวกนิรภัยได้ 3 แบบ คือ หมวกนิรภัยแบบปิดเต็มหน้า หมวกนิรภัยแบบปิดเต็มใบ และหมวกนิรภัยแบบครึ่งใบ โดยหมวกนิรภัยสามารถลดความเสี่ยงจากการเสียชีวิตอันเนื่องมาจากการบาดเจ็บทางศีรษะลงได้ถึงร้อยละ 30

เข็มขัดนิรภัย (Safety belt) จากผลการศึกษาในสหรัฐอเมริกา พบว่า หลังการออกกฎหมายให้ใช้เข็มขัดนิรภัยกันอย่างจริงจัง ผู้บาดเจ็บที่ไม่คาดเข็มขัดนิรภัย จะต้องรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลสูงกว่าผู้ที่คาดเข็มขัดนิรภัยถึง 2 เท่า และสถิติอุบัติเหตุในสหราชอาณาจักรภายหลังการออกกฎหมายบังคับใช้เข็มขัดนิรภัย พบว่า อุบัติเหตุของการบาดเจ็บต่อใบหน้าลดลงจาก 20.9% ลงเหลือ 5.9 % นอกจากนี้เข็มขัดนิรภัยยังช่วยลดความเสี่ยงของการบาดเจ็บอย่างรุนแรงและการเสียชีวิตได้ประมาณร้อยละ 40-55 โดยในช่วงปี ค.ศ.1983-1992 สามารถช่วยผู้ขับขี่ให้รอดจากการเสียชีวิตถึง 35,000 ราย และ

ป้องกันการบาดเจ็บระดับปานกลางจนถึงขั้นรุนแรงของผู้ขับขี่ได้ถึง 906,000 รายอันเนื่องมาจากการออกกฎหมายบังคับใช้ถุงลมนิรภัย (Air bags) ถึงแม้จะมีเข็มขัดนิรภัยที่ออกแบบมาดีที่สุดก็ไม่สามารถปกป้อง ส่วนของศีรษะและอกจากการบาดเจ็บได้ทั้งหมดจากการชนทางด้านหน้าอย่างรุนแรง โดยถุงลมนิรภัยจะช่วยดูดซับพลังงานการกระแทกระหว่างร่างกายส่วนบนของผู้โดยสารและพวงมาลัยรถ อุปกรณ์แผงควบคุม หรือกระจกหน้า โดยจากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าอัตราการเสียชีวิตของคนขับจากการชนทางด้านหน้าในรถที่มีถุงลมนิรภัยต่ำกว่ารถที่ไม่มีถุงลมนิรภัยถึง 20% ส่วนในการชนโดยรวม ลักษณะการชนทุกประเภท ถุงลมนิรภัยช่วยลดอัตราการเสียชีวิตได้ถึง 15%

3. ปัจจัยด้านถนนที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุจราจรทางถนน

ถนนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของระบบการจราจร หากถนนมีการออกแบบที่ไม่ได้มาตรฐานตามหลักวิศวกรรมหรือมีสภาพชำรุดบกพร่องขาดการตรวจสอบและบำรุงรักษาที่ดีอาจเป็นสาเหตุให้เกิดอุบัติเหตุจราจรได้ โดยปัจจัยด้านถนนที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุจราจรประกอบด้วย

1. ความกว้างของผิวจราจร จากผลการศึกษาผลกระทบของความกว้างผิวจราจรที่มีต่อการเกิดอุบัติเหตุ พบว่า ความกว้างผิวจราจรระหว่าง 3.40-3.70 เมตร เป็นความกว้างที่เหมาะสมที่สุดสำหรับถนนขนาด 2 ช่องจราจร บริเวณนอกเมือง เนื่องจากมีอัตราการเกิดอุบัติเหตุต่ำและมีความสมดุลระหว่างการไหลของกระแสจราจรกับความปลอดภัยต่อการจราจรมากที่สุด และจากการศึกษายังพบว่าถนนที่มีผิวจราจรกว้างน้อยกว่า 3.00 เมตร นั้นมีอิทธิพลทำให้การเกิดอุบัติเหตุจราจรแต่ละครั้งมีรถเกี่ยวข้องมากกว่าหนึ่งคัน

2. ความกว้างไหล่ทาง คือ พื้นที่ด้านข้างของผิวทางที่อยู่ด้านนอกทั้งสองข้างและยังมิได้จัดทำเป็นทางเท้า ซึ่งมีผลต่อความปลอดภัยในการจราจรจากผลการศึกษาผลกระทบของไหล่ทางที่มีต่อการเกิดอุบัติเหตุจราจร พบว่า ขึ้นอยู่กับขนาดความกว้างและชนิดของผิวไหล่ทาง โดยไหล่ทางชนิดที่ไม่ปูผิวทางจะมีอัตราการเกิดอุบัติเหตุสูงกว่าชนิดที่ปูผิวไหล่ทางอย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังพบว่า สัดส่วนการเกิดอุบัติเหตุบนถนนที่มีไหล่ทางชนิดไม่ปูผิวทางและปูผิวทาง มีค่าเท่ากับ 3 ต่อ 1 และ 4 ต่อ 1 สำหรับกรณีทางตรงที่เป็นทางราบ และทางโค้งหรือทางลาดชันตามลำดับ และนอกจากนี้พบว่าไหล่ทางที่มีขนาดกว้าง 0.00-2.00 ม. จะมีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุจราจรสูง สำหรับไหล่ทางที่มีความกว้างมากกว่า 2.50 ม. พบว่าจะมีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุจราจรเพียงเล็กน้อย

3. ระยะมองเห็นในทางโค้งแนวราบ จากการศึกษาที่ผ่านมา พบว่า ระยะมองเห็นที่ปลอดภัยนั้นมีความสำคัญอย่างมากสำหรับการควบคุมการขับขี่ยานพาหนะให้ได้รับความปลอดภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับกรณีของรถบรรทุกซึ่งมีความสามารถตอบสนองต่อการเบรคต่ำ ทั้งนี้ระดับสายตาที่ผู้ขับขี่รถบรรทุกสามารถมองเห็นวัตถุได้สูงกว่ารถยนต์ประเภทอื่น นั้นมีส่วนช่วยในการชดเชยการตอบสนองต่อการเบรคต่ำของรถบรรทุกชนิดต่าง ๆ ได้ แต่หลักเกณฑ์นี้อาจไม่สามารถใช้กับกรณีของรถบรรทุกขนาดใหญ่ได้ ทั้งนี้เพราะเป็นรถที่มีขนาดใหญ่และมีน้ำหนักบรรทุกมากซึ่งจำเป็นต้องใช้ระยะทางหยุดรถที่ปลอดภัยยาวกว่ารถยนต์ทั่วไป

4. ระยะมองเห็นในทางโค้งแนวตั้ง พบว่าบนทางหลวงที่มีข้อจำกัดของระยะมองเห็นที่ปลอดภัยที่บริเวณทางโค้งดิ่งแบบคว่ำ (Crest Curve) จะมีความถี่ต่อการเกิดอุบัติเหตุสูงถึงร้อยละ 52 ของทางโค้งดิ่งแบบหงาย (Sag Curve)

5. จำนวนช่องจราจร คือ จำนวนช่องทางเดินรถที่จัดแบ่งสำหรับการเดินรถ โดยทำสัญลักษณ์ด้วยการตีเส้นแบ่งช่องจราจรและเครื่องหมายบนผิวทาง เช่น ลูกศร เป็นต้น โดยที่อุบัติเหตุจราจรบนทางหลวงแผ่นดินและทางหลวงจังหวัดมักเกิดบนทางตรงมากที่สุดโดยเฉพาะสภาพเส้นทางที่ดีเยี่ยมมักทำให้ผู้ขับขี่ขาดความระมัดระวังและขับรถด้วยความเร็วสูง และถนนที่มี 2 ช่องทางจะเกิดอุบัติเหตุมากกว่าถนนที่มี 4 ช่องทาง

6. อุปกรณ์กันข้างทาง คือ อุปกรณ์ที่ติดตั้งเพื่อป้องกันมิให้รถที่เกิดอุบัติเหตุวิ่งออกถนน โดยทั่วไปจะติดตั้งไว้บริเวณที่เป็นจุดเสี่ยงอันตราย เช่น บริเวณทางโค้ง สะพาน และจุดที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุอื่นๆ ตัวอย่างของอุปกรณ์กันข้างทางเพื่อความปลอดภัย เช่น ราวกันชนตก (guard rail) เป็นต้น

7. เครื่องหมายจราจร คือ เครื่องมือบอกข้อมูลด้าน การห้าม การเตือน และการแนะนำที่สำคัญสำหรับผู้ขับขี่ใช้ถนนเพื่อช่วยให้การขับขี่มีความปลอดภัยมากขึ้น โดยลักษณะของเครื่องหมายจราจรจำเป็นต้องเข้าใจง่าย สังเกตได้ชัดทั้งกลางวันและกลางคืน ตำแหน่งของเครื่องหมายมีความเหมาะสมต่อผู้ขับขี่และคนเดินเท้าที่จะสามารถมองเห็นได้ชัด ต้องมีความชัดเจนไม่ลบลือนหายไป ตัวอย่างของเครื่องหมายจราจร เช่น ทางม้าลาย เส้นแบ่งช่องจราจร เส้นแบ่งทิศทางการเดินรถ ลูกศร และข้อความเตือนต่างๆ เป็นต้น

8. ป้ายจราจร คือ เครื่องมือที่ช่วยบอกข้อมูลด้าน การห้าม การบังคับ การเตือน และการแนะนำที่สำคัญสำหรับผู้ขับขี่ใช้ถนนเพื่อช่วยให้การขับขี่มีความปลอดภัยมากขึ้น โดยลักษณะของป้ายจราจรจำเป็นต้องเข้าใจง่าย สังเกตได้ชัดเจนทั้งกลางวันและกลางคืน ตำแหน่งของป้ายมีความเหมาะสมต่อผู้ขับขี่และคนเดินเท้าที่จะสามารถมองเห็นได้ชัด ต้องมีความชัดเจนไม่ลบลือนหายไป ตัวอย่างของป้ายจราจร เช่น ป้ายหยุด ป้ายห้ามเลี้ยว เป็นต้น

9. สัญญาณไฟจราจร คือ เครื่องมือจัดระบบการจราจรที่มีความสำคัญโดยเฉพาะ บริเวณทางแยกที่มีปริมาณยานพาหนะมากถึงจุดที่ต้องติดตั้งระบบสัญญาณไฟจราจร โดยตำแหน่งการติดตั้งระบบสัญญาณไฟควรให้ผู้ขับขี่และคนเดินเท้าสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนและต้องไม่ถูกบดบังจากสภาพแวดล้อมอื่นๆ เช่น กิ่งไม้

10. สิ่งอำนวยความสะดวกคนเดินเท้าคือ อุปกรณ์หรือเครื่องมือด้านความปลอดภัยที่จัดเตรียมไว้สำหรับคนเดินเท้า ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบการจราจร เช่น ทางเท้า ทางข้าม(สะพานลอย) และสัญญาณไฟคนเดินข้าม เป็นต้น

11. สภาพผิวถนน คือ ความสมบูรณ์ของถนนมีความเหมาะสมกับการใช้งานหรือมีข้อบกพร่อง เช่น พื้นผิวถนนมีความเสียดทานน้อย ถนนเป็นหลุมเป็นบ่อ มีโคลนตม ถนนขาด และถนนกำลังซ่อมบำรุง เป็นต้น ข้อบกพร่องต่างๆเหล่านี้อาจเป็นสาเหตุให้เกิดอุบัติเหตุได้

12. ไฟฟ้าส่องสว่างบนถนน แสงสว่างในถนนมีความสำคัญอย่างมาก เพราะเกี่ยวกับความสามารถในการมองเห็น และการจัดแสงสว่างบนถนนให้เพียงพอ จะช่วยลดอุบัติเหตุได้ เพราะจะลดการใช้ไฟสูง ซึ่งแสงไฟสูงจากรถคันที่แล่นสวนมาอาจส่งผลให้ผู้ขับขี่สายตาพร่ามัวได้ ทำให้มองไม่เห็นทางและเป็นอันตรายต่อการขับขี่ นอกจากนี้ยังพบอีกว่าถ้าแสงสว่างบนถนนเพียงพอสามารถช่วยลดอุบัติเหตุลงเนื่องจากผู้ขับขี่จะเปิดไฟสูงน้อยลง

4. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุจราจรทางถนน

สิ่งแวดล้อมหรือสภาพแวดล้อมของถนนอาจเป็นสาเหตุให้เกิดอุบัติเหตุจราจรได้ โดยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมของถนนอาจแยกได้เป็น 2 ประเด็นดังนี้

1. อุปสรรคทางธรรมชาติ คือ สิ่งที่เป็นทอนความสามารถในการขับขี่ให้ลดลงที่มีผลมาจากอุปสรรคทางธรรมชาติ เช่น ฝนตก มีหมอกปกคลุมหรือมีฝุ่นมาก ต้นไม้บดบังป้ายหรือสัญญาณไฟจราจร ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ทำให้ทัศนวิสัยผู้ขับขี่ลดลงทั้งสิ้นและอาจส่งผลให้มีความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุได้

2. อุปสรรคที่เกิดจากการกระทำของคน คือ สิ่งที่เป็นทอนความสามารถในการขับขี่ให้ลดลงที่มีผลมาจากการกระทำของคน เช่น การเผาขยะหรือหญ้าริมทาง ควันดำจากท่อไอเสียรถยนต์ การติดตั้งป้ายโฆษณา ตูโทรศัพท์หรือสิ่งปลูกสร้างอื่นๆ บดบังป้ายและสัญญาณไฟจราจร เป็นต้น

3. สิ่งกีดขวางบนช่องจราจร คือ วัตถุที่ล่วงหล่นบนผิวจราจร รถจอดกีดขวางทางจราจร (รถเสีย และรถที่จอดตามข้างถนน) การปิดถนนเพื่อซ่อมบำรุงโดยไม่มีป้ายหรือสื่ออื่นๆบอกผู้ขับขี่อย่างชัดเจนคนเดินข้ามหรือขี่รถจักรยานข้ามถนน และสัตว์เดินข้ามถนน เป็นต้น

2.3.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอุบัติเหตุจราจร

หน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอุบัติเหตุจราจรบนท้องถนนของประเทศไทยมีจำนวนหลายหน่วยงาน ทั้งในส่วนของภาครัฐ เอกชน รวมทั้งมูลนิธิต่างๆ ทั้งนี้สืบเนื่องจากได้มีการปฏิรูประบบราชการในปี พ.ศ. 2545 เพื่อให้หน่วยงานต่างๆ มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งรัฐบาลได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของความปลอดภัยของประชาชน ทำให้เกิดกระทรวง และหน่วยงานใหม่ๆ ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขอุบัติเหตุจราจร

ศูนย์วิจัยและพัฒนาการจราจรและขนส่ง (TDRC) (2545 อ้างถึงในอรุณรัตน์ ไชยวิริยโชติ. 2546 : 10) ได้ทำการศึกษาหน่วยงานที่มีความสำคัญและมีหน้าที่รับผิดชอบในการป้องกันอุบัติเหตุจราจรบนท้องถนน พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยหน่วยงานต่างๆ เป็นจำนวนมาก โดยสามารถแบ่งได้เป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับนโยบายหรือระดับชาติ ได้แก่ คณะรัฐมนตรี สภาผู้แทนราษฎร รัฐสภา สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการจัดระบบการจราจรทางบก(สจร.) กระทรวงคมนาคม กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทย กระทรวงศึกษาธิการ เป็นต้น

2. ระดับปฏิบัติ ได้แก่ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมการขนส่ง กรมทางหลวง กรมโยธาธิการ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท สถาบันการแพทย์ด้านอุบัติเหตุและสาธารณสุข คณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติ สำนักงานกิจการพิเศษ สำนักปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เป็นต้น

3. ระดับสนับสนุน ได้แก่ มูลนิธิต่างๆ เช่น ร่วมกตัญญู (เอกชน) ปอเต็กตึ๊ง (เอกชน) ศูนย์นเรนทร (กระทรวงสาธารณสุข) สื่อมวนชนบริษัทประกันยานพาหนะ บริษัทขนส่ง รถโดยสารประจำทาง บริษัทรถบรรทุกผู้ผลิตรถยนต์ รถจักรยานยนต์ รถบรรทุก โรงเรียนสอนขับรถ เป็นต้น

นอกจากนี้ในส่วนการประสานงานระหว่างองค์กรได้เสนอแนะให้เมืองนครในฐานะ “เจ้าภาพ” โดยมีส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุจราจรทางบก ทั้งระดับนโยบาย ระดับปฏิบัติ และระดับสนับสนุนให้การสนับสนุนการดำเนินงานของสำนักนโยบายและแผนจราจรและขนส่ง

2.4 แผนปฏิบัติการของหน่วยงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

เนื่องจากงานวิจัยนี้ทำการศึกษาการปฏิบัติงานของทั้ง 3 หน่วยงาน ได้แก่ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และหน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์ เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาแผนปฏิบัติการของทั้ง 3 หน่วยงานข้างต้นเพื่อดูรายละเอียดขั้นตอนการปฏิบัติงาน อันจะสามารถนำไปเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานดังกล่าว ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงศักยภาพและข้อจำกัดจากการปฏิบัติจริงเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

โดยโรงพยาบาลเพชรบูรณ์และหน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์ได้ใช้แผนปฏิบัติงานร่วมกันคือแผนอุบัติเหตุหมู่และสาธารณภัย ส่วนสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ใช้แผนเผชิญเหตุรองรับกรณีอุบัติเหตุหมู่ประจำปี 2555 ผู้วิจัยจึงขอสรุปการปฏิบัติงานตามแผนปฏิบัติงานของทั้ง 3 องค์กร ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การปฏิบัติงานตามแผนงานของสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และหน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์ เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

หน่วยงาน	ผู้รับผิดชอบ	หน้าที่	สิ่งที่ต้องเตรียม
1.สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์	1. เจ้าพนักงานตำรวจจราจร	-อำนวยความสะดวกด้านการจราจร ทางร่วม ทางแยก และจุดเกิดเหตุ -ประสานโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และมูลนิธิในเขตพื้นที่รับผิดชอบ เพื่อให้การปฏิบัติงานสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี -รายงานผลการปฏิบัติงานพร้อมภาพถ่ายของเจ้าหน้าที่ที่ออกปฏิบัติหน้าที่	-กรวยจราจรไฟฉาย -ไฟไซเรนเทปกันเขต -กระบองไฟกระพริบ -แผงกั้นจราจร
2.โรงพยาบาล	1. แพทย์เวรงานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน	-ประเมินสถานการณ์ แจ้งข่าว รายงานสถานการณ์ -ประสานงานและตั้งจุดรักษาพยาบาล ณ จุดเกิดเหตุ -เป็นหัวหน้าทีมที่จุดรักษาพยาบาลเมื่อแพทย์ศัลยกรรมมาถึง	
	2. พยาบาลงานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน	-ให้การรักษาพยาบาลผู้บาดเจ็บ - ให้น้ำเกลือ ฉีดยา การดูดเสมหะ -การใช้เครื่องช่วยหายใจอัตโนมัติ -การวัดและเฝ้าระวังสัญญาณชีพ -การดูแลต่อเนื่องขณะส่งต่อผู้ป่วย	-เสาน้ำเกลือเคลื่อนที่ -อุปกรณ์การรักษา พยาบาล เช่น เครื่องช่วยหายใจ เครื่องวัดชีพจร และอุปกรณ์การทำแผลและห้ามเลือด
	3. เจ้าพนักงานเวชกิจฉุกเฉิน	-ทำหน้าที่สื่อสารและประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ -ให้น้ำเกลือ ฉีดยา การดูดเสมหะ -การใช้เครื่องช่วยหายใจอัตโนมัติ -การวัดและเฝ้าระวังสัญญาณชีพ -การดูแลต่อเนื่องขณะส่งต่อผู้ป่วย	-เสาน้ำเกลือเคลื่อนที่ -อุปกรณ์การรักษาพยาบาล เช่นเครื่องช่วยหายใจ เครื่องวัดชีพจร และอุปกรณ์การทำแผลและห้ามเลือด

หน่วยงาน	ผู้รับผิดชอบ	หน้าที่	สิ่งที่ต้องเตรียม
2.โรงพยาบาล (ต่อ)	4. พนักงานเปล	-ปิดกั้นการจราจรก่อนตำรวจ จะมาถึง -เป็นผู้ช่วยพยาบาลเวชกิจ ฉุกเฉินในการจัดเตรียมพื้นที่ เพื่อการปฏิบัติการ -เป็นผู้ช่วยพยาบาลในการคัด แยกผู้เจ็บป่วย ณ จุดเกิดเหตุ	-เปลและอุปกรณ์ช่วยเหลือผู้ ได้รับบาดเจ็บ
	5.พนักงานขับรถกู้ชีพ	-ปิดกั้นการจราจร ก่อนตำรวจ จะมาถึง -นำรถประจำที่จุดจอด รถพยาบาล	-อุปกรณ์จราจร ได้แก่ กรวยจราจรไฟฉาย เทปกั้นเขตและ กระบอกไฟกระพริบ
3. หน่วยกู้ภัย	1. หัวหน้ามูลนิธิกู้ภัย	-ออกคำสั่งในการปฏิบัติหน้าที่ -ตั้งกำหนดการในการประชุม ประจำเดือน	
	2.หัวหน้าอาสาสมัคร กู้ภัย	-ออกคำสั่งในการปฏิบัติหน้าที่ ของอาสาสมัครทุกคน -สามารถว่ากล่าว ตักเตือนหาก อาสาสมัครมีความประพฤติไม่ เหมาะสม	
	3.แม่ข่าย / พนักงาน วิทยุ	-นั่งประจำหน้าเครื่องวิทยุ สื่อสาร รับคำสั่งจากเจ้าหน้าที่ ตำรวจและโรงพยาบาล -แจ้งสถานการณ์และ รายละเอียดให้แก่เจ้าหน้าที่ ตำรวจและโรงพยาบาลทราบ -เรียกหมายเลขรถกู้ภัยที่ปฏิบัติ หน้าที่อยู่ในเขตรับผิดชอบ และ แจ้งสถานที่เกิดเหตุให้พลขับ ทราบ -สอบถามอาการผู้บาดเจ็บ และ จดยละเอียดของสถานที่เกิด เหตุและรถที่เกิดอุบัติเหตุส่ง ให้กับ โรงพยาบาล	-สมุดจดยละเอียด

หน่วยงาน	ผู้รับผิดชอบ	หน้าที่	สิ่งที่ต้องเตรียม
3. หน่วยกู้ภัย (ต่อ)	4. เจ้าหน้าที่เวชกร ฉุกเฉินขั้นพื้นฐาน	-สื่อสารประสานการแจ้งเหตุให้ แม่ข่ายหรือพนักงานวิทยุทราบ -ประเมินสถานการณ์และ ประเมินผู้บาดเจ็บได้ประเมิน พยาบาลเบื้องต้น -ปฏิบัติการฟื้นคืนชีพโดยการ ปั๊มหัวใจ (CPR) -บล็อกคอ ตามขา ตามแขน	-กระเป๋าพยาบาล ไม้ตามแขนไม้ตามขา -บล็อกคอเปลด หรือบอร์ด อุปกรณ์ช่วยหายใจ(ถัง ออกซิเจน)
	5. เจ้าหน้าที่กู้ภัยหรือ อาสาสมัคร	-สื่อสาร แจ้งเหตุให้แม่ข่ายหรือ พนักงานวิทยุทราบ -ประเมินสถานการณ์และ ประเมินผู้บาดเจ็บในระดับ เบื้องต้น -ประเมินพยาบาลเบื้องต้นและ เคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บนำส่ง โรงพยาบาล	-กระเป๋าพยาบาล -กรวยจรรยาจรไฟฉาย -เทปกั้นเขต -กระบอกไฟกระพริบ -กระดาดซับเลือด -ผ้าดิบ -อุปกรณ์พิมพ์ลายนิ้วมือ ผู้เสียชีวิต

จากรายละเอียดการปฏิบัติงานตามแผนงานของสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์
โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และหน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์ เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ตำบลในเมือง
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ตามตารางที่ 3 นั้น หากพิจารณาแล้วจะพบว่าหน่วยงานทั้ง 3 มีการ
ปฏิบัติหน้าที่เหมือนและต่างกันอยู่หลายประการตามอำนาจความรับผิดชอบของหน่วยงานนั้นๆ
ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สรุปรายละเอียดการปฏิบัติตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ตารางแสดงการปฏิบัติงานร่วมของสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โรงพยาบาล
เพชรบูรณ์ และหน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์ เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

การปฏิบัติงานร่วมกันของ 3 หน่วยงาน เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน	
หน้าที่เหมือนกัน	หน้าที่ต่างกัน
<ol style="list-style-type: none"> 1. ประเมินสถานการณ์ 2. จัดทำแผนรองรับอุบัติเหตุ 3. แจ้งข่าว/รายงานสถานการณ์ 4. ทำหน้าที่สื่อสารและประสานงานกับหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง 5. รายงานผลการปฏิบัติพร้อมภาพถ่ายของเจ้าหน้าที่ที่ออกปฏิบัติงาน 	<p>สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์</p> <ul style="list-style-type: none"> - จัดเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรอำนวยความสะดวกด้านการจราจรและความปลอดภัยตามทางร่วมทางแยกและจุดเกิดเหตุ - บันทึกเวรประจำวัน - เก็บรักษาของกลาง <p>โรงพยาบาลเพชรบูรณ์</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตั้งจุดรักษาพยาบาล ณ. จุดเกิดเหตุ - คัดแยกผู้เจ็บป่วย ณ. จุดเกิดเหตุ - ให้นำเกลือ ฉีดยา และการดูดเสมหะ <p>หน่วยกู้ภัยจังหวัดเพชรบูรณ์</p> <ul style="list-style-type: none"> - รักษาพยาบาลเบื้องต้น ณ. จุดเกิดเหตุ - เคลื่อนย้ายหรือนำผู้ได้รับบาดเจ็บส่งให้กับโรงพยาบาล - เรียกหมายเลขรถกู้ภัยที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตรับผิดชอบและแจ้งสถานที่เกิดเหตุให้พลขับทราบ - สอบถามอาการผู้บาดเจ็บ จดรายละเอียดของสถานที่เกิดเหตุและรถที่เกิดอุบัติเหตุ

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิเชียร มุริจันท์ (2541:92-99) ได้ศึกษาถึงภูมิหลังของผู้ประสบอุบัติเหตุขณะขับขี่รถจักรยานยนต์ พบว่า สถานภาพสมรสไม่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุ ผู้ขับขี่เพศชายจะประสบอุบัติเหตุการจราจรมากกว่าเพศหญิง ผู้ขับขี่ที่มีการศึกษาน้อยจะประสบอุบัติเหตุมากกว่าผู้ขับขี่ที่มีการศึกษาระดับสูง ผู้ขับขี่ที่มีรายได้น้อยจะประสบอุบัติเหตุมากกว่าผู้ขับขี่ที่มีรายได้สูง และผู้ขับขี่ที่มีประสบการณ์ในการขับขี่น้อยจะประสบอุบัติเหตุมากกว่าผู้ขับขี่ที่มีประสบการณ์ในการขับขี่มาก

เพ็ญประภา ศิวโรจน์ (2546) ทำรายงานวิจัยเรื่อง การประเมินผลนโยบายป้องกันอุบัติเหตุจราจรของรัฐบาลในช่วงเทศกาลปีใหม่ 2546 จังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดลำปาง ซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจทำการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มคือ 1.ผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรที่โรงพยาบาล 2.ประชาชนผู้ใช้รถยนต์และจักรยานยนต์ที่ใช้บริการปั้มน้ำมันสี่มุมเมือง

3. ตำรวจผู้รับผิดชอบงานจราจรของสถานีตำรวจระดับอำเภอทุกแห่งพบข้อมูลหนึ่งที่น่าสนใจคือ การดำเนินงานเพื่อลดอุบัติเหตุการจราจรยังมีข้อจำกัดในเรื่องของการได้รับเครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้ในการตรวจจับพบว่า เกือบทั้งหมดไม่มีเครื่องมือสำหรับการตรวจจับการทำผิดกฎจราจรและที่มีอยู่แล้วก็ไม่เพียงพอต่อการใช้งาน นอกจากนี้งบประมาณที่สนับสนุนในเรื่องดังกล่าวมีน้อยทำให้ไม่สามารถดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายได้

อรุณรัตน์ ไชยวิริยโชติ (2546) ศึกษาเรื่องแนวทางการป้องกันอุบัติเหตุจราจรบนท้องถนนในช่วงเทศกาล โดยเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,496 คนซึ่งเป็นผู้ที่เคยประสบอุบัติเหตุจราจรทางถนนทั้งในช่วงเทศกาลและนอกเทศกาล ผลการศึกษาพบว่า คนเป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุจราจรมากที่สุด ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อความรุนแรงของอุบัติเหตุจราจรที่เด่นชัดที่สุดคือ พฤติกรรมการใช้ถนน รองลงมาได้แก่ สภาวะร่างกาย อุปกรณ์ควบคุมจราจร สภาพยานพาหนะ และแสงสว่าง นอกจากนี้งานวิจัยยังชี้ให้เห็นถึงผลการศึกษาด้านปัญหาและอุปสรรคในการป้องกันอุบัติเหตุจราจรในช่วงเทศกาลที่พบว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดในการดำเนินการด้านความปลอดภัยคือ ปัญหาด้านงบประมาณที่ไม่เพียงพอ กำลังเจ้าหน้าที่มีจำกัดทำให้ขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติการ นอกจากนี้ประชาชนขาดวินัยในการใช้ถนนทั้งพฤติกรรมที่เสี่ยงอันตรายเช่น การดื่มสุราขณะขับขี่ เป็นต้น

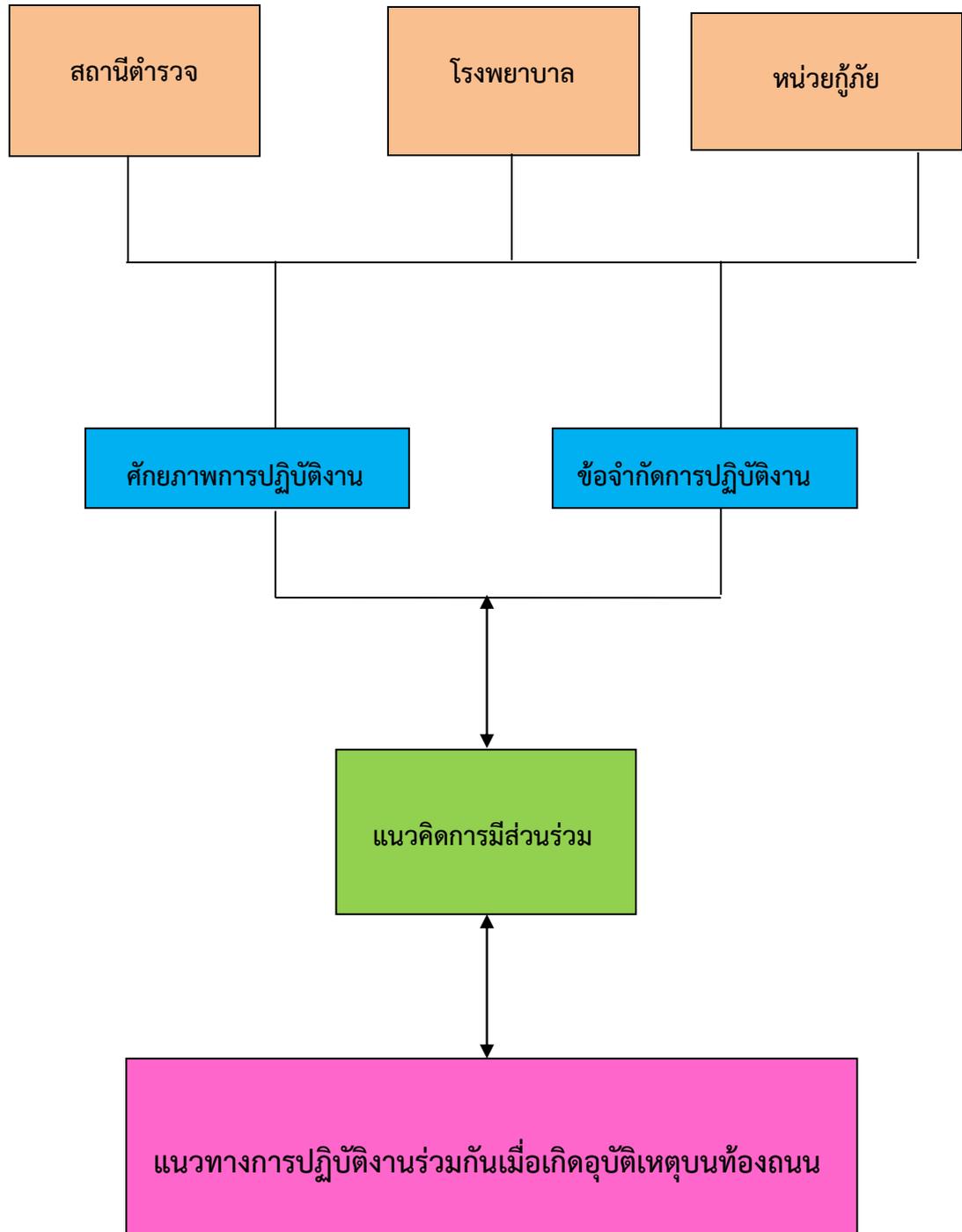
สุมิตรา เชื้อนแก้ว (2552) ศึกษาเรื่องปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติของอาสากู้ชีพในการช่วยเหลืออุบัติเหตุจราจรในชุมชน อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างคือ อาสากู้ชีพทุกคนที่ขึ้นทะเบียนและปฏิบัติงานในหน่วยกู้ชีพ ในอำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 120 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาการปฏิบัติงานของอาสากู้ชีพในการช่วยเหลือผู้บาดเจ็บอุบัติเหตุจราจรประกอบด้วยอาสากู้ชีพทำการดูแลทางเดินหายใจไม่เหมาะสม, ทำการห้ามเลือดไม่เหมาะสม และทำการดามไม่เหมาะสม ส่วนอุปสรรคการปฏิบัติงานของอาสากู้ชีพพบรายละเอียดดังนี้ 1) ด้านการปฏิบัติงานคือ การไม่ซักถามผู้แจ้งเหตุในเรื่องจำนวนผู้บาดเจ็บและการประสานขอความช่วยเหลือจากโรงพยาบาล 2) ด้านการเตรียมความพร้อมก่อนออกปฏิบัติงานคือ อาสาอาสากู้ชีพมีอุปกรณ์การช่วยเหลือพื้นฐานไม่เพียงพอ อาสาอาสากู้ชีพไม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณเพียงพอในการปฏิบัติช่วยเหลือผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุจราจร และอาสาอาสากู้ชีพมีอุปกรณ์เคลื่อนย้ายผู้ป่วยไม่เพียงพอในการช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ 3) ด้านการปฏิบัติการช่วยเหลือ ณ จุดเกิดเหตุคือ อาสาอาสากู้ชีพไม่ได้ช่วยเหลือดูแลด้านจิตใจแก่ผู้บาดเจ็บ, อาสาอาสากู้ชีพไม่มีการประเมินสภาพผู้บาดเจ็บในเรื่องการประเมินการไหลเวียนเลือด, อาสาอาสากู้ชีพไม่ได้ช่วยเหลือดูแลเกี่ยวกับระดับความรู้สึกตัวในกรณีที่บาดเจ็บที่ศีรษะ กระดูกคอ และหลัง, อาสาอาสากู้ชีพไม่มีการประเมินสภาพผู้บาดเจ็บในเรื่องการประเมินภาวะช็อค และอาสาอาสากู้ชีพไม่มีการควบคุมความปลอดภัยเมื่อไปถึงสถานที่เกิดเหตุ

วนิดา ลิ้มมัน (2553 : 20 – 42) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการจราจรทางถนน โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือกรมทางหลวงชนบทโดยผลการวิจัยพบข้อมูลว่า สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุจากการจราจรทางถนนมาจากปัจจัยด้านต่างๆ เช่น พฤติกรรมของผู้ใช้ถนนความบกพร่องของ ยานพาหนะและลักษณะทางกายภาพของถนนเมื่อพิจารณาปัจจัยทางกายภาพของถนนพบว่าอุบัติเหตุมักเกิดจากความไม่สมบูรณ์ของสภาพถนน เช่น ถนนที่ตัดข้ามทางรถไฟแต่ไม่มีเครื่องกีดขวางถนนขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อหรือมีสิ่งกีดขวางบนเส้นทางจราจร เป็นต้น

วรวิทย์ จันทร์ชุม (2554 : 59 – 77) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา อำเภอมะนัง จังหวัดปัตตานี โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 ที่เคยประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ในจังหวัดปัตตานี โดยผลการวิจัยพบข้อมูลว่า ในเรื่องของเพศที่ขับขี่รถจักรยานยนต์ทั้งไปและกลับระหว่างบ้านกับโรงเรียนเพศหญิงมีจำนวนมากกว่าเพศชาย เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยประสบอุบัติเหตุกับกลุ่มที่ไม่เคยประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์พบว่า เพศชายประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์มากกว่าเพศหญิง ส่วนในกลุ่มที่ไม่เคยประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์พบว่า เพศหญิงประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์มากกว่าเพศชาย ส่วนในเรื่องของอายุ นักเรียนที่ขับขี่รถจักรยานยนต์ทั้งไปและกลับระหว่างบ้านกับโรงเรียนมีอายุ 17 ปี มากที่สุด เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยประสบอุบัติเหตุกับกลุ่มที่ไม่เคยประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์พบว่ากลุ่มที่เคยประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ มีอายุ 17 ปี มากที่สุดเช่นกัน

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น สรุปได้ว่า อุบัติเหตุบนท้องถนนที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุเป็นผู้ขับขี่เพศชายมากกว่าเพศหญิง ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อความรุนแรงของอุบัติเหตุจราจรที่เด่นชัดที่สุดคือ พฤติกรรมการใช้ถนน รองลงมาได้แก่ สภาพร่างกาย อุปกรณ์ควบคุมจราจร สภาพยานพาหนะ และแสงสว่าง นอกจากนี้ยังพบด้วยว่า ปัญหาด้านงบประมาณที่ไม่เพียงพอ การขาดอุปกรณ์ในการปฏิบัติงาน และกำลังเจ้าหน้าที่ที่มีจำกัดทำให้ขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้การดำเนินงานยังไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ ประกอบกับข้อมูลจากงานวิจัยยังพบด้วยว่า การปฏิบัติงานของอาสาสมัครยังเป็นปัญหา โดยเฉพาะการปฏิบัติงานช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บที่ยังไม่ได้มาตรฐานตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยเลือกใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับผู้ให้ข้อมูล 3 กลุ่มคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรรมโพธิ์เพชรบูรณ์ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับอุบัติเหตุจากร่วมกับการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม ทั้งนี้เพื่อศึกษาถึงบทบาทการปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนทั้งด้านที่เป็นศักยภาพ และข้อจำกัด

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ใช้วิธีการจัดสนทนากลุ่มระหว่างเจ้าหน้าที่ 3 หน่วยงานเพื่อหาแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนด้วย ซึ่งข้อมูลที่ได้จะสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการลดความรุนแรงเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน อันจะทำให้ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพิ่มขึ้น

3.1 วิธีและขั้นตอนการเก็บข้อมูล

1. **ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง** ได้แก่ เอกสาร หนังสือ งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ และข้อมูลจากเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดบทบาทหน้าที่ แนวคิดการมีส่วนร่วม แผนปฏิบัติการเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนของสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัยเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน รวมถึงความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

2. **วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in – depth interview)** โดยมีแนวคำถามใช้เป็นแนวทางในการพูดคุย โดยแบ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

2.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โดยคณะผู้วิจัยจะทำการติดต่อผ่าน ผบ. หมู่ จร.สภ.เมืองเพชรบูรณ์ แนะนำให้คณะผู้วิจัยรู้จักกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรจำนวน 3 นาย ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนซึ่งยินดีให้ข้อมูลในการทำวิจัยครั้งนี้

2.2 เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ คณะผู้วิจัยจะติดต่อผ่านพยาบาลวิชาชีพอุบัติเหตุ ให้ช่วยแนะนำเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพของโรงพยาบาลจำนวน 3 คน ซึ่งมีภาระหน้าที่ช่วยเหลือผู้ประสบอุบัติเหตุบนท้องถนน

2.3 เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรรมโพธิ์เพชรบูรณ์ คณะผู้วิจัยจะติดต่อผ่านหัวหน้าหน่วยกู้ภัย ให้แนะนำ อาสาสมัครหรือเจ้าหน้าที่จำนวน 3 คน ที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน

ด้านอุบัติเหตุบนท้องถนน โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 ข้างต้นเป็นผู้ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ไม่ใช่ตัวแทนที่ดีของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนทั้งหมด เนื่องจากการศึกษาคั้งนี้ได้คัดเลือกเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยมูลนิธิธรรมโพธิ์เพชรบูรณ์เท่านั้น ขณะที่ยังมีเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานจากหน่วยงานอื่นอีกในเขตพื้นที่จังหวัดเพชรบูรณ์

โดยการนัดสัมภาษณ์พูดคุยนั้น ผู้วิจัยนัดพูดคุยกับเจ้าหน้าที่คนละ 1 ครั้ง ครั้งละประมาณ 1-2 ชั่วโมง ส่วนสถานที่ในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยคำนึงถึงความสะดวกตามที่ผู้ให้ข้อมูลกำหนด และด้านการบันทึกข้อมูล ผู้วิจัยใช้สมุดและเครื่องบันทึกเสียงดิจิทัล ซึ่งการบันทึกบทสนทนานั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยมูลนิธิธรรมโพธิ์เพชรบูรณ์ ผู้ให้ข้อมูลยินยอมให้ผู้วิจัยทำการบันทึกข้อมูลเรียบร้อยแล้ว

ทั้งนี้ การที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะเขตพื้นที่การเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนเขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ เนื่องจากสถิติการเกิดอุบัติเหตุในเขตดังกล่าวมีจำนวนมากกว่าเขตพื้นที่อื่นในจังหวัดเพชรบูรณ์ ดังนั้น การได้มาซึ่งข้อมูลด้านศักยภาพและข้อจำกัดการปฏิบัติงานของหน่วยงานทั้ง 3 จึงมีความหลากหลายและความครอบคลุมของข้อมูลที่มากกว่า โดยข้อมูลดังกล่าวสามารถนำไปใช้เป็นแนวคำถามในการจัดสนทนากลุ่มเพื่อหาแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนในเขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ต่อไป

3. วิธีการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม

ผู้วิจัยติดต่อขอเข้าร่วมสังเกตการปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนจากหัวหน้ามูลนิธิธรรมโพธิ์เพชรบูรณ์ เป็นเวลา 2 วัน ทั้งนี้การสังเกตดังกล่าวผู้วิจัยไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ใดๆทั้งสิ้น ส่วนด้านการบันทึกข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการขออนุญาตผู้ให้ข้อมูลจดบันทึกข้อมูลลงบนสมุดส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว

4. การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion)

ผู้วิจัยทำการเชิญตัวแทนเจ้าหน้าที่ของทั้ง 3 หน่วยงานข้างต้นระดมความคิดเห็นในประเด็นการปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนว่า แต่ละหน่วยงานมีปัญหาหรือข้อติดขัดในการปฏิบัติงานด้านใดบ้าง รวมถึงมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะใดที่จะช่วยเพิ่มศักยภาพการปฏิบัติงานทั้งในหน่วยงานและระหว่างหน่วยงาน อันจะนำไปสู่การหาแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ต่อไป

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเรื่อง แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลไปพร้อมกับกระบวนการการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อเป็นการตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือไปพร้อมกัน โดยมีกรอบแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นกรอบในกระบวนการศึกษา

จากนั้น ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่รวบรวมได้ทั้งหมดมาจัดระบบการวิเคราะห์เป็นประเด็นตามกรอบแนวคิด และหาข้อสรุปเพื่อตอบโจทย์ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยต่อไป

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทนี้จะกล่าวถึง ผลการศึกษาที่ได้จากการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และหน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยเนื้อหาในบทนี้จะแบ่งออกเป็นสี่ส่วนคือ

หนึ่ง บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์

สอง ศักยภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์

สาม ข้อจำกัดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์

สี่ แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

4.1 บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารคู่มือการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ ประกอบการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานของทั้งสามหน่วยงานดังกล่าวข้างต้น โดยแบ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจงานจราจร 2 คน และเจ้าหน้าที่ตำรวจงานสืบสวน 1 คน รวม 3 คน เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ จำนวน 3 คน และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย แบ่งเป็นกรรมการมูลนิธิ 1 คน พลขับ 1 คน และพนักงานวิทยุ 1 คน รวม 3 คน พบข้อมูลดังนี้

4.1.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์

เจ้าหน้าที่ตำรวจมีบทบาทในการปฏิบัติหน้าที่ในการร่วมคิด วิเคราะห์ หาสาเหตุ แนวทางการแก้ไขและป้องกันการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน พร้อมทั้งประมวลผลข้อมูลในรูปแบบข้อมูลเชิงปริมาณซึ่งเป็นตัวเลขหรือสถิติ และประมวลผลข้อมูลในรูปแบบข้อมูลเชิงคุณภาพซึ่งเป็นรายละเอียดของสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ ความรุนแรง และบริบทแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการประมวลผลแผนที่จุดเกิดเหตุภาพถ่ายต่างๆ และปฏิบัติการแก้ไขป้องกันการเกิดอุบัติเหตุใน

ระดับพื้นที่ บนพื้นฐานข้อมูลที่ได้มาจากการวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน โดยผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ จำนวน 3 คน มีตำแหน่งงานที่ต่างกัน ส่งผลทำให้บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1 ด.ต. หญิงนิตยา นางเขียว อายุ 36 ปี

ตำแหน่ง ผบ.หมู่งานจราจรฝ่ายธุรการ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์

บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานมีดังนี้

1. งานธุรการและงานสารบรรณ
2. ทำสถิติงานจราจร งานอุบัติเหตุ และคดีความ
3. รวบรวม จัดเก็บรักษา หรือแจกจ่ายกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง ราชกิจจานุเบกษา และเอกสารของทางราชการที่เกี่ยวข้องกับงานอุบัติเหตุจราจรจัดทำแผนและเตรียมการเกี่ยวกับกำลังพลให้เหมาะสมและเพียงพอกับงานอุบัติเหตุจราจรในความรับผิดชอบ
4. รวบรวม และเก็บรักษาสมุดประวัติ บัตรประวัติ ก.พ.๗ และแฟ้ม ประวัติข้าราชการตำรวจจราจรและงานอุบัติเหตุ
5. ดำเนินการวางแผนและกำหนดโครงการเกี่ยวกับงานอุบัติเหตุจราจร โดยผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร รวมทั้งดูแลให้มีการปฏิบัติตามแผนและคำสั่งเพื่อสนับสนุนหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง เช่น มูลนิธิกู้ภัย และโรงพยาบาล
6. ดำเนินการปรับปรุงพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและฐานข้อมูลต่างๆให้มีความทันสมัย และใช้สนับสนุนงานรับเรื่องราวร้องทุกข์ งานสืบสวนสอบสวนข้อเท็จจริง งานตรวจราชการงานอุบัติเหตุจราจร ตลอดจนงานอื่นๆได้อย่างมีประสิทธิภาพ
7. ดำเนินการรวบรวมข้อมูลงานอุบัติเหตุจราจรเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียน ร้องทุกข์ทางเว็บไซต์ เพื่อสนับสนุนงานฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์และหน่วยต่างๆ
8. ดำเนินการปฐมนิเทศข้าราชการตำรวจที่เข้ารับราชการใหม่หรือย้ายเข้ามาใหม่ให้ทราบและเข้าใจเป้าหมายและนโยบายในการปฏิบัติงานอุบัติเหตุจราจร

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2 ร.ต.ต.เชียรสิน ชายเดชกุล อายุ 39ปี

ตำแหน่งพนักงานสืบสวน(สบ.1) สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์

บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานมีดังนี้

1. รวบรวมพยานหลักฐานในที่เกิดเหตุและดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา (จากการร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษจากคู่กรณีในที่เกิดเหตุ) เพื่อรับทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเอาตัวผู้กระทำผิดมาฟ้องลงโทษ (สอบสวนเสร็จ สรุปลงความเห็นให้พนักงานอัยการฟ้องคดีอาญาต่อศาลที่มีเขตอำนาจต่อไป)

2. พื้นที่ที่เกิดอุบัติเหตุพนักงานสอบสวนจะตรวจสอบที่เกิดเหตุ ทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุสอบปากคำคู่กรณีและพยานที่เห็นเหตุการณ์ ถ่ายภาพที่เกิดเหตุและภาพรถที่เกิดเหตุ รวมทั้งเคลื่อนย้ายรถออกจากที่เกิดเหตุ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3

พ.ต.ท.ประมุข ปิ่นปลื้มจิตต์ อายุ 37 ปี

ตำแหน่ง รองผู้กำกับหมู่งานจราจรสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์

บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานมีดังนี้

1. จัดอบรม กวดขัน ความประพฤติระเบียบวินัย และประชุมชี้แจงมอบหมายภารกิจต่างๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติอันที่จะก่อให้เกิดปัญหาของสภาพการจราจรขณะเกิดอุบัติเหตุในพื้นที่รับผิดชอบบนถนนสายต่างๆเป็นประจำทุกปี

2. จัดกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรอำนวยความสะดวกการจราจรออกปฏิบัติหน้าที่ประจำจุดต่างๆ เช่น ทางร่วม-ทางแยกในชั่วโมงเร่งด่วนและตามแยกในถนนสายต่างๆในพื้นที่รับผิดชอบ รวมถึงบริเวณหน้าสถานศึกษา ห้างสรรพสินค้า ย่านชุมชน และบริเวณที่มีอุบัติเหตุบ่อยครั้งของแต่ละช่วงเวลา อีกทั้งอำนวยความสะดวกและถวายความปลอดภัยแก่ขบวนเสด็จของพระบรมวงศานุวงศ์ที่เสด็จผ่านในพื้นที่รับผิดชอบเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุขณะปฏิบัติหน้าที่

3. จัดกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจจราจรและเจ้าหน้าที่รถยกไว้คอยอำนวยความสะดวกช่วยเหลือ แก้ไขปัญหาจราจรในชั่วโมงเร่งด่วน และภาวะปกติ หรือในกรณีมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น พร้อมทั้งตรวจสภาพการจราจรในถนนสายต่างๆ และบังคับใช้กฎหมายจราจรกับผู้ขับขี่ยานพาหนะหรือผู้ใช้รถใช้ถนนเพื่อให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับ เพื่อเป็นการป้องกันและช่วยลดอุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้น

4. ตั้งจุดตรวจยานพาหนะในถนนสายต่างๆในแต่ละวัน หรือการตั้งจุดตรวจค้นในช่วงเวลากลางวันเพื่อป้องกันและปราบปรามการขับขี่แข่งรถในทางสาธารณะ หรือขับขี่รถส่งเสียงดังก่อความเดือดร้อนรำคาญและเพื่อเป็นการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุที่จะก่อให้เกิดความเสียหายของทรัพย์สิน

5. จัดโครงการอบรมฯ ประชาสัมพันธ์ และให้ความรู้แก่ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้าง , ผู้ให้บริการรถรับจ้าง และผู้ขับขี่ยานพาหนะที่ใช้รถใช้ถนนเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบ ข้อบังคับ ในการขับขี่ และการให้บริการที่ควรทราบเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายของทางราชการเกี่ยวกับโครงการจัดระเบียบจราจร อันเป็นการช่วยลดและป้องกันการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

6. จัดกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรปฏิบัติหน้าที่อบรมและบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับโครงการครู 5 นาที ตามสถานศึกษาต่างๆในพื้นที่รับผิดชอบ เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับกฎจราจร ระเบียบ ข้อบังคับ สัญญาณจราจร การป้องกันอุบัติเหตุจราจร และเครื่องหมายจราจรต่างๆแก่นักเรียนในสถานศึกษาต่างๆ

7. จัดกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรไว้คอยอำนวยความสะดวกด้านการจราจร กรณีได้รับการร้องขอจากทางภาครัฐและเอกชนที่ขอความร่วมมือในการสนับสนุนการดำเนินการกิจกรรมต่างๆ เช่น งานมะขามหวานงานอัฐมพระดำน้ำเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและเพื่อช่วยอำนวยความสะดวกด้านการจราจร

8. มีการดำเนินการประสานงานกับหน่วยงานของภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องเช่น มูลนิธิหน่วยกู้ภัย และโรงพยาบาล เพื่อประสานขอความร่วมมือในการปรับปรุงแก้ไข กฎระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ และกรณีวัสดุอุปกรณ์ เครื่องหมายจราจร หรือสัญญาณไฟจราจรต่าง ๆ ชำรุด เสียหาย เลอะเลือน หรือใช้การไม่ได้ เช่น การตีเส้นสัญญาณจราจรต่างๆ ป้ายสัญญาณจราจรป้ายเตือนอุบัติเหตุจราจร และสถิติอุบัติเหตุจราจร

4.1.2 เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์

เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์มีหน้าที่สร้างเสริมเครือข่ายความเข้มแข็งและเพิ่มสมรรถนะของเจ้าหน้าที่ในการจัดการกับข้อมูลการบาดเจ็บ ที่มีความถูกต้อง แม่นยำ ทันเวลา และพัฒนาศักยภาพของบุคลากร ให้มีความสามารถดำเนินการในระบบการเฝ้าระวังการบาดเจ็บให้มีประสิทธิภาพ โดยมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การดำเนินงาน จากข้อมูลการบาดเจ็บและเสียชีวิตภายในโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ รวมถึงการพัฒนา เวชระเบียนอุบัติเหตุ และประสานความร่วมมือ การดำเนินการป้องกันและควบคุมการบาดเจ็บ โดยเฉพาะอุบัติเหตุบนท้องถนน ระหว่างโรงพยาบาลประจำจังหวัด ภาคีเครือข่าย คณะทำงานสนับสนุนการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุทางถนนในระดับจังหวัด และศูนย์วิชาการความปลอดภัยทางถนน

คณะผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพ จำนวน 3 คน ซึ่งเจ้าหน้าที่ทั้ง 3 คน มีตำแหน่งในสายงานเดียวกัน ได้แก่ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินระดับต้น (EMT-B) มีบทบาทหน้าที่ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1	นายอุธร คำนนท์	อายุ 24 ปี
ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2	นายณัฐพล ปานสุขุม	อายุ 21 ปี
ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3	นายวีรยุทธ เพิ่มพูนทรัพย์	อายุ 28 ปี

บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานมีดังนี้

1. รักษาพยาบาลผู้บาดเจ็บที่ได้รับอุบัติเหตุ และผู้ป่วยที่เจ็บป่วยกะทันหันในที่เกิดเหตุ หรือเจ็บป่วยรุนแรงซึ่งต้องการรักษาพยาบาลอย่างรีบด่วน
2. ให้บริการผู้ป่วยอุบัติเหตุและฉุกเฉินตลอด 24 ชั่วโมง
3. รับผู้ป่วยนอนสังเกตอาการไม่เกิน 24 ชั่วโมง
4. ฉีดยา ทำแผล สอนปัสสาวะ

5. ช่วยเหลือผู้ป่วยอุบัติเหตุและฉุกเฉิน ณ จุดเกิดเหตุ ในเขตอำเภอเมืองตลอด 24 ชั่วโมง
6. ให้บริการศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการงานอุบัติเหตุระดับของจังหวัดและให้คำปรึกษาผู้ป่วยที่อยู่ห่างไกล
7. บริการรับ – ส่งข่าวสารงานอุบัติเหตุทางวิทยุและทางโทรศัพท์ หมายเลข 1669
8. ออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ร่วมกับโรงพยาบาล สอนให้ความรู้แก่ประชาชนในเรื่องการปฐมพยาบาลเบื้องต้นในที่เกิดเหตุและการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐานในที่เกิดเหตุ

4.1.3 เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิर्मโพธิ์เพชรบูรณ์

เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิर्मโพธิ์เพชรบูรณ์ มีหน้าที่เข้าร่วมประชุมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อรับการอบรมและปฏิบัติการโดยการเตรียมความพร้อมของเจ้าหน้าที่ อุปกรณ์ และยานพาหนะ โดยการเข้าร่วมซ้อมแผนเผชิญอุบัติเหตุประจำปี กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามแผนปฏิบัติการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน รวมทั้งกำหนดจุด ในการตั้งจุดบริการประชาชนให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงในพื้นที่ เช่น การตั้งจุดบริการในช่วงเทศกาลและนอกเทศกาล พร้อมรายงานผลการปฏิบัติงานประจำวัน ให้ศูนย์อำนวยการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนทราบ รวมถึงการนำข้อมูลอุบัติเหตุมาเผยแพร่เพื่อประชาสัมพันธ์แก่สื่อมวลชนและประชาชน ถึงการดำเนินการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนเพื่อความปลอดภัยสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง และตรวจสอบ จัดเตรียมความพร้อม แบ่งมอบพื้นที่ความรับผิดชอบของหน่วยบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ในเครือข่ายจัดเตรียมความพร้อมของหน่วยกู้ชีพกู้ภัย ในด้านบุคลากร เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ การสั่งการ และระบบการติดต่อสื่อสาร เป็นต้น

คณะผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการการสัมภาษณ์และปฏิบัติหน้าที่ร่วมกับเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย จำนวน 3 คน แบ่งเป็นประธานมูลนิธิ 1 คน พลขับ 1 คน และ พนักงานวิทยุ 1 คน เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิर्मโพธิ์เพชรบูรณ์ จำนวน 3 คน ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้ มีตำแหน่งงานที่ต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1 นายแป๊ะ เพิ่มพูนทรัพย์ อายุ 54 ปี
ตำแหน่ง ประธาน /หัวหน้ามูลนิธิर्मโพธิ์เพชรบูรณ์

บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานมีดังนี้

1. บริหารกิจการของมูลนิธิฯ เป็นผู้แทนของมูลนิธิในการติดต่อกับบุคคลภายนอก และเป็นประธานในการประชุมคณะกรรมการมูลนิธิในเรื่องการออกปฏิบัติหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุในเขตพื้นที่รับผิดชอบ
2. มีอำนาจออกกฎ ระเบียบ ข้อปฏิบัติขณะออกออกปฏิบัติหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุในเขตพื้นที่รับผิดชอบ
3. มีอำนาจออกประกาศจัดตั้ง สถาบัน สำนัก กองทุน องค์กร เครือข่าย ชมรม กลุ่ม หรือ ชื่อที่เรียกเป็นอย่างอื่นเพื่อดำเนินงานด้านการให้ความช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บเบื้องต้นในที่เกิดเหตุ

4. แต่งตั้งกรรมการที่ปรึกษาด้านงานอุบัติเหตุฉุกเฉิน
5. ประชุมประจำเดือนของมูลนิธิเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือ อุปกรณ์ การปฐมพยาบาลเบื้องต้นชี้แจงปัญหาในการออกปฏิบัติหน้าที่ และหาวิธีการแก้ปัญหาาร่วมกัน
6. มีหน้าที่รับผิดชอบการปฏิบัติงานทั้งหมด รวมทั้งการเงิน ทรัพย์สิน การจัดเอกสารหลักฐาน การจดบันทึกการประชุมของมูลนิธิและงานอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทุกกรณี

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2 นายอภิสิทธิ์ ศรีกาญจนเพริศ อายุ 26 ปี
ตำแหน่ง พลวิทยุมูลนิธิธรรมโพธิ์เพชรบูรณ์

บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานมีดังนี้

1. รับแจ้งเหตุและสั่งการ
2. มีหน้าที่ประสานงานและสั่งการไปยังทีมรถกู้ชีพหรือรถกู้ภัย
3. มีหน้าที่เป็นโอเพอร์เรเตอร์ โดยจะทำงานตลอด 24 ชั่วโมง เพื่อรองรับเหตุที่เกิดขึ้น
4. รับแจ้งข่าวจากสื่อช่องทางต่างๆพร้อมบันทึกในแบบรายงานการรับแจ้งเหตุ
สั่งการเจ้าหน้าที่กู้ภัยเพื่อออกปฏิบัติงาน

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3 นายกรรเอนก เสาวรส อายุ 27 ปี
ตำแหน่ง หัวหน้าชุด / พลขับรถหมายเลข 17

บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานมีดังนี้

1. ปฏิบัติงานตามคำสั่ง
2. ปฏิบัติงานด้านการให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดอุบัติเหตุเต็มความรู้ความสามารถอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ
3. ดูแลรักษาทรัพย์สิน อุปกรณ์การปฐมพยาบาลเบื้องต้นของหน่วยกู้ภัยและขององค์กรอย่างครบถ้วนสมบูรณ์
4. ดูแลรักษาการใช้รถยนต์ตามระเบียบและมาตรฐานโดยเคร่งครัดเพื่อความปลอดภัยต่อทั้งตัวผู้ขับและผู้ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ
5. บริการส่งต่อผู้ป่วยอุบัติเหตุ-เจ็บป่วยฉุกเฉินตามระบบบริการการแพทย์ฉุกเฉิน
6. ตรวจสอบวัสดุอุปกรณ์การปฐมพยาบาลให้ครบถ้วนหลังจากการปฏิบัติหน้าที่ทุกครั้ง
7. ในขณะที่เกิดอุบัติเหตุจะแจ้งศูนย์สั่งการเพื่อขอออกปฏิบัติการและขอลำดับที่ออกเหตุ
เมื่อเกิดอุบัติเหตุจะออกปฏิบัติงานด้วยความรวดเร็ว มีความพร้อมทั้งด้านบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ และยานพาหนะ
8. ให้บริการผู้บาดเจ็บ ญาติผู้บาดเจ็บ ด้วยความสุภาพเรียบร้อย ไม่ให้ผู้ได้รับบาดเจ็บและญาติผู้ได้รับบาดเจ็บ รู้สึกขาดความเชื่อมั่น ขาดศรัทธาเชื่อถือ

9. สอบถามผู้บาดเจ็บและญาติผู้บาดเจ็บว่าจะไปรับบริการที่ใด เว้นแต่กรณีฉุกเฉินให้สอบถามและนำส่งสถานพยาบาลที่ใกล้ที่สุดและต้องขออนุญาตและแจ้งศูนย์สั่งการทราบก่อนทุกครั้ง ในกรณีปกติให้นำส่งโรงพยาบาลตามสิทธิของผู้ป่วยเช่นสิทธิบัตรทอง สิทธิประกันสังคม เป็นต้น

สรุป จากข้อมูลข้างต้นเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่การปฏิบัติงาน เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่วมโพธิ์เพชรบูรณ์ พบว่า บทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ทั้งสามหน่วยงานมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกัน โดยบทบาทที่กล่าวมาข้างต้นเป็นบทบาทที่ถูกกำหนดโดยตำแหน่งงานตามที่หน่วยงานแต่ละแห่งได้บัญญัติไว้เป็นกฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับ ซึ่งผู้ที่ดำรงตำแหน่งนั้นๆต้องปฏิบัติตามบทบาทที่หน่วยงานได้กำหนดไว้

อย่างไรก็ตาม ในสถานการณ์จริงเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน บทบาทหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย อาจปฏิบัติได้จริงตามข้อกำหนดของหน่วยงานหรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนบุคคลของตัวเจ้าหน้าที่เองและปัจจัยแวดล้อมภายนอกที่อาจส่งผลเกี่ยวพัน หรือขัดขวางการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่ถูกกำหนดโดยหน่วยงาน เช่นเดียวกับที่ โคเฮน ได้อธิบายไว้ว่า บทบาทหลักที่หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นต้องปฏิบัติตามที่หน่วยงานกำหนดกับบทบาทที่ปฏิบัติจริงแตกต่างกันได้ซึ่งอาจมาจากหลายสาเหตุ เช่น ความเข้าใจในบทบาท การไม่เห็นด้วยกับการปฏิบัติตามบทบาทที่หน่วยงานกำหนดไว้ และการขาดประสิทธิภาพในการแสดงบทบาทนั้น

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่สังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมเพื่อดูการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริงของเจ้าหน้าที่ทั้ง 3 หน่วยงานข้างต้น 2 วัน โดยจากการสังเกตพบข้อมูลดังต่อไปนี้

กรณีที่ 1 อุบัติเหตุหน้าปั้มน้ำมันเชลล์ วันที่ 18 เมษายน 2556

รถ 6 ล้อชนกับรถกระบะ เวลาประมาณ 09.00 น. มูลนิธิร่วมโพธิ์ได้รับแจ้งเหตุจากหน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ให้ออกไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ ซึ่งขณะนั้นฝนกำลังตกหนัก เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่วมโพธิ์ใช้เวลาเดินทางประมาณ 15 นาทีถึงที่เกิดเหตุพบผู้บาดเจ็บจำนวน 3 ราย เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยได้นำกรวยจราจรมาปิดกั้นถนน และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยอีก 1 คนนำผู้บาดเจ็บมาปฐมพยาบาลเบื้องต้น โดยขณะนั้นยังไม่พบเจ้าหน้าที่ตำรวจแต่อย่างใด เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยจึงได้โทรแจ้งกลับเข้าไปที่มูลนิธิร่วมโพธิ์ประสานไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจ กระทั่งเวลาผ่านไปประมาณ 10 นาที เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร 1 นาย ขับจักรยานยนต์สวมเสื้อกันฝนเดินทางมาถึงพร้อมกับบ่นว่า “สั่งให้รีบมาที่เกิดเหตุไม่ได้ดูสภาพอากาศเลยว่าฝนตกหนักขนาดนี้ จะให้รีบมาไหวได้ไง แล้วก็ ว.(วิทย์)มาเรียกฝนตกแบบนี้ถ้ารับฟ้าผ่าพอดี”

จากนั้นเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยจึงเข้าไปสอบถามผู้บาดเจ็บเกี่ยวกับประกันรถยนต์และ พรบ. จากนั้นนำผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาลเพชรรัตนตามความประสงค์ของผู้บาดเจ็บ หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยแจ้งจำนวนผู้บาดเจ็บและอาการเบื้องต้นให้หน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ทราบ และ

กลับมาที่เกิดเหตุเพื่อช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร ผ่านไปสักประมาณ 15 นาที เจ้าหน้าที่ตำรวจ ร้อยเวรเดินทางมาถึงและได้ทำการสอบปากคำคู่กรณีทั้ง 2 ฝ่าย พร้อมบันทึกภาพสถานที่เกิดเหตุ ร่องรอยการชน และให้คู่กรณีทั้ง 2 คนไปเสียค่าปรับที่สถานีตำรวจ จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวร ก็เดินทางไปโรงพยาบาลเพชรรัตน์เพื่อสอบปากคำผู้บาดเจ็บ

กรณีที่ 2 อุบัติเหตุหน้าศูนย์รถมาสด้า(ใหม่) วันที่ 19 เมษายน 2556

รถจักรยานยนต์โดนชน เมื่อเวลาประมาณ 20.15 น. หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรรมโพธิ์ รับแจ้งเหตุจาก สภ.เมืองเพชรบุรีให้ออกไปตรวจสอบอุบัติเหตุหน้าศูนย์รถมาสด้า(ใหม่) ณ จุดเกิดเหตุพบ รถจักรยานยนต์ล้ม มีผู้หญิงนอนจมกองเลือด 1 ราย โดยไม่พบคู่กรณี คาดว่าคงหลบหนีไปแล้ว ซึ่งใน บริเวณที่เกิดเหตุประชาชนบริเวณใกล้เคียงได้มาเฝ้าพร้อมทั้งมีเสียงบนเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมมาช้าจัง รีบเอาที่บล็อกคอกมาปฐมพยาบาลคนเจ็บเร็วเลย ให้ไวซี” จากนั้นเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยก็พบกับประชาชน กลุ่มนั้นว่า “ใครไม่เกี่ยวข้องกับคนเจ็บหรือไม่ใช่ญาติคนเจ็บถอยออกไปเลยครี๊บ พวกผมก็เพิ่งได้รับแจ้ง เหตุจากโรงพยาบาลสักครู่นี้ก็รีบมาที่สุดแล้วครี๊บ” แล้วเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยอีก 2 คนก็ได้ช่วย เคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บขึ้นรถปฐมพยาบาลเบื้องต้นและสอบถามอาการ พร้อมแจ้งข้อมูลสาเหตุของ อุบัติเหตุ พบ. และอาการผู้บาดเจ็บให้มูลนิธิธรรมโพธิ์ทราบเพื่อส่งต่อข้อมูลไปยังหน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบุรีต่อไป

จากนั้นเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยได้เคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาลเพชรบุรี เมื่อถึง โรงพยาบาลเพชรบุรี ญาติผู้บาดเจ็บมีความประสงค์ให้ย้ายผู้บาดเจ็บไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลเพชร รัตน์ตามประกันอุบัติเหตุ ผ่านไปเกือบ 20 นาที เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรเดินทางมาถึงที่โรงพยาบาล เพื่อมาสอบถามชื่อ อาการ และสาเหตุการชนจากคนเจ็บและญาติ พร้อมนำรถจักรยานยนต์ของ ผู้บาดเจ็บไปไว้ที่สถานีตำรวจ

จากเหตุการณ์อุบัติเหตุทั้ง 2 กรณีข้างต้นพบว่า เมื่อได้รับแจ้งเหตุ หน่วยงานแรกที่ถึงจุดเกิด เหตุก่อนคือ หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรรมโพธิ์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานและรถยนต์ ยานพาหนะของมูลนิธิธรรมโพธิ์ มีจำนวนที่เพียงพอและมีความไวต่อการปฏิบัติงานมากกว่าหน่วยงานอื่น หากกล่าวถึงบทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานของ 3 หน่วยงานพบว่า บทบาทหน้าที่ที่ถูกกำหนดโดย หน่วยงานตามตำแหน่งงานของเจ้าหน้าที่กับบทบาทที่ปฏิบัติได้จริงไม่แตกต่างกันมากนัก ผู้วิจัยขอสรุป ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบุรี จากการปฏิบัติหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุบน ท้องถนนพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรและเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรปฏิบัติตามบทบาทที่หน่วยงาน กำหนดคือ การปิดกั้นและอำนวยความสะดวกทางการจราจร การรวบรวมพยานหลักฐานในที่เกิด เหตุ การสอบปากคำคู่กรณีและพยานที่เห็นเหตุการณ์ ถ่ายภาพที่เกิดเหตุและภาพรถที่เกิด

เหตุ รวมทั้งเคลื่อนย้ายรถออกจากที่เกิดเหตุ อย่างไรก็ตามการปฏิบัติงานดังกล่าวก็ยังคงพบอุปสรรคในเรื่องของเวลาการเดินทางมาถึงที่เกิดเหตุซึ่งอาจล่าช้าไปบ้าง เนื่องจากสภาพอากาศที่มีฝนตกหนัก

2. เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบุรี ได้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่หน่วยงานกำหนดไว้ ทั้งการปฐมพยาบาลเบื้องต้น การสอบถามผู้บาดเจ็บและญาติผู้บาดเจ็บว่าจะไปรับบริการที่โรงพยาบาลใด และการแจ้งรายละเอียดกลับไปยังศูนย์สั่งการทราบทุกครั้ง

อย่างไรก็ตาม การสังเกตการณ์ดังกล่าวไม่ปรากฏข้อมูลบทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินโรงพยาบาลเพชรบุรีที่ เนื่องจากเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินจะออกปฏิบัติหน้าที่เมื่อมีผู้บาดเจ็บสาหัส หรือมีอุบัติเหตุหมู่ หรือมีผู้เสียชีวิตในที่เกิดเหตุ ดังนั้นกรณีอุบัติเหตุที่ไม่รุนแรงมากจึงเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวร และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบุรี เป็นส่วนใหญ่

ทั้งนี้จาก 2 กรณีอุบัติเหตุข้างต้นยังพบด้วยว่า ประชาชนที่อยู่บริเวณโดยรอบจุดเกิดเหตุยังไม่พอใจบทบาทการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบุรีอยู่ เนื่องจากการเดินทางมาถึงจุดเกิดเหตุช้า ซึ่งสาเหตุดังกล่าวเป็นบทบาทที่สังคมคาดหวังว่า เจ้าหน้าที่ต้องมาถึงให้เร็วและช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บให้ไว โดยไม่ได้ดูเงื่อนไขหรือสภาวะแวดล้อมที่เป็นอุปสรรคขัดขวางการปฏิบัติงาน เช่นเดียวกับที่อัลพอร์ต (Allport. 1973:181-184) กล่าวไว้ว่า บทบาทที่สังคมคาดหวังคือ บทบาทที่สังคมคาดหวังให้บุคคลปฏิบัติตามความคาดหวังที่กำหนดโดยกลุ่มสังคมและโดยสภาพที่บุคคลนั้นๆครองอยู่ จากเนื้อหาส่วนบทบาทหน้าที่ทั้งหมดข้างต้นผู้วิจัยขอสรุปเป็นแผนผังดังนี้

จุดเกิดเหตุ

มีคู่กรณี (ไม่มีผู้บาดเจ็บ)

เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ / เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร

- แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรให้มายังที่เกิดเหตุ
- เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรบันทึกหลักฐานพร้อมทั้งตรวจสอบพยานในที่เกิดเหตุ
- เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรนำรถคู่กรณีไปไว้ที่โรงพักทำการสอบสวน เสียค่าปรับ และดำเนินคดี

เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ

- ช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจปิดกั้นถนน
- อำนวยความสะดวกด้านงานจราจร
- ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวร

กรณีมีผู้บาดเจ็บ

เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ / เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร

- เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจแจ้งร้อยเวรประสานไปยังมูลนิธิร่มโพธิ์
- เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรเดินทางมายังที่เกิดเหตุตรวจสอบพยานและหลักฐานในที่เกิดเหตุ
- เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรนำรถคู่กรณีไปไว้ที่โรงพักและทำการสอบสวนคู่กรณี และดำเนินคดี

เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ

- ช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจปิดกั้นถนน
- ประชุมพยาบาลเบื้องต้นให้กับผู้ได้รับบาดเจ็บ
- นำผู้ได้รับบาดเจ็บส่งโรงพยาบาล
- กลับมาที่เกิดเหตุช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรนำรถคู่กรณีไปไว้สถานีตำรวจ

หน่วยกู้ชีพ

- กรณีที่ผู้บาดเจ็บ เจ็บสาหัส หรือหมดสติเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบูรณจะออกมาที่เกิดเหตุเองหรือให้กู้ภัยเคลื่อนย้ายแล้วนำมาถ่ายเทระหว่างทาง

กรณีมีผู้เสียชีวิต

เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ / เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร

- เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวร
- เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรประสานไปยังมูลนิธิร่มโพธิ์
- เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจอำนวยความสะดวกจราจร
- เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรบันทึกหลักฐาน เก็บรักษาทรัพย์สินของผู้เสียชีวิต
- เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรร่วมชันสูตรพลิกศพกับมูลนิธิร่มโพธิ์และแพทย์เวร

เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ

- บันทึกภาพถ่ายทรัพย์สินของผู้เสียชีวิต
- ร่วมชันสูตรพลิกศพกับแพทย์เวรและเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวร
- พิมพ์ลายนิ้วมือศพผู้เสียชีวิต นำศพไปไว้ที่โรงพยาบาล

หน่วยกู้ชีพ

- แพทย์เวร เสมียนเวร ร่วมชันสูตรศพกับเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยและเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรเจ้าของคดี

4.2 ศักยภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวรจร ฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์

4.2.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์

1. ด้านความรู้/ความสามารถของบุคลากร

จากการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ 3 ท่าน คือ ด.ต.หญิงนิตยา นางเขียว ตำแหน่ง ผบ.หมู่งานจราจรฝ่ายธุรการ, ร.ต.ต.เชียรสิน ชายเดชกุล ตำแหน่งพนักงานสืบสวน(สบ.1) และ พ.ต.ท.ประมุข ปิ่นปลื้มจิตต์ ตำแหน่ง รองผู้กำกับหมู่งานจราจรสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ พบข้อมูลเบื้องต้นคือ หากเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนเจ้าหน้าที่ตำรวจจะทราบข่าวจากหลายช่องทาง เช่น ประชาชนโทรศัพท์แจ้งไปที่เบอร์ 1669 ของหน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ หรือเบอร์โทรศัพท์ 191 ของสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์

จากนั้นหน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์จะประสานส่งต่อข้อมูลข่าวสารไปยังหน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ ผ่านช่องทางวิทยุของศูนย์ จากนั้นหน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ ก็จะประสานข้อมูลต่อไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผ่านช่องทางวิทยุเช่นเดียวกัน โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่จะออกไป ณ ที่เกิดเหตุ ก่อนคือ หน่วยกู้ภัยเพชรบูรณ์ ซึ่งอาจใช้ระยะเวลาในการเดินทางประมาณ 15 นาที ไปถึง ณ ที่เกิดเหตุ

โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านแรกที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์คือ ด.ต.หญิงนิตยา นางเขียว เนื่องจากตำแหน่งงานของ ด.ต.หญิงนิตยา นางเขียว รับผิดชอบเกี่ยวกับงานธุรการดังนั้นข้อมูลที่ได้จึงเป็นข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนดังรายละเอียดต่อไปนี้

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะไปถึงจุดเกิดเหตุก่อนคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ ซึ่งจะประจำอยู่ที่ป้อมยาม เมื่อเดินทางไปถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจจะนำกรวยจราจรปิดกั้นถนน และหากเป็นเวลากลางคืนเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจจะใช้ไฟฉายหรือกระบอกไฟส่องสัญญาณโบกรถเพื่อไม่ให้เกิดเหตุซ้ำซ้อน และหากมีผู้ได้รับบาดเจ็บเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจจะประสานงานไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจ ร้อยเวร และเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรจะประสานงานไปยังหน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์เพื่อให้มารับผู้ได้รับบาดเจ็บไปส่งโรงพยาบาลต่อไป

ส่วนกรณีไม่มีผู้ได้รับบาดเจ็บ หรือคู่กรณีไกลเกลี่ยกันไม่ได้เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจจะทำการติดต่อเข้ามาที่เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรเพื่อให้มายังจุดเกิดเหตุ และทำการตรวจสอบพยาน/หลักฐาน ตรวจสอบร่องรอยการชน บันทึกภาพถ่าย ฟันสีสเปร์ยเพื่อทำเครื่องหมายร่องรอยการชน สอบถามและจดบันทึกข้อมูลจากคู่กรณีทั้ง 2 ฝ่าย จากนั้นนำรถคู่กรณีไปไว้ที่โรงพัก และเชิญคู่กรณีทั้งหมดไปให้ปากคำที่โรงพักเพื่อสอบสวนหาข้อเท็จจริงว่าใครถูกใครผิด รวมถึงการดำเนินคดีในเรื่องค่าเสียหายและค่าปรับต่อไป อย่างไรก็ตามหากผู้บาดเจ็บ

เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรจะต้องเดินทางไปยังโรงพยาบาลเพื่อสอบสวนหาสาเหตุของอุบัติเหตุในครั้งนั้นด้วย (การสัมภาษณ์. วันที่ 11 ม.ค. 56)

เจ้าหน้าที่ตำรวจท่านที่สองที่ให้ข้อมูลคือ ร.ต.ต.เชียรสิน ชายเดชกุล ตำแหน่งงานพนักงานสืบสวน(สบ.1) สภ.เมืองเพชรบูรณ์ โดยจากการสัมภาษณ์พบข้อมูลที่คล้ายคลึงกับที่ ด.ต.หญิงนิตยา นางเชียวกล่าวไว้ข้างต้น แต่ประเด็นที่น่าสนใจเพิ่มเติมซึ่งผู้วิจัยสอบถามคือ การอบรมให้ความรู้เรื่องการปฐมพยาบาลเบื้องต้นกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เจ้าหน้าที่ตำรวจในหน่วยงานเราเคยได้รับการอบรมในเรื่องของการปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้แก่ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ แต่เมื่อถึงเวลาที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นจริงทางเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีอุปกรณ์ใดๆที่จะให้การช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บในเบื้องต้น เพราะส่วนใหญ่เป็นงานของโรงพยาบาลและหน่วยกู้ภัยที่จะต้องมียาพยาบาลในเรื่องนี้โดยตรง แต่ถ้าหากผู้บาดเจ็บมีอาการบาดเจ็บสาหัส ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องให้พลเมืองดีหรือผู้ที่พบเห็นเหตุการณ์เคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บนำส่งโรงพยาบาลให้ก่อน เจ้าหน้าที่ตำรวจคงไม่รอให้เจ้าหน้าที่กู้ภัยหรือทางโรงพยาบาลมารับ

แต่ถ้าหากผู้ได้รับบาดเจ็บเสียเลือดมากๆ คือทำยังไงก็ได้ให้ผู้ได้รับบาดเจ็บไปถึงโรงพยาบาลให้เร็วที่สุด ถ้าพลเมืองดีเค้าจะนำผู้บาดเจ็บไปส่งต่อให้กับรถโรงพยาบาลหรือรถกู้ภัย มันก็เป็นหน้าที่ของเขาแล้วครับ (การสัมภาษณ์. วันที่ 11 ม.ค.56)

เจ้าหน้าที่ตำรวจท่านสุดท้ายที่ให้ข้อมูลคือ พ.ต.ท.ประมุข ปิ่นปลื้มจิตต์ รองผู้กำกับหมู่งานจราจร สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โดย พ.ต.ท.ประมุข ปิ่นปลื้มจิตต์ ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยดังนี้

เจ้าหน้าที่ตำรวจทุกคนมีความสามารถและความรู้ หรือที่เรียกว่าพรสวรรค์ที่แตกต่างกัน แต่มันก็อยู่ที่เค้าจะนำมาใช้กันมากน้อยแค่ไหน นำมาปฏิบัติได้ดีหรือไม่ ถ้าจะให้สนับสนุนจริงๆผมอยากสนับสนุนตำรวจที่ได้ลงไป 3 จังหวัดชายแดนมากกว่าครับ แต่ถ้าพูดถึงความรู้ความเชี่ยวชาญที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมีมากเป็นพิเศษจะเป็นเรื่องการติดตามคดีความมากกว่า โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้รับการอบรมซึ่งเป็นการอบรมประจำปี และทุกปีทางเราจะเช็คความพร้อมในแต่ละฝ่ายเพื่อจัดการอบรม ทบทวน ด้านกฎหมายและคดีความจากผู้บังคับบัญชาหน่วยงาน

จรรยา และรองผู้บังคับบัญชาหน่วยงานจรรยาจะเป็นผู้ให้การอบรมแก่บุคลากรของเรา
เราครับ (การสัมภาษณ์.วันที่ 11 ม.ค.56)

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ศักยภาพด้านความรู้ / ความสามารถของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์คือ การตรวจสอบพยานและหลักฐาน การตรวจสอบหาร่องรอยการชนในที่เกิดเหตุ รวมถึงการดำเนินคดีในเรื่องค่าเสียหายและค่าปรับ ทั้งนี้ทางสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ได้มีการจัดอบรมด้านกฎหมายและคดีความให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นประจำทุกปีด้วย ซึ่งการอบรมดังกล่าวถือเป็นการส่งเสริมศักยภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ด้านอุปกรณ์

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ทั้ง 3 ท่านข้างต้น พบข้อมูลที่สำคัญคล้ายคลึงกันเกี่ยวกับอุปกรณ์พื้นฐานที่จำเป็นในการออกปฏิบัติหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจมีอยู่ 3 ชนิดคือ 1.กรวยจราจร 2.ไฟฉาย 3.เสื้อสะท้อนแสง ส่วนอุปกรณ์พื้นฐานของเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรในการออกปฏิบัติหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนที่มีทั้งหมด 6 ชนิด คือ 1. ไฟฉาย 2.กล้องถ่ายรูป 3.สมุดจดบันทึก 4.ปากกา 5.เสื้อเปรี๊ยสีขาว และ 6.ตลับเมตร ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกกับผู้วิจัยเพิ่มเติมว่า อุปกรณ์ที่ใช้ปฏิบัติหน้าที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะมีการตรวจเช็คสภาพเพื่อให้พร้อมต่อการใช้งานอยู่เสมอ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า อุปกรณ์พื้นฐานที่จำเป็นในการออกปฏิบัติหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจมีอยู่ 3 ชนิด ส่วนอุปกรณ์พื้นฐานของเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรมีทั้งหมด 6 ชนิด และอุปกรณ์ที่ใช้ปฏิบัติหน้าที่มีการตรวจเช็คสภาพเพื่อให้พร้อมต่อการใช้งานอยู่เสมอ แต่ทั้งนี้อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่เพียงพอจึงจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานภายนอกอย่างมูลนิธิธรรมโพธิ์เพชรบูรณ์

3. ด้านงบประมาณ

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ทั้ง 3 ท่านข้างต้น พบข้อมูลที่คล้ายคลึงกันด้านงบประมาณคือ งบประมาณในการปฏิบัติงานด้านอุบัติเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่เพียงพอ ทำให้บางครั้งหากอุปกรณ์ชำรุด-เสียหาย เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องนำเงินส่วนตัวซื้ออุปกรณ์นั้นมาใช้ปฏิบัติงานก่อนแล้วจึงทำเรื่องเบิกจ่ายตรงจากหน่วยงานต้นสังกัดภายหลัง ซึ่งอุปกรณ์ที่มักคลาดแคลนคือ ไฟฉาย เสื้อเปรี๊ย น้ำมันรถจักรยานยนต์ อีกทั้งอุปกรณ์กล้องถ่ายรูปส่วนใหญ่เวลาออกปฏิบัติงานมักเป็นกล้องส่วนตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เนื่องจากรัฐบาลให้งบประมาณสนับสนุนเฉพาะอุปกรณ์บางประเภทเท่านั้น ซึ่งในการปฏิบัติงานจริงอุปกรณ์ที่มีอยู่ยังไม่เพียงพอ

4. ด้านเครือข่าย

ประเด็นข้อมูลด้านเครือข่ายพบรายละเอียดดังนี้ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ ได้มีการจัดอบรมให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เรื่องแนวทางการป้องกันอุบัติเหตุ พร้อมประชาสัมพันธ์ข้อมูลดังกล่าวผ่านสื่อแผ่นพับ, วิทิวเสียงตามสาย, เว็บไซต์ของทางสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ และบอร์ดประชาสัมพันธ์ ทั้งนี้ได้มีการตั้งจุดบริการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน ทั้งในช่วงเทศกาลและนอกเทศกาล โดยมีการจัดกำลังไปตามจุดเสี่ยง สี่แยกที่มีสัญญาณไฟจราจร เพื่อไปประจำอยู่ที่เต็นท์กองอำนวยการและมีการร่วมมือกับโรงพยาบาลเพชรบูรณ์และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ เพื่อคอยให้บริการประชาชนตลอดช่วง 7 วันอันตรายด้วย

ทั้งนี้สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ ได้มีเครือข่ายกับหน่วยงานภายนอกซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดเพชรบูรณ์ เช่น โรงพยาบาลเพชรบูรณ์, โรงพยาบาลเมืองเพชร, โรงพยาบาลเพชรรัตน์, โรงพยาบาลค่ายพ่อขุนผาเมือง, โรงพยาบาลหล่มสัก, โรงพยาบาลบึงสามพัน, โรงพยาบาลวิเชียรบุรี, โรงพยาบาลศรีเทพ, โรงพยาบาลหนองไผ่, โรงพยาบาลชนแดน และโรงพยาบาลเขาค้อ ส่วนหน่วยงานอื่นที่เป็นเครือข่ายของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์คือ สำนักงานขนส่งจังหวัด, องค์การบริหารส่วนตำบล, เทศบาลเมืองเพชรบูรณ์, หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์, หน่วยกู้ภัยร่วมกตัญญู, หน่วยกู้ภัยสว่างมงคล, หน่วยกู้ภัยสว่างบึงสามพัน และหน่วยกู้ภัยมูลนิธิกโกไพร

ประกอบกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ ได้มีการประชุมและซ้อมแผนอุบัติเหตุร่วมกับหน่วยงานภายนอก โดยจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ ทั้ง 3 ท่านพบข้อมูลคล้ายคลึงกันดังรายละเอียดต่อไปนี้

สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ มีการจัดประชุมการซ้อมแผนอุบัติเหตุ แผนอัคคีภัยที่เกิดจากอุบัติเหตุบนท้องถนน และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ เพื่อความว่องไวในการปฏิบัติหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุจริง โดยการซ้อมแผนนั้นผู้ที่ร่างแผนคือ ฝ่ายกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และจะประสานการทำงานกับหน่วยงานภายนอกทั้งหมด โดยจัดเป็นการประชุมประจำปี มีการจัดอบรมเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปฏิบัติการด้านงานจราจร เพื่อให้มีประสิทธิภาพและทันต่อเหตุการณ์มากขึ้น (การสัมภาษณ์. วันที่ 11 ม.ค.56)

อีกทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ ทั้ง 3 คน ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหน่วยภายนอกที่มีความสำคัญในการช่วยลดระดับความรุนแรงจากการบาดเจ็บและเสียชีวิตของผู้ประสบอุบัติเหตุบนท้องถนนจากหน่วยงานภายนอกไว้ว่า

หน่วยงานภายนอกมีความสำคัญในการช่วยลดระดับความรุนแรงจากการบาดเจ็บและเสียชีวิตของผู้ประสบอุบัติเหตุบนท้องถนนได้เช่น เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย

มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบุรีและหน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบุรี ซึ่งเข้ามามีส่วนช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บและต้องประสานงานร่วมกันอยู่ตลอด เช่น เมื่อเกิดอุบัติเหตุหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่ได้รับแจ้งมากที่สุดคือ โรงพยาบาลเพชรบุรี โดยแจ้งผ่านเบอร์โทรศัพท์ 1669 และรองมาคือเบอร์ 191

จากนั้นทางหน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบุรีจะประสานงานกับมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบุรีเพื่อให้เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย เป็นผู้ออก ตรวจสอบเหตุ และประสานกับทางสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบุรีเพื่อให้จัดชุดสายตรวจออกไปตรวจสอบเหตุร่วมกัน ถือเป็นความช่วยเหลือแบ่งเบาหน้าที่ของเจ้าสถานีตำรวจภูธร เมืองเพชรบุรีได้มากพอสมควร (การสัมภาษณ์.วันที่ 11 ม.ค.56)

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบุรี มีการจัดอบรมให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจสายงานจราจร มีการประชาสัมพันธ์แนวทางการป้องกันอุบัติเหตุผ่านสื่อหลากหลายประเภท มีการตั้งจุดบริการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนทั้งในและนอกเทศกาล และมีการซ้อมแผนอุบัติเหตุดูร่วมกับเครือข่ายหน่วยงานภายนอกซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดเพชรบุรี

4.2.2 เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบุรี

1. ด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลเพชรบุรี 3 คนคือ นายอุธร คำนันทน์,นายณัฐพล ปานสุขุม และนายวีรยุทธ เพิ่มพูนทรัพย์ดำรงตำแหน่งงานเดียวกันคือ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินขั้นพื้นฐาน (EMT-B) โดยจากการสัมภาษณ์พบข้อมูลเบื้องต้นคือ เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลเพชรบุรีที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ได้แก่ เจ้าหน้าที่ฝ่ายงานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน, เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน, เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน และผู้ช่วยแพทย์และพยาบาล

โดยหากเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนขึ้นทางโรงพยาบาลเพชรบุรีจะทราบข่าวจากการรับแจ้งของศูนย์สั่งการเรนทร ซึ่งเป็นศูนย์กลางการประสานงานการแพทย์ฉุกเฉินโดยติดต่อสื่อสารผ่านระบบเบอร์โทรศัพท์ 1669 หรือรับแจ้งผ่านวิทยุสื่อสารซึ่งทางโรงพยาบาลเพชรบุรีจะให้แจ้งข่าวต่อให้ทางมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบุรีออกไปตรวจสอบที่เกิดเหตุก่อนในเบื้องต้น และหากในกรณีมีผู้บาดเจ็บหมดสติทางโรงพยาบาลเพชรบุรีจะส่งเจ้าหน้าที่ไปยังที่เกิดเหตุทันที ซึ่งอาจใช้ระยะเวลาในการเดินทางประมาณ 10 นาที แต่เนื่องจากเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินขั้นพื้นฐานมีบทบาทหน้าที่เดียวกัน ดังนั้นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จึงมีความคล้ายคลึงกันหลายประเด็นดังรายละเอียดต่อไปนี้

ประเด็นการปฏิบัติงาน ณ จุดเกิดเหตุของเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินขั้นพื้นฐาน โดยขั้นตอนแรกของการปฏิบัติงานเมื่อเดินทางไปถึง ณ จุดเกิดเหตุคือ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินขั้นพื้นฐานต้องเข้าไปตรวจสอบดูอาการผู้บาดเจ็บโดยต้องทำการประเมินอาการก่อน จากนั้นจึงให้การปฐมพยาบาลตามอาการที่ปรากฏ และหากพบว่าผู้บาดเจ็บมีสัญญาณชีพต่ำ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินขั้นพื้นฐานต้องทำการช่วยฟื้นคืนชีพ

ขั้นต้นซึ่งเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินชั้นพื้นฐานมีความรู้ความสามารถด้านนี้ทุกคน ขั้นตอนต่อมาคือการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บอย่างถูกวิธีเพื่อไปทำการรักษาที่โรงพยาบาล ส่วนในกรณีที่พบว่า ในที่เกิดเหตุมีผู้เสียชีวิต เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินทั้ง 3 คนให้ข้อมูลกับผู้วิจัยดังนี้

หากพบว่าผู้เสียชีวิต เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินชั้นพื้นฐานจะติดต่อกลับไป ที่ศูนย์สั่งการเพื่อให้ประสานงานไปยังมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบุรี และให้มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบุรีประสานต่อไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวร จากนั้นทางโรงพยาบาลเพชรบุรีจะจัดชุดแพทย์เวรและเสมียนเวรมาอยู่ที่เกิดเหตุเพื่อชันสูตรพลิกศพในที่เกิดเหตุร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรและมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบุรี

จากนั้นทางมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบุรีจะนำศพไปแต่งที่โรงพยาบาลหรือส่งไปผ่าพิสูจน์ที่จังหวัดพิษณุโลกตามคำสั่งของแพทย์ และให้มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบุรีทำการพิมพ์ลายนิ้วมือผู้เสียชีวิต เพื่อนำไปส่งให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรต่อไป (การสัมภาษณ์. วันที่ 19 ม.ค.56)

อีกทั้งจากการสัมภาษณ์พบข้อมูลด้วยว่า ทางโรงพยาบาลเพชรบุรียังได้มีการจัดอบรมให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินชั้นพื้นฐานเป็นประจำทุกปี โดยจะมีการจัดประชุมประจำปีและจัดอบรมชุดปฏิบัติการฉุกเฉินหรือเรียกว่า ชุดที่จัดตั้งขึ้นเพื่อปฏิบัติการฉุกเฉิน ซึ่งประกอบไปด้วยผู้ปฏิบัติการ พาหนะ เวชภัณฑ์ เครื่องมือต่างๆที่เกี่ยวกับการปฏิบัติการฉุกเฉิน และประเภทชุดปฏิบัติการต่างๆ เพื่อให้การปฏิบัติการฉุกเฉินของเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินเป็นไปอย่างมีระบบและสอดคล้องกัน อันจะทำให้ผู้บาดเจ็บได้รับการช่วยเหลือและรักษาพยาบาลที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินมีความรู้ความสามารถในด้านการปฐมพยาบาลเบื้องต้น การช่วยฟื้นคืนชีพเพื่อช่วยเหลือผู้บาดเจ็บเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน และการชันสูตรพลิกศพของผู้เสียชีวิต อีกทั้งโรงพยาบาลเพชรบุรียังได้มีการจัดอบรมให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินทุกปีเพื่อให้การปฏิบัติการฉุกเฉินของเจ้าหน้าที่เป็นไปอย่างมีระบบและสอดคล้องกัน

2. ด้านอุปกรณ์

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินชั้นพื้นฐานทั้ง 3 คนข้างต้นพบว่า อุปกรณ์พื้นฐานที่จำเป็นในการปฐมพยาบาลเบื้องต้นเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนมีทั้งหมด 16 ชนิดดังนี้

1.เตียงผู้ป่วยชนิดมีล้อ ปรับศีรษะให้อยู่ท่ากึ่งนั่ง ศีรษะยกสูง 40 องศา มีสายยึดตรึงผู้ป่วยอย่างน้อย 3 ตำแหน่ง

2.เปลตัดัก

3.บอร์ด

4.ฝือกคอชนิดแข็ง

- 5.เฟือกตาม แขน ขา
- 6.สายรัดตรึงศีรษะ
- 7.ที่ยึดตรึงศีรษะ
- 8.ถุงมือปราศจากเชื้อ
- 9.สำลี ไม้พันสำลี
- 10.ผ้าก๊อชชนิดบางและหนา
- 11.พลาสติกเหนียว
- 12.กรรไกร
- 13.แอลกอฮอล์
- 14.น้ำเกลือสำหรับล้างแผล
- 15.สายรัด
- 16.เครื่องดูดเสมหะ

อย่างไรก็ตาม นายวิรัช เพิ่มพูนทรัพย์ หนึ่งในเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินชั้นพื้นฐานให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ระบบการติดต่อสื่อสารของทางโรงพยาบาลเพชรบูรณ์จะมีเจ้าหน้าที่ทดสอบและเช็คเครื่องมือสื่อสารอยู่เป็นประจำเพื่อลดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากการติดต่อสื่อสารติดขัด และหากในขณะปฏิบัติหน้าที่พบอุปสรรคทางการแพทย์ซ้ำชุด ทางเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์จะติดต่อประสานงานไปยังมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์เพื่อขอความช่วยเหลือนำผู้บาดเจ็บถ่ายเทและเคลื่อนย้ายนำส่งโรงพยาบาลให้ก่อนเบื้องต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินโรงพยาบาลเพชรบูรณ์มีความรู้ด้านข้อมูลอุปกรณ์พื้นฐาน การเตรียมความพร้อมของอุปกรณ์ต่างๆ เครื่องมือสื่อสารของทางโรงพยาบาลเพชรบูรณ์เพื่อช่วยเหลือชีวิตผู้บาดเจ็บในการปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ดังนั้นอุปสรรคทางการแพทย์ของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นที่สุดในการออกปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

3. ด้านงบประมาณ

ประเด็นด้านงบประมาณจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ทั้ง 3 คนข้างต้นพบว่า หน่วยงานที่ให้การสนับสนุนงบประมาณเพิ่มเติมในส่วนของการปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนคือ กองทุนการแพทย์ฉุกเฉิน ซึ่งเป็นกองทุนที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน โดยงบประมาณส่วนนี้จะสนับสนุนการปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉินทั้งหมด รวมทั้งอุดหนุนหรือเป็นค่าชดเชยให้กับผู้ปฏิบัติการ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ ได้รับการสนับสนุนงบประมาณกองทุนการแพทย์ฉุกเฉิน ในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อใช้ในการรักษาผู้บาดเจ็บและสร้างอาคารปรับปรุงตึกใหม่เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน

4. ด้านเครือข่าย

จากการสัมภาษณ์ข้อมูลด้านเครือข่ายพบว่า โรงพยาบาลเพชรบูรณ์มีการให้ความรู้เรื่องแนวทางการป้องกันอุบัติเหตุแก่ประชาชนผ่านสื่อแผ่นพับ, วิทยุเสียงตามสาย, เว็บไซต์ของทางโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และบอร์ดประชาสัมพันธ์ ไม่เพียงแค่นั้นทางโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ได้มีการตั้งจุดบริการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน ทั้งในช่วงเทศกาลและนอกเทศกาล โดยมีการจัดกำลังชุดแพทย์เคลื่อนที่เพื่อไปประจำอยู่ที่ตึกกองอำนวยการและมีการร่วมมือกับมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์และเจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์คอยให้บริการประชาชนตลอดช่วง 7 วันอันตราย พร้อมกับเครือข่ายจากหน่วยงานอื่นภายนอกเช่นเดียวกับสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์

ทั้งนี้ นายวิรุทธ เพิ่มพูนทรัพย์ ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า “เครือข่ายจากมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์เป็นหน่วยงานที่มีบุคลากรมาก ซึ่งสามารถเข้ามาช่วยเหลือการปฏิบัติหน้าที่ได้ค่อนข้างรวดเร็วเท่ากับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ ถือเป็นการช่วยแบ่งเบาหน้าที่ของทางหน่วยงานได้เยอะพอสมควร” (การสัมภาษณ์. วันที่ 19 ม.ค.56)

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์มีความรู้ในแนวทางการป้องกันอุบัติเหตุ การอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน โดยมีการจัดอบรมซ้อมแผนอุบัติเหตุ การปฏิบัติงานเพื่อป้องกันข้อผิดพลาด หรืออุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นในขณะปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ดังนั้นข้อมูลด้านเครือข่ายของเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลเพชรบูรณ์จึงมีการประชาสัมพันธ์ผ่านข้อมูลระบบสื่อสารต่างๆ เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องให้กับประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนน อันจะเป็นการช่วยลดอุบัติเหตุบนท้องถนนได้

4.2.3 หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์

1. ด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ 3 คน คือ นายแป๊ะ เพิ่มพูนทรัพย์ ตำแหน่ง หัวหน้ามูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ , นายอภิสิทธิ์ ศรีกาญจนเพริศ ตำแหน่ง พลวิทยุมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์, และนายกรรเอนก เสาวรส ตำแหน่ง หัวหน้าชุดจุดบ้านโตก พลซ้บรค หมายเลข 17 มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ พบข้อมูลเบื้องต้นที่คล้ายคลึงกันคือ เจ้าหน้าที่ของหน่วยกู้ภัยมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนได้แก่ เจ้าหน้าที่ฝ่ายพลวิทยุประจำศูนย์/แม่ข่าย พลซ้บประจํารถ พลวิทยุประจำรถ และเจ้าหน้าที่อาสาสมัครหน่วยกู้ภัยประจำรถ 2 คน โดยหากเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนทางหน่วยกู้ภัยมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์จะทราบข่าวจากหลายช่องทางเช่น

- การรับแจ้งของศูนย์สั่งการหรือหน่วยกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ผ่านเบอร์โทรศัพท์ หมายเลข 1669
- ประชาชนเดินทางมาแจ้งด้วยตัวเองที่สถานีตำรวจ และหรือโทรศัพท์แจ้งเข้ามาที่เบอร์191 จากนั้นทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจะประสานมายังหน่วยกู้ภัยมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์และทาง

เจ้าหน้าที่ของหน่วยกู้ภัยก็จะประสานต่อไปยังหน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ เพื่อขอเวลาส่งการในการออกรับผู้บาดเจ็บ

- ประชาชนแจ้งไปที่หน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ ผ่านเบอร์โทรศัพท์ 1669 จากนั้นทางหน่วยกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ จะติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่ของหน่วยกู้ภัยมูลนิธิร่วมโพธิ์เพชรบูรณ์ผ่านทางวิทยุสื่อสาร และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยก็จะประสานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ ผ่านช่องทางวิทยุสื่อสารเช่นกัน ส่วนระยะเวลาในการเดินทางไปยังจุดเกิดเหตุ เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่วมโพธิ์เพชรบูรณ์ จะใช้เวลาเดินทางประมาณ 5 – 10 นาที ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระยะทางของจุดเกิดเหตุ

เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่วมโพธิ์เพชรบูรณ์ สองท่านแรกที่ถูกวิจัยสัมภาษณ์คือ นายกรรเอนก เสาวรส และนายอภิสิทธิ์ ศรีกาญจนเพริศ พบข้อมูลเบื้องต้นคือ เมื่อหน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่วมโพธิ์เพชรบูรณ์รับแจ้งเหตุแล้วพลวิทยุทำหน้าที่ติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่กู้ภัยที่อยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบเพื่อออกตรวจสอบเหตุ โดยพลขับต้องแจ้งเลขไมล์ออกทุกครั้ง ซึ่งบรรดของมูลนิธิร่วมโพธิ์เพชรบูรณ์ต้องมีพลวิทยุประจำรถ 1 คน และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยนั่งหลังรถอีก 2 – 3 คน พร้อมกันนี้พลวิทยุประจำรถต้องแจ้งข่าวสารความคืบหน้าให้พลวิทยุหรือแม่ข่ายทราบตลอดเวลาว่าขณะนี้เดินทางถึงจุดไหนแล้ว จากนั้นทางแม่ข่ายจะแจ้งข่าวกลับไปหาหน่วยกู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ เมื่อถึงที่เกิดเหตุ พลขับต้องแจ้งเลขไมล์ให้แม่ข่ายทราบอีก 1 ครั้ง ส่วนพลวิทยุประจำรถจะทำหน้าที่ลงไปตรวจสอบผู้ได้รับบาดเจ็บและรถที่ประสบอุบัติเหตุ โดยทำการบันทึกสีรถ ยี่ห้อรถ หมายเลขทะเบียน และอาการเบื้องต้นของผู้ได้รับบาดเจ็บเพื่อแจ้งให้พลวิทยุของหน่วยกู้ภัยทราบ

ส่วนเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่วมโพธิ์เพชรบูรณ์อีก 2 -3 คนจะกระจายกำลังไปตรวจสอบผู้บาดเจ็บและให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้น พร้อมนำผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาล และเมื่อนำคนเจ็บส่งถึงโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยต้องตามขึ้นไปส่งผู้บาดเจ็บที่ห้องฉุกเฉินเพื่อแจ้ง สถานี อากาศ และทำบัตรให้แก่ผู้ได้รับบาดเจ็บ ทั้งนี้ในขณะที่ถึงโรงพยาบาล พลขับก็ต้องแจ้งเลขไมล์อีก 1 ครั้ง และเมื่อส่งผู้บาดเจ็บเสร็จก็ต้องไปที่เกิดเหตุอีกครั้งเพื่อช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจและเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรเคลื่อนย้ายรถ ณ จุดเกิดเหตุไปไว้สถานีตำรวจต่อไป แต่ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายรถไปสถานีตำรวจได้ ทางเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่วมโพธิ์เพชรบูรณ์ จะทำการแจ้งไปยังอู่ซ่อมรถเพื่อมาลากรถไปไว้ที่สถานีตำรวจต่อไป

เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่วมโพธิ์เพชรบูรณ์คนที่ 3 ที่ถูกวิจัยสัมภาษณ์คือ นายแป๊ะ เพิ่มพูนทรัพย์ หัวหน้ามูลนิธิร่วมโพธิ์เพชรบูรณ์ ให้ข้อมูลหนึ่งที่น่าสนใจกับผู้วิจัยดังนี้

การช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บนั้นมีความสำคัญมาก เพราะในความลำเอียงหรือในความผิดพลาดจากการตัดสินใจในการกระทำนั้นหมายถึง "ชีวิต" ดังนั้นหน่วยงานของเราจะห่วงในเรื่องความรู้ความเข้าใจบวกกับความสามารถของตัว

อาสาและความกล้าที่จะช่วยเหลือผู้บาดเจ็บในยามคับขัน ทางเราจึงเน้นให้
อาสาสมัครกู้ภัยจำเป็นต้องมีความรู้ทางการแพทย์ไม่มากนักน้อย เพื่อที่จะสามารถ
นำไปใช้ปฏิบัติงานช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บได้อย่างมีประสิทธิภาพ
(การสัมภาษณ์.วันที่ 15 ม.ค.56)

- ทั้งนี้ นายเป๊ะ เพิ่มพูนทรัพย์ ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อปฏิบัติในการออกปฏิบัติงานดังนี้
- เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์ต้องแต่งกายในเครื่องแบบให้สุภาพเรียบร้อยทุกครั้งที่ออกปฏิบัติหน้าที่
 - เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์ต้องแขวนบัตรประจำตัวทุกครั้ง
 - เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์ ห้ามเล่นการพนันหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์หรือเสพสิ่งเสพติดทุกชนิดขณะปฏิบัติหน้าที่
 - ขณะปฏิบัติหน้าที่ห้ามเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์ยุ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้ประสบอุบัติเหตุและผู้ได้รับบาดเจ็บเด็ดขาด หากฝ่าฝืนถือว่าลักทรัพย์มีโทษทางอาญา
 - ห้ามเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์ที่ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องเข้าห้องวิทยุสื่อสารเด็ดขาดไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น เนื่องจากผู้ที่จะเข้าไปได้นั้น ต้องเป็นผู้ที่ผ่านการฝึกประสบการณ์ การสอบวิทยุสมัครเล่น หรือเป็นผู้ที่สามารถพูด ใค้ด หรือ รหัสลับ ทางวิทยุได้เป็นอย่างดี เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาการติดต่อประสานงานที่ผิดพลาด

อย่างไรก็ตาม ทางมูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์มีการจัดอบรมให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยเป็นประจำทุกปี โดยจะมีการจัดประชุมประจำปีและจัดอบรมชุดปฏิบัติการฉุกเฉิน เพื่อให้การปฏิบัติการฉุกเฉินของเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยเป็นไปอย่างมีระบบและสอดคล้องกัน อันจะทำให้ผู้บาดเจ็บได้รับการช่วยเหลือและรักษาพยาบาลที่มีประสิทธิภาพและทันต่อเหตุการณ์มากขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์ มีความรู้ความสามารถด้านการติดต่อประสานงานอย่างเป็นระบบ มีความคล่องแคล่วว่องไวในการเดินทางไปตรวจสอบที่เกิดเหตุตามที่ได้รับแจ้งจากหน่วยกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ มีความรู้ความสามารถในการปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้แก่ผู้ได้รับบาดเจ็บ และการเคลื่อนย้ายผู้ได้รับบาดเจ็บส่งโรงพยาบาลจนถึงมือแพทย์ได้อย่างรวดเร็วและปลอดภัย รวมถึงการให้ความช่วยเหลืองานจราจร เช่น การโบกรถ การปิดกั้นถนน ณ จุดเกิดเหตุ และให้การช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรตามความเหมาะสม รวมถึงการเคลื่อนย้ายรถของคู่กรณีไปเก็บไว้ที่สถานีตำรวจ

2. ด้านอุปกรณ์

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ ทั้ง 3 คนข้างต้นพบว่า อุปกรณ์การช่วยเหลือด้านการปฐมพยาบาลเบื้องต้นที่จำเป็นเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนมีทั้งหมด 14 ชนิดดังนี้

1. บอร์ด
2. เพื่อกคอชนิดแข็งปรับระดับได้
3. เพื่อกตาม แขน ขา
- 4.สายรัดตรึงศีรษะ
- 5.ที่ยึดตรึงศีรษะ
- 6.ถุงมือปราศจากเชื้อ
- 7.สำลี ไม้พันสำลี
- 8.ผ้าก๊อชชนิดบางและหนา
- 9.พลาสติกเอนีียว
- 10.กรรไกร
- 11.แอลกอฮอล์
- 12.น้ำเกลือสำหรับล้างแผล
- 13.สายรัด
- 14.ลูกยางแดง

ทั้งนี้จากการสอบถามประเด็นเรื่องอุปกรณ์วิทยุสื่อสารของเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ทั้ง 3 คน ให้ข้อมูลคล้ายคลึงกันว่า อุปกรณ์วิทยุแบบพกพา สำหรับเจ้าหน้าที่กู้ภัยและอาสาสมัครใหม่ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีทุกคนและทางมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ไม่ได้บังคับ แต่อย่างไรก็ตามถ้าหากมีประจำติดตัวทุกคนก็เป็นเรื่องที่ดี เพราะเป็นการสะดวกในการติดต่อสื่อสาร ประสานงาน และแจ้งเหตุซึ่งสามารถทำได้เร็วกว่าการแจ้งผ่านโทรศัพท์มือถือ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ อุปกรณ์ที่จำเป็นในการช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บอยู่ 14 ชนิด และอุปกรณ์ที่จำเป็นมากในการติดต่อประสานงาน ได้แก่ วิทยุสื่อสารแบบพกพา

3. ด้านงบประมาณ

จากการสัมภาษณ์ประเด็นด้านงบประมาณ พบว่า หน่วยงานที่ให้การสนับสนุนงบประมาณเพิ่มเติมในส่วนของการปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนแก่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ มี 2 ส่วนคือ

หนึ่ง กองทุนการแพทย์ฉุกเฉิน ซึ่งเป็นกองทุนที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน โดยงบประมาณส่วนนี้จะสนับสนุนการปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉินทั้งหมด ซึ่งสิ่งที่เบิกได้เป็นสิ่งของ

ที่ใช้ในการปฐมพยาบาลเบื้องต้น และมีการสนับสนุนจากประกันกลางโดยให้ บอร์ด กรวยยาง มาใช้เป็นของกลางหรือของส่วนรวม 1 – 2 ชุด

สอง ประกันสังคมจังหวัดเพชรบูรณ์ตามพระราชบัญญัติรถยนต์และรถจักรยานยนต์ โดยจะได้เป็นค่าหัวคิวหรือค่าที่นำผู้ป่วยส่งโรงพยาบาล ถ้านำส่งโรงพยาบาลเอกชน พระราชบัญญัติรถยนต์และรถจักรยานยนต์ จะเป็นผู้จ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ และให้ค่าเสียหายแก่เจ้าหน้าที่ครั้งละ 450 บาท ถ้าเป็นโรงพยาบาลรัฐบาลจะจ่ายให้ครั้งละ 200 – 300 บาท แต่จะให้ 3 เดือนต่อ 1 ครั้ง

4. ด้านเครือข่าย

มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ได้มีการตั้งจุดบริการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน ทั้งในช่วงเทศกาลและนอกเทศกาล โดยมีการจัดกำลังเจ้าหน้าที่ไปตามจุดเสี่ยงและสี่แยกที่มีสัญญาณไฟจราจร เพื่อไปประจำอยู่ที่เต็นท์กองอำนวยการและมีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับโรงพยาบาลเพชรบูรณ์และเจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์คอยให้บริการประชาชนตลอดช่วง 7 วันอันตราย ในเทศกาลสงกรานต์ ระหว่างวันที่ 11 เมษายน วันที่ 18 เมษายน ซึ่งช่วงเวลาดังกล่าวจะส่งผลทำให้มีความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุทางถนนสูงกว่าช่วงเวลาปกติ

ดังนั้น เพื่อเป็นการลดการสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ทางหน่วยกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงจัดตั้งจุดบริการให้แก่ประชาชนที่สัญจรไปมา ทั้งนี้การสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานโรงพยาบาลและหน่วยกู้ภัยในเขตพื้นที่จังหวัดเพชรบูรณ์ตามข้อมูลที่กล่าวไว้แล้วข้างต้นในส่วนของศักยภาพด้านเครือข่ายของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์

ประกอบกับเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ได้มีการประชุมและซ้อมแผนอุบัติเหตุร่วมกับหน่วยงานภายนอก โดยจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ทั้ง 3 ท่านพบข้อมูลคล้ายคลึงกันคือ ทางมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์มีการจัดประชุมการซ้อมแผนอุบัติเหตุแผนอค์ศึภยที่เเกิดจากอุบัติเหตุบนท้องถนน และมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เพื่อความ่องไวในการปฏิบัติหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุจริง โดยการซ้อมแผนนั้นผู้ที่ร่างแผนคือ ฝ่ายกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ที่มีหน้าที่ผู้ประสานงานกับหน่วยงานภายนอกทั้งหมด โดยจัดเป็นการประชุมประจำปีพร้อมจัดอบรมชุดปฏิบัติการฉุกเฉินเพื่อให้ผู้บาดเจ็บฉุกเฉินได้รับการช่วยเหลือและรักษาพยาบาลที่มีประสิทธิภาพและทันต่อเหตุการณ์มากขึ้น

ทั้งนี้เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ ทั้ง 3 คน บอกกับผู้วิจัยว่า หน่วยงานภายนอกที่เป็นเครือข่ายกับมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์มีความสำคัญในการช่วยลดระดับความรุนแรงจากการบาดเจ็บและเสียชีวิตของผู้ประสบอุบัติเหตุบนท้องถนนได้ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ซึ่งหน่วยงานทั้ง 2 มีหน้าที่ต้องปฏิบัติงานและประสานงานร่วมกันอยู่ตลอดเวลา เช่น เมื่อเกิดอุบัติเหตุหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่จะได้รับแจ้งมากที่สุดคือ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ โดยจะได้รับแจ้งผ่านเบอร์โทรศัพท์ 1669 รองมาคือเบอร์โทรศัพท์ 191 ของสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์

จากนั้นทางหน่วยกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์หรือทางเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ จะประสานข่าวสารและแจ้งเหตุมายังหน่วยกู้ภัย เพื่อให้เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยเป็นผู้ออกตรวจสอบเหตุ และประสานต่อไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจถือเป็นการช่วยแบ่งเบาหน้าที่ของทางเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยได้มากพอสมควร

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิรมโพธิ์เพชรบูรณ์ มีการตั้งจุดบริการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนทั้งในช่วงเทศกาลและนอกเทศกาล มีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับโรงพยาบาลเพชรบูรณ์และเจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์คอยให้บริการประชาชนตลอดช่วง 7 วันอันตรายในช่วงเทศกาล และมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการปฏิบัติหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน โดยการซ้อมแผนเผชิญอุบัติเหตุเพื่อให้ผู้บาดเจ็บได้รับการช่วยเหลือและการรักษาพยาบาลที่มีประสิทธิภาพและทันต่อเหตุการณ์มากขึ้น

4.3 ข้อจำกัดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิรมโพธิ์เพชรบูรณ์

4.3.1 สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์

1. ด้านความรู้ / ความสามารถบุคลากร

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ทั้ง 3 ท่าน ไม่พบอุปสรรคเนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ได้รับการอบรมประจำปี ทุกปีโดยทางเจ้าหน้าที่ตำรวจตำรวจมีการเช็คความพร้อมในแต่ละฝ่ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อจัดการอบรม ทบทวน ด้านกฎหมายและคดีความจากผู้บังคับบัญชาหน่วยงานจราจรและรองผู้บังคับบัญชาหน่วยงานจราจรจะเป็นผู้ให้การอบรมแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์

แต่อย่างไรก็ตามจากการสัมภาษณ์ คณะผู้วิจัยได้ทำการสอบถามเกี่ยวกับความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรเรื่องการปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้แก่ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบข้อมูลเหมือนกันดังรายละเอียดต่อไปนี้

เคยมี แต่ก็นานมาก ถ้าเอาจริงๆเมื่อถึงเวลาที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นจริงๆทางเราไม่มีอุปกรณ์ใดๆที่จะให้การช่วยเหลือผู้บาดเจ็บเบื้องต้น เพราะส่วนใหญ่มันเป็นงานของทางโรงพยาบาลและหน่วยกู้ภัย ที่จะต้องมีบทบาทในเรื่องนี้โดยตรง เพราะถ้าหากผู้บาดเจ็บมีอาการบาดเจ็บสาหัสทางตำรวจจะต้องให้พลเมืองดีหรือผู้ที่พบเห็นเหตุการณ์เคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บนำส่งโรงพยาบาลให้ก่อนทางเจ้าหน้าที่ตำรวจก็คงไม่รอให้กู้ภัยหรือทางโรงพยาบาลมารับหรอก ถ้าหากคนเจ็บเสียเลือดมากๆ คือทำยังไงก็ได้ให้คนเจ็บไปถึงโรงพยาบาลให้เร็วที่สุด

ถ้าพลเมืองดีเค้าจะไปถ่ายเทให้กับรพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ หรือรพหน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์มันก็เป็นหน้าที่ของเขา (การสัมภาษณ์.วันที่ 15 ม.ค.56)

สรุปจากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจมองการปฐมพยาบาลช่วยเหลือ ผู้ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุเป็นหน้าที่ของทางโรงพยาบาลและหน่วยกู้ภัย มากกว่าที่จะเป็นความรับผิดชอบของทางเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งประเด็นดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการแบ่งงานกันทำของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน โดยในความเป็นจริงหน่วยงานทั้ง 3 คือ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์,โรงพยาบาลเพชรบูรณ์และหน่วยกู้ภัยมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ สมควรมีความรู้เกี่ยวกับการปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้กับผู้ได้รับบาดเจ็บเพื่อรักษาชีวิตของผู้ได้รับบาดเจ็บให้ปลอดภัยจากการพิการและชีวิต

2.ด้านอุปกรณ์

จากการสัมภาษณ์ต.ต.หญิงนิตยา นางเขียว ให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อจำกัดด้านอุปกรณ์ดังนี้ “หากระบบการติดต่อสื่อสารมีการขัดข้อง ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจะแก้ไขปัญหาโดยการติดต่อสื่อสารผ่านทางวิทยุและทางโทรศัพท์แทน” (การสัมภาษณ์. วันที่ 11 ม.ค. 56)

เช่นเดียวกับ ร.ต.ต.เชียรสิน ชายเดชกุลและ พ.ต.ท.ประมุข ปิ่นปลื้มจิตต์ที่ให้ข้อมูลว่า “ถ้าระบบการติดต่อสื่อสารเกิดขัดข้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์จะติดต่อทางวิทยุสื่อสาร ทางโทรศัพท์ภายในของสถานีตำรวจและโทรศัพท์มือถือ หรือการเดินทางไปเรียกหรือขับรถไปเรียกเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องโดยตรง” (การสัมภาษณ์. วันที่ 11 ม.ค. 56)

อย่างไรก็ตามจากการสัมภาษณ์ยังพบว่า อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานบางครั้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจอาจไม่เพียงพอ ซึ่งทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจะขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานอย่างหน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ ซึ่งอุปกรณ์ที่มักไม่พอใช้เมื่อเกิดอุบัติเหตุคือ กรวยยาง ไฟฉาย เสื้อสะท้อนแสง สีสเปรย์ สีขาว และกล่องบันทึกภาพที่เกิดเหตุ

สรุป จากการเก็บข้อมูลประเด็นข้อจำกัดด้านอุปกรณ์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจพบว่า บางครั้งอุปกรณ์ที่ใช้ปฏิบัติงานไม่เพียงพอซึ่งวิธีการแก้ไขปัญหาคือ ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์จะขอความช่วยเหลือยืมอุปกรณ์จากหน่วยกู้ภัยมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ อย่างเช่นกรวยยาง, ไฟฉาย, เสื้อสะท้อนแสง เป็นต้น อีกทั้งเวลาการปฏิบัติหน้าที่อาจมีข้อติดขัดด้านการติดต่อสื่อสารบ้างแต่ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคร้ายแรงนัก เนื่องจากปัจจุบันระบบติดต่อสื่อสารมีหลายช่องทางจึงทำให้ปัญหาดังกล่าวเบาบางลง

3.ด้านงบประมาณ

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้ง 3 ท่าน พบอุปสรรคด้านงบประมาณที่นำไปใช้ในเรื่องของการปฏิบัติหน้าที่ดังนี้

ด.ต.หญิงนิทยา นางเขียว ให้ข้อมูลว่า

งบประมาณการปฏิบัติหน้าที่ด้านอุบัติเหตุไม่ค่อยพอ เพราะบางครั้งเรายังต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้ออุปกรณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ เช่น ไฟฉาย สีสเปรย์ เต็ม น้ำมันในบางครั้งเราต้องออกก่อนแล้วจึงทำเรื่องเบิกจ่ายตรง กล้องถ่ายรูปบางครั้งเราก็ต้องใช้กล้องส่วนตัวของเราเองเพราะรัฐมีการช่วยออกให้เป็นบางอย่างแต่ในปริมาณที่จำกัด และไม่เพียงพอ (การสัมภาษณ์ วันที่ 11 ม.ค. 56)

ต่อมา ร.ต.ต.เชียรสิน ชายเดชกุลและ พ.ต.ท.ประมุข ปิ่นปลื้มจิตต์ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า งบประมาณมักถูกนำไปใช้ซื้ออุปกรณ์ที่ขาดเสียหาย แต่โดยส่วนใหญ่จะนำไปใช้จ่ายเป็นค่าน้ำมัน ยานพาหนะมากกว่า เนื่องจากยานพาหนะเป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจำเป็นต้องใช้เป็นประจำทุกวัน

สรุปจากการสัมภาษณ์ด้านงบประมาณของสถานีภูธรเมืองเพชรบูรณ์ พบว่างบประมาณที่นำมาใช้ในออกรับปฏิบัติหน้าที่แต่ละครั้งไม่เพียงพอแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ต้องใช้งบประมาณส่วนตนก่อน แล้วเบิกคืนภายหลัง

4. ด้านเครือข่าย

จากการสัมภาษณ์ พ.ต.ท.ประมุข ปิ่นปลื้มจิตต์พบข้อจำกัดด้านเครือข่ายเช่นเดียวกับข้อจำกัดของหน่วยกู้ภัย โดยหน้าที่หลักของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อถึงจุดเกิดเหตุคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจจะบันทึกภาพไว้ทุกครั้งไปถึงที่เกิดเหตุว่า ในขณะที่นั้นมีทรัพย์สินอะไรอยู่บ้างและมีกี่ชิ้น เนื่องจากหลายครั้งมีกรณีทรัพย์สินของผู้ได้รับบาดเจ็บสูญหาย และการใช้กฎหมายเข้ามาจัดการเมื่อมีกรณีได้เสียหายและวิวาทกันระหว่างคู่กรณี

ทั้งนี้ ร.ต.ต.เชียรสิน ชายเดชกุล ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า อุบัติเหตุที่มักเกิดขึ้นในการปฏิบัติหน้าที่มักเป็นเรื่องความล่าช้าของเจ้าหน้าที่บริษัทประกันของรถที่เกิดอุบัติเหตุซึ่งบางครั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจอาจต้องใช้เวลารอเจ้าหน้าที่บริษัทประกันนานกว่าครึ่งชั่วโมง

ส่วนในประเด็นการประสานงานกับเครือข่ายที่เป็นหน่วยงานภายนอก ด.ต.หญิงนิทยา นางเขียว ให้ข้อมูลว่า ด้านการสื่อสารและการประสานงานจะมีการติดขัดในเรื่องการรับส่งวิทยุสื่อสารหรือสัญญาณขาดหาย รวมถึงการไม่ตรวจสอบที่เกิดเหตุให้ชัดเจนก่อนว่าอยู่ ณ บริเวณใดก่อนที่จะประสานกับหน่วยงานอื่นทำให้เกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนและส่งผลต่อการเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง

สรุป จากการสัมภาษณ์ด้านเครือข่ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์พบว่า การสื่อสารและการประสานงานมีการติดขัดในเรื่องการรับส่งวิทยุสื่อสารหรือสัญญาณขาดหาย และการไม่ตรวจสอบที่เกิดเหตุให้แน่ใจก่อนที่จะประสานต่อไปยังหน่วยงานอื่นๆ

อย่างไรก็ตามจากการจัดกระบวนการสนทนากลุ่มเมื่อวันที่ 10 เมษายน 2557 พบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อจำกัดในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจคือทัศนคติของประชาชนที่มีต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ตั้งด่านจับผู้ขับขี่ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบจราจร ซึ่งร้อยตำรวจตรี มารุต โมรา ได้ให้ความเห็นว่า การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเป็นไปเพื่อลดปัญหาการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนทั้งสิ้น ทั้งการจับผู้ขับขี่ที่ไม่ใส่หมวกกันน็อค การจับใบขับขี่ การจับผู้ขับขี่ที่ซบถเร็วเกินอัตรากฎหมายกำหนด และผู้ขับขี่ที่เมาแล้วขับ

อีกทั้ง ปัจจัยด้านกำลังพลของเจ้าหน้าที่ตำรวจยังเป็นข้อจำกัดหนึ่งที่สำคัญในการปฏิบัติหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนด้วย เนื่องจากเวลาเกิดเหตุพร้อมกันในหลายพื้นที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมักมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และอาจส่งผลทำให้เกิดการล่าช้าในการเดินทางไปดู ณ จุดเกิดเหตุ ซึ่งก็ส่งผลทำให้ประชาชนและญาติผู้บาดเจ็บรู้สึกไม่พอใจและต่อว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ (การสนทนากลุ่ม. วันที่ 10 เมษายน 2557)

4.3.2 โรงพยาบาลเพชรบูรณ์

1. ความรู้ความสามารถของบุคลากร

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ 3 คนคือ นายอุธร คำนนท์, นายณัฐพล ปานสุขุม และนายวีรยุทธ เพิ่มพูนทรัพย์ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินขั้นพื้นฐาน(EMT-B) จากการสัมภาษณ์ไม่พบข้อมูลที่เป็นข้อจำกัดด้านความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ทั้ง 3 คน เนื่องจากทางโรงพยาบาลเพชรบูรณ์มีการจัดอบรมให้ความรู้แก่บุคลากร โดยการจัดประชุมประจำปีให้กับเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆซึ่งมีการจัดอบรมชุดปฏิบัติการฉุกเฉินให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติการ พาหนะ เวชภัณฑ์ เครื่องมือต่างๆที่เกี่ยวกับการปฏิบัติการฉุกเฉินและประเภทชุดปฏิบัติการต่างๆ เพื่อให้การปฏิบัติการฉุกเฉินเป็นไปอย่างเป็นระบบและสอดคล้องกัน และเพื่อให้ผู้บาดเจ็บได้รับการช่วยเหลือและรักษาพยาบาลที่มีประสิทธิภาพและทันต่อเหตุการณ์มากขึ้น

ทั้งนี้จะมีคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉินมีการกำหนดมาตรฐานและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับระบบการแพทย์ฉุกเฉินเสนอแนะให้คำแนะนำแนวทางการแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคอันเกิดจากการดำเนินงานเกี่ยวกับระบบการแพทย์ฉุกเฉินต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณากำหนดนโยบายการบริหารงานให้มีความเห็นชอบดำเนินงานและการบริหารทั่วไป และดำเนินการให้มีการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการฉุกเฉิน โดยยึดตามหลักมาตรฐานในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน

อย่างไรก็ตาม จากการจัดกระบวนการสนทนากลุ่มเพื่อหาแนวทางการปฏิบัติงานร่วมระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน นางเจียมจิตร ไพโรสุตและนางสาวปิวิตรี ศรีลัมภ์ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการ งานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน ให้ข้อมูลเพิ่มเติมที่น่าสนใจว่า เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาและเข้ามาทำงานยังขาดประสบการณ์ในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งส่งผลต่อการตัดสินใจที่แม่นยำและอาจส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของผู้ได้รับบาดเจ็บได้ โดยทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว หน่วยงานของจังหวัดที่เกี่ยวข้องควรจัดให้มีการอบรมให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่

หน้าใหม่ซึ่งเพิ่งเข้ามาปฏิบัติงานเพื่อเป็นการเพิ่มศักยภาพด้านความรู้ความสามารถให้กับบุคลากรของหน่วยงาน (การสนทนากลุ่ม.วันที่ 10 เมษายน 2557)

2.ด้านอุปกรณ์

จากการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินชั้นพื้นฐานทั้ง 3 ท่านไม่พบข้อมูลที่เป็นข้อจำกัดด้านอุปกรณ์การติดต่อสื่อสารและอุปกรณ์ที่ใช้ปฏิบัติหน้าที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เช่นเดียวกับประเด็นด้านความรู้ความสามารถของบุคลากรที่กล่าวไปแล้วข้างต้น โดยในระบบการติดต่อสื่อสารศูนย์สั่งการของเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์จะมีการทดสอบและเช็คเครื่องมือสื่อสารอยู่เป็นประจำ

แต่อย่างไรก็ตาม นายวิรุทธ เพิ่มพูนทรัพย์ ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า “ถ้าระบบการติดต่อสื่อสารเกิดติดขัดในเรื่องของระบบวิทยุสื่อสาร ขณะปฏิบัติงาน ณ จุดเกิดเหตุ ทางเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์จะแก้ไขปัญหาโดยการให้ติดต่อสื่อสารผ่านทางเบอร์โทรศัพท์ 1669”(การสัมภาษณ์. วันที่19 ม.ค.56)

ต่อมาในส่วนอุปกรณ์ทางการแพทย์หากเกิดการชำรุด ทางเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์จะประสานไปยังศูนย์สั่งการขอความช่วยเหลือเบื้องต้นก่อน หรืออาจประสานต่อไปยังมูลนิธิรพีเพชชบูรณ์เพื่อขอความช่วยเหลือให้นำผู้บาดเจ็บถ่ายเทและเคลื่อนย้ายนำส่งโรงพยาบาล

ไม่เพียงแค่นั้น ข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่มยังชี้ให้เห็นเพิ่มเติมว่า เครื่องช่วยหายใจที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน อีกทั้งอุปกรณ์บางอย่างกฎหมายระบุไว้ให้ใช้ได้เฉพาะแพทย์เท่านั้น ซึ่งในสถานการณ์จริงแพทย์ไม่ได้ออกปฏิบัติหน้าที่ ณ จุดเกิดเหตุ แต่เป็นหน้าที่ของพยาบาลซึ่งไม่สามารถใช้อุปกรณ์บางอย่างได้ นี่เป็นอีกหนึ่งข้อจำกัดของการปฏิบัติงาน (การสนทนากลุ่ม.วันที่ 10 เมษายน 2557)

3.ด้านงบประมาณ

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ทั้ง 3 ท่าน ข้างต้นไม่พบอุปสรรคประเด็นด้านงบประมาณ เนื่องจากทางโรงพยาบาลมีหน่วยงานกองทุนการแพทย์ฉุกเฉิน เข้ามาให้การสนับสนุนโรงพยาบาลเพชรบูรณ์การปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉิน รวมทั้งอุดหนุนค่าชดเชยให้กับผู้ปฏิบัติการ หน่วยปฏิบัติการ หรือสถานพยาบาลที่ดำเนินการเกี่ยวกับการแพทย์ฉุกเฉิน ดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้นในส่วนศักยภาพการปฏิบัติงานของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์

4. ด้านเครือข่าย

จากการสัมภาษณ์ข้อมูลด้านเครือข่ายพบรายละเอียดดังนี้

นายอุธร คำนนท์ กล่าวว่า ปัญหาที่มักเกิดขึ้นในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ คือ การขาดกำลังเจ้าหน้าที่ หรือ คนช่วยเหลือไม่เพียงพอซึ่งทางโรงพยาบาลเพชรบูรณ์จะมีวิธีการแก้ไขอุปสรรคขณะปฏิบัติหน้าที่ โดยการขอกำลังจากมูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ หรือในบางครั้งอาจต้องขอให้ประชาชนที่อยู่บริเวณนั้นเข้ามาร่วมให้ความช่วยเหลือด้วย

ส่วนนายฉัฐพล ปานสุขุม ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า อุปสรรคที่มักเกิดขึ้นในการปฏิบัติหน้าที่คือ ทรัพย์สินของผู้ได้รับบาดเจ็บสูญหาย และการโต้เถียงกันของคู่กรณีในที่เกิดเหตุ ส่วนวิธีแก้ไขอุปสรรคจะต้องดำเนินตามกฎหมาย ซึ่งต้องยกหน้าที่ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์เป็นผู้ดำเนินการจัดการ

แต่อย่างไรก็ตามจากการสัมภาษณ์นายวีรยุทธ เพิ่มพูนทรัพย์ พบข้อมูลที่แตกต่างกันจากเจ้าหน้าที่ 2 ท่านแรกข้างต้นคือ ไม่พบอุปสรรคในการปฏิบัติหน้าที่ เนื่องจากทางเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์มีการเตรียมความพร้อมของเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์อยู่เสมอ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุป ข้อจำกัดของเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ พบอุปสรรคประเด็นด้านเครือข่าย เป็นเรื่องของปัญหาที่มักจะเกิดขึ้นในการปฏิบัติหน้าที่ คือพบการขาดกำลังเจ้าหน้าที่ คนช่วยเหลือไม่เพียงพอ และทรัพย์สินของผู้ได้รับบาดเจ็บสูญหาย

4.3.3 หน่วยกู้ภัยมูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์

1. ด้านความรู้ / ความสามารถของบุคลากร

จากกระบวนการจัดสนทนากลุ่มเมื่อวันที่ 10 เมษายน 2557 พบข้อจำกัดด้านความรู้/ความสามารถของเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยคือ เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยบางคนยังขาดความรู้เรื่องการปฐมพยาบาล เนื่องจากขาดแคลนงบประมาณสนับสนุนในการอบรม (การสนทนากลุ่มวันที่ 10 เมษายน 2557)

ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์ 3 คน คือ นายแป๊ะ เพิ่มพูนทรัพย์ ตำแหน่ง หัวหน้ามูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์ , นายอภิสิทธิ์ ศรีกาญจนเพริศ ตำแหน่ง พลวิทยมูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์, และนายกรรเอนก เสาวรส ตำแหน่ง หัวหน้าชุดจุดบ้านโตก พลขับรทหมายเลข 17 มูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์ พบข้อมูลเบื้องต้นที่คล้ายคลึงกันเกี่ยวกับอุปสรรคเวลาปฏิบัติหน้าที่ ดังนี้

- เรื่องทรัพย์สินของผู้ได้รับบาดเจ็บสูญหาย เนื่องจากก่อนที่เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์จะเดินทางไปช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บ อาจมีประชาชนบางกลุ่มอยู่ ณ บริเวณที่เกิดเหตุก่อน ซึ่งปฏิเสธไม่ได้ว่าจะไม่มีการรื้อค้นข้าวของหรือทรัพย์สินของผู้ได้รับบาดเจ็บ ซึ่งในส่วน of เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรมโพธิ์เพชรบูรณ์ เมื่อถึง ณ จุดเกิดเหตุจะบันทึกภาพไว้ทุกครั้งว่าสภาพแวดล้อม ณ เวลานั้นเป็นอย่างไร

- เสี่ยงต่ำว่าจากประชาชนหากเจ้าหน้าที่มาถึง ณ จุดเกิดเหตุล่าช้า และกลุ่มไทยมุงที่เป็นอุปสรรคหนึ่งในการขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ โดยในกรณีนี้เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยมูลนิธิธรรมโพธิ์เพชรบูรณ์และเจ้าหน้าที่ตำรวจจะทำหน้าที่กั้นกลุ่มไทยมุงไม่ให้มาเป็นอุปสรรคขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่
- การโต้เถียงกันของคู่กรณี ซึ่งหากเหตุการณ์โต้เถียงมีความรุนแรงเจ้าหน้าที่ตำรวจอาจจำเป็นต้องใช้กฎหมายเข้ามาจัดการเพื่อเตือนให้คู่กรณีหยุดทะเลาะโต้เถียงกันกัน แต่หากคู่กรณีไกล่เกลี่ยกันไม่ได้ เจ้าหน้าที่ร้อยเวรจะเป็นผู้รับผิดชอบนำคู่กรณีไปไกล่เกลี่ยที่สถานีตำรวจต่อไป

2.ด้านอุปกรณ์

จากกระบวนการจัดสนทนากลุ่ม เมื่อวันที่ 10 เมษายน 2557 หน่วยกู้ภัยมูลนิธิธรรมโพธิ์เพชรบูรณ์ได้ให้ความอนุเคราะห์ส่งนายณัฐพล ปานสุขุม และนายอุธร คำนนท์ ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน เข้าร่วม โดยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับข้อจำกัดด้านอุปกรณ์ดังนี้

- กรวยจราจร
- เสื้อสะท้อนแสงเวลาปฏิบัติหน้าที่ตอนกลางคืน
- กระบองไฟโบกให้สัญญาณ
- วิทยุมีปัญหาขัดข้องเรื่องสัญญาณตามที่กฎหมายกำหนด
- เครื่องตัดถ่างช่วยผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตจากการติดอยู่ในซากรถ ซึ่งมีราคาแพง ประมาณเครื่องละ 200,000 บาท

3.ด้านงบประมาณ

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ทั้ง 3 ท่าน ชำงตัน พบปัญหาหรืออุปสรรคที่เหมือนกับที่กล่าวไว้ในส่วนของ ศักยภาพ คือ ไม่มีการได้รับเงินสนับสนุนงานหน่วยงานภายนอก แต่จะได้เป็นค่าแรงแหรือค่าที่นำผู้ป่วยส่งโรงพยาบาลแทน โดยถ้านำส่งโรงพยาบาลเอกชนจะได้ค่านำส่ง 450 บาท ส่วนโรงพยาบาลรัฐบาลจะจ่ายให้ครั้งละ 200 บาท แต่จะออกทุกๆ 3 เดือน

4.ด้านเครือข่าย

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรรมโพธิ์เพชรบูรณ์ทั้ง 3 คน ชำงตัน พบปัญหาและอุปสรรคด้านการประสานงานกับหน่วยงานภายนอกหลายด้าน เช่น ด้านการสื่อสารหรือการประสานงานที่ไม่ค่อยตรงกัน ซึ่งจะมีการติดขัดในเรื่องการรับส่งวิทยุสื่อสาร สัญญาณขาดหาย รวมถึงการไม่ตรวจสอบที่เกิดเหตุให้แน่ชัด ก่อนที่จะประสานกับหน่วยงานอื่นๆ ทำให้เสียเวลา

ทั้งนี้ นายอภิสิทธิ์ ศรีกาญจนเพชร ยังได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการประสานงานกับหน่วยงานภายนอกดังนี้

มักพบอุปสรรคเยอะมาก หลักๆเลยด้านการสื่อสารเวลาประสานงาน มีการติดขัดในเรื่องการรับส่งวิทยุสื่อสาร สัญญาณขาดหาย การไม่ตรวจสอบที่เกิดเหตุให้แน่ใจก่อนที่จะประสานกับหน่วยงานอื่นๆ ทำให้เสียเวลาอย่างมากๆๆ เช่น ทางกู้ชีพแจ้งว่า มีรถชนที่ บ้านน้ำร้อน เมื่อตรวจสอบพบว่า ไม่ใช่ บ้านน้ำร้อนในเมือง แต่เป็นบ้านน้ำร้อน อำเภอวิเชียรบุรี(การสัมภาษณ์. วันที่ 15 ม.ค.56)

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปข้อจำกัดของเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ พบปัญหาและอุปสรรคเรื่องเรื่องทรัพย์สินของผู้ได้รับบาดเจ็บสูญหาย การได้เสียงของคู่กรณีในที่เกิดเหตุ ประชาชนไทยมุง และ การติดต่อประสานงานที่ขัดข้อง ติดขัดในเรื่องการรับส่งวิทยุสื่อสาร สัญญาณขาดหาย และ รวมถึงการไม่ตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุให้แน่ชัดก่อนที่จะประสานกับหน่วยงานอื่นๆซึ่งทำให้เกิดการเสียเวลา

4.4. แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

งานวิจัยเรื่อง แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยเลือกใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 3 วิธีคือ การสังเกต การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก และการสนทนากลุ่ม ซึ่งเนื้อหาในส่วนนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากกระบวนการจัดสนทนากลุ่มเพื่อร่วมหาแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน อันจะสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการลดความรุนแรงเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนต่อไป

โดยขั้นตอนการติดต่อผู้เข้าร่วมกระบวนการสนทนากลุ่มนั้น ผู้วิจัยติดต่อผ่านผู้บังคับบัญชาสูงสุดของทั้ง 3 หน่วยงานข้างต้น ให้แนะนำเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน หน่วยงานละ 2 คน เข้าร่วมกระบวนการสนทนากลุ่มในวันที่ 10 เมษายน 2557 ณ ห้องประชุมน้อยสี่ป้อ ชั้น 2 อาคารสภาคณาจารย์และข้าราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ซึ่งผู้เข้าร่วมกระบวนการสนทนากลุ่มมีดังต่อไปนี้

สถานีตำรวจเมืองภูธรเมืองเพชรบูรณ์

1. ร้อยตำรวจเอกसानนท์ จันจินดา พนักงานสอบสวน สภ.เมืองเพชรบูรณ์

หน้าที่การปฏิบัติงานคือ หลังจากมีอุบัติเหตุจราจร พนักงานสอบสวนจะดูสาเหตุการชน ทำสำนวนการสอบสวน พิจารณา และ ตัดสินคดีความ

2. ร้อยตำรวจตรีมารุต โมรา รองสารวัตรจราจร สภ.เมืองเพชรบูรณ์

หน้าที่การปฏิบัติงานคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรจะป้องกันไม่ให้เกิดเหตุซ้ำซ้อน และเคลียร์ที่เกิดเหตุ

โรงพยาบาลเพชรบูรณ์

1. นางเจียมจิตร ไพรสุด ตำแหน่ง พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ งานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน
2. นางสาววิตรี ศรีลัมภ์ ตำแหน่ง พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ งานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน

หน้าที่การปฏิบัติงาน รับแจ้งเหตุผ่านเบอร์โทรศัพท์หมายเลข 1669 ประสานงานต่อไปยังหน่วยกู้ภัยออกปฏิบัติการ ณ จุดเกิดเหตุ (ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานหลายระดับในหน่วยงาน แม้กระทั่งทางเจ้าหน้าที่ของทางโรงพยาบาลและเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินของหน่วยกู้ภัยเองก็ต้องมีการเข้าอบรมด้านการปฐมพยาบาลที่ถูกต้อง ถึงจะสามารถประสานงานรับเหตุได้

หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์ จังหวัดเพชรบูรณ์

1. ณัฐพล ปานสุขุม ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน
2. อูธร คำนนท์ ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน

หน้าที่การปฏิบัติงาน ปฐมพยาบาลช่วยเหลือผู้บาดเจ็บเบื้องต้น เช่น ตามแขน-ขา ก่อนเคลื่อนย้าย ประสานงานศูนย์กู้ชีพ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่ตำรวจ รวมถึงเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาล

โดยจากการสนทนากลุ่มพบประเด็นที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. อุปสรรคในการปฏิบัติงาน ซึ่งมีทั้งประเด็นร่วมที่เจ้าหน้าที่สถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัยประสบปัญหาเหมือนกัน(ตารางที่ 4) และอุปสรรคในการปฏิบัติงานเฉพาะของแต่ละหน่วยงาน (ตารางที่ 5)
2. ความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน (ตารางที่ 6)

ตารางที่ 4 จุบรวม : ด้านอุปสรรคในการปฏิบัติงาน

ประเด็น	หน่วยงาน		
	สถานีตำรวจเมืองภูธรเพชรบูรณ์	โรงพยาบาลเพชรบูรณ์	หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์ จังหวัดเพชรบูรณ์
1.อุปกรณ์ เครื่องมือ ที่ใช้ในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอและเสื่อมประสิทธิภาพ	<p>1) อุปกรณ์และสัญลักษณ์ทางจราจรที่บ่งบอกว่า มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นไม่ชัดเจน</p> <p>2) ชุดเรืองแสงของเจ้าหน้าที่ตำรวจเสื่อมสภาพ ทำให้การปฏิบัติงานในเวลากลางคืนไม่มีประสิทธิภาพและอาจเป็นอันตรายต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ปฏิบัติงาน</p>	<p>1) เครื่องช่วยหายใจที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน</p> <p>2) รถออกปฏิบัติงานข้างนอกยังใช้ร่วมกับแผนกห้องฉุกเฉิน ซึ่งเหตุที่เกิดขึ้นไม่จำเป็นต้องเป็นเฉพาะอุบัติเหตุทางถนน</p>	<p>1) กรวยยางที่ตั้งตามถนนขาดแคลน</p> <p>2) สัญญาณโบริกขาดแคลน (เนื่องจากหน่วยงานขาดงบประมาณที่จะไปซื้ออุปกรณ์) โดยทางหน่วยกู้ภัยจะขอยืมใช้อุปกรณ์จากเจ้าหน้าที่ตำรวจ</p>
2.ทรัพย์สินผู้บาดเจ็บสูญหาย	<p>1) อย่างกรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไปถึงที่หลังพลเมืองดีหรือประชาชนก็จะเกิดช่องว่างที่อาจทำให้ทรัพย์สินของผู้บาดเจ็บสูญหายได้ ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องมีการอธิบายให้ประชาชนฟังให้เขาเข้าใจ</p> <p>ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจจะมีการบันทึกภาพทรัพย์สินที่พบเก็บไว้ โดยถ้ามีญาติผู้บาดเจ็บอยู่ในที่เกิดเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจก็จะคืนทรัพย์สินให้กับญาติเลย แต่ถ้าไม่มีญาติก็จะดูเบอร์ในโทรศัพท์มือถือเพื่อโทรเรียกให้ญาติมารับทรัพย์สินคืนไป</p>	<p>1) กรณีที่ผู้ได้รับบาดเจ็บมีทรัพย์สินติดตัวเวลามาโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่จะเก็บใส่ถุงไว้และจะจดรายละเอียดของทรัพย์สินไว้ เช่น สร้อยลักษณะคล้ายทอง โดยทรัพย์สินทุกอย่างจะใช้คำว่าคล้าย เพราะกรณีของจริงหรือของปลอมยังไม่สามารถพิสูจน์ได้</p> <p>และเมื่อญาติผู้บาดเจ็บมาถึง เจ้าหน้าที่จะให้ญาติเซ็นรับทรัพย์สิน แต่ถ้าญาติบอกมีทรัพย์สินมากกว่านี้ ทางเจ้าหน้าที่ก็จะเอารายละเอียดที่จดไว้เป็นหลักฐานให้ดู แต่ถ้ากรณีไม่มีญาติมา ทางเจ้าหน้าที่ก็จะส่งมอบให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวรเก็บไว้เป็นหลักฐานต่อไป</p>	<p>1) หน่วยกู้ภัยจะมีทีมบันทึกภาพทรัพย์สินของผู้บาดเจ็บ และจะนำส่งรูปหลักฐานทั้งหมดให้เจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยเวร พร้อมนำทรัพย์สินทั้งหมดออกมาแสดงต่อหน้าเจ้าหน้าที่พนักงานสอบสวน</p> <p>แต่มีบางกรณีมีประชาชนในพื้นที่มาถึงก่อนเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย ญาติผู้บาดเจ็บบอกกับเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยว่า มีทอง 5 บาทและปืนพกหาย เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยต้องปล่อยให้เจ้าหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยก็โดนญาติผู้บาดเจ็บ/เสียชีวิตต่อว่า</p>

ตารางที่ 4 จุดร่วม : ด้านอุปสรรคในการปฏิบัติงาน (ต่อ)

ประเด็น	หน่วยงาน		
	สถานีตำรวจเมืองภูธรเพชรบูรณ์	โรงพยาบาลเพชรบูรณ์	หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์ จังหวัดเพชรบูรณ์
3. การเดินทางไปที่เกิดเหตุล่าช้า	1) ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะใช้เวลาเดินทางไปถึงที่เกิดเหตุภายใน 4 นาทีในเขตเทศบาล แต่ถ้าเหตุเกิดนอกเขตเทศบาลใช้เวลาโดยประมาณ 8 นาที	1) กรณีการจราจรคับคั่ง และประชาชนที่ใช้รถใช้ถนนไม่หลีกเลี่ยงให้รถโรงพยาบาล	1) เนื่องจากหน่วยงานต้องขั้รถความเร็วไม่เกินอัตราที่กฎหมายกำหนด ซึ่งอาจทำให้เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยเดินทางไปถึงจุดเกิดเหตุช้า ทำให้ประชาชนเกิดความไม่พอใจและตำหนิเจ้าหน้าที่ แต่พอเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยขั้รถเร็วเพื่อไปรับผู้บาดเจ็บก็โดนเสียงตำหนิจากประชาชนอีก

ตารางที่ 5 จุดต่าง : ด้านอุปสรรคในการปฏิบัติงาน (ต่อ)

หน่วยงาน	ประเด็น
<p>สถานีตำรวจเมืองภูธรเพชรบูรณ์</p>	<p>1) การทำลายหลักฐาน ณ ที่เกิดเหตุ อย่างการที่ประชาชน/พลเมืองดีเข้าไปช่วยเหลือผู้บาดเจ็บและมีการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บ และรถทำให้หลักฐานและร่องรอยการชนสูญหายไป ซึ่งการทำลายหลักฐานดังกล่าวมีผลทางกฎหมายในกรณีการจ่ายเงินชดเชยของผู้บาดเจ็บซึ่งกรณีนี้เกิดขึ้นบ่อยมาก</p> <p>2) ปัญหาเรื่องกำลังพลของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยหากมีบุคคลสำคัญเดินทางเข้ามาในพื้นที่แล้วเกิดมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นพร้อมกัน กำลังพลของเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน หรืออย่างเวลามีเหตุการณ์ทางการเมือง กำลังพลบางส่วนจะต้องเข้าไปช่วยควบคุมสถานการณ์ทำให้กำลังพลในพื้นที่เหลือจำนวนน้อยลง ซึ่งทางเจ้าหน้าที่ตำรวจก็จะขอความช่วยเหลือจากหน่วยกู้ภัย สาเหตุปัญหากำลังพลที่ไม่เพียงพอส่งผลทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจโดนต่อว่าจากประชาชนบ่อยครั้งว่า ทำไมถึงมาที่เกิดเหตุล่าช้า</p> <p>3) การทำความสะอาดพื้นที่จุดเกิดเหตุ เนื่องจากหลังจากเกิดอุบัติเหตุและเจ้าหน้าที่ตำรวจเคลียหลักฐาน(รถ)เรียบร้อยแล้วจะหลงเหลือคราบเลือด เศษกระจก ชิ้นส่วนของรถซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นอันตรายต่อผู้ขับขี่</p>
<p>โรงพยาบาลเพชรบูรณ์</p>	<p>1) การรับแจ้งเหตุทางโทรศัพท์กับเหตุที่เกิดขึ้นจริงไม่ตรงกัน เจ้าหน้าที่บางคนที่รับแจ้งเหตุโดนหลอก โดยหน้าที่การรับแจ้งเหตุนั้นทางโรงพยาบาลจะมีการผลัดเวรปฏิบัติงานคนละ 8 ชั่วโมง</p>
<p>หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรรมโพธิ์ จังหวัดเพชรบูรณ์</p>	<p>1) ไทยมุง โดยส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยจะขอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจกันประชาชนไว้ให้ เพราะถ้าเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยเข้าไปบอกเอง ประชาชนจะไม่ค่อยฟัง</p> <p>2) การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บก่อนเจ้าหน้าที่มาถึง ซึ่งอาจมีพลเมืองเคลื่อนย้ายก่อน อย่างบางรายเสียชีวิต ญาติผู้เสียชีวิตก็จะโทษหน่วยกู้ภัยว่าทำให้ลูกหลานเขาต้องเสียชีวิต ซึ่งความจริงแล้วหน่วยกู้ภัยไม่ได้เคลื่อนย้าย แต่เป็นพลเมืองดีที่อยู่ ณ ที่เกิดเหตุซึ่งไม่มีความรู้ในการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บที่ถูกวิธีเลยทำให้มีการเสียชีวิตเกิดขึ้น ซึ่งการเสียชีวิตจากการเคลื่อนย้ายโดยพลเมืองดีมีประมาณ 4-5 ราย แล้วก็เคยมีญาติผู้เสียชีวิต/บาดเจ็บให้หน่วยกู้ภัยไปเป็นพยานให้ เช่น มีคนตายแล้วไม่มีใครยอมรับว่าเป็นคนขับ บอกว่าเป็นคนซ้อนกันหมด</p>

ตารางที่ 6 : ความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน

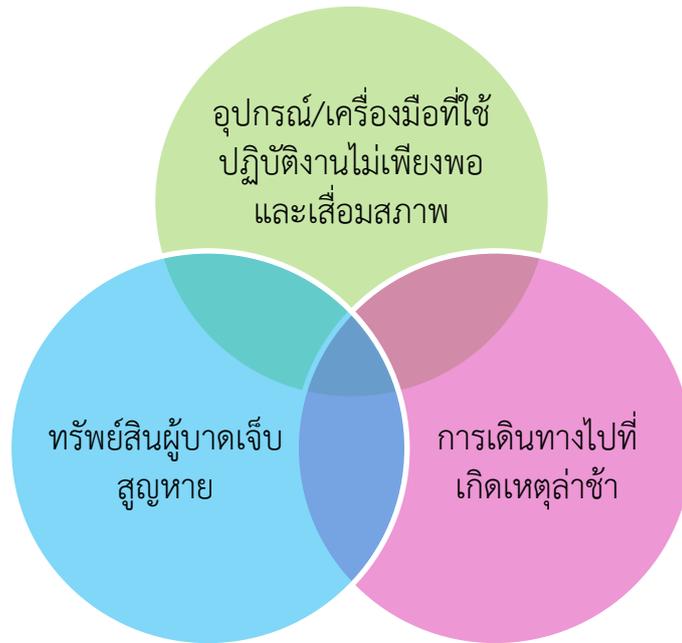
หน่วยงาน		
สถานีตำรวจเมืองภูธรเพชรบูรณ์	โรงพยาบาลเพชรบูรณ์	หน่วยกู้ภัย มูลนิธิธรรมโพธิ์ จังหวัดเพชรบูรณ์
<p>1. หน่วยกู้ภัย</p> <p>เนื่องจากส่วนใหญ่ทางเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยจะมาถึงสถานที่เกิดเหตุก่อน เพราะมีการกระจายเจ้าหน้าที่ประจำจุดที่ครอบคลุม</p>	<p>1. หน่วยกู้ภัย</p> <p>โดยถ้ามีการแจ้งเหตุเข้ามา ทางโรงพยาบาลจะแจ้งหน่วยกู้ภัยก่อน และจะสอบถามอาการผู้บาดเจ็บ ถ้าผู้บาดเจ็บอาการไม่หนักก็จะให้เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยปฐมพยาบาลเบื้องต้น แต่ถ้ากระดูกหักจะแนะนำให้ส่งโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ เพราะไม่แน่ใจว่าโรงพยาบาลเมืองเพชรมีหมอหรือไม่ ส่วนโรงพยาบาลเพชรรัตน์ไม่มีหมอกระดูก</p> <p>หรืออย่างกรณีคนเมา ก็ต้องให้เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยประเมินอาการให้เราก่อน โดยวิธีการประเมินอาการผู้บาดเจ็บ กรณีเมากดที่ตา กดตรงกลางหน้าอก ถ้าไม่รู้สีกตัวจะเจ็บไปเลย แต่ถ้ารู้สีกตัวจะมีเสียง</p>	<p>1. โรงพยาบาลเพชรบูรณ์</p> <p>หน่วยกู้ภัยจะทำงานประสานกับโรงพยาบาลที่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดเพชรบูรณ์ทั้งหมดรวม 11 แห่ง เพื่อนำส่งผู้ได้รับบาดเจ็บเข้ารับการรักษา</p>
<p>2. เทศบาลเมืองเพชรบูรณ์และสาธารณสุขจังหวัดเพชรบูรณ์</p> <p>โดยส่วนมากจะเป็นการซ้อมแผนดับเพลิงและหน่วยงานส่วนใหญ่ที่มาจะถูกบรรจุไว้ในแผนบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด โดยแผนนี้ตำรวจจะใช้ร่วมกับทางโรงพยาบาล</p>	<p>2. หน่วยงานราชการของจังหวัดเพชรบูรณ์ เช่น ผู้ว่าราชการจังหวัดฯ ทหาร กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย(ปภ) หน่วยกู้ภัย ตำรวจ</p> <p>โดยในแต่ละปีทางโรงพยาบาลจะมีการนัดประชุมและซักซ้อมตามแผนเมื่อเกิดอุบัติเหตุหมู่ ปีละ 1-2 ครั้ง โดยมีหน่วยงานหลักของจังหวัดที่เกี่ยวข้องได้แก่ ซึ่งจะมีการประชุมทั้งหมด 3 ครั้ง เริ่มจากการวางแผน การซ้อมแผนบนโต๊ะ และการซ้อมสถานการณ์ (ซ้อมจริง)</p>	<p>2. สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์</p> <p>ในส่วนสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยจะช่วยเหลือในด้านการทำร่องรอยการชน การเคลียพื้นที่การจราจรเพื่อเปิดทางให้ประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนนสัญจรได้สะดวกและไม่ให้เกิดอุบัติเหตุซ้ำซ้อน รวมถึงการนำผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตส่งโรงพยาบาล</p>

ตารางที่ 6 : ความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน (ต่อ)

หน่วยงาน		
สถานีตำรวจเมืองภูธรเพชรบูรณ์	โรงพยาบาลเพชรบูรณ์	หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์ จังหวัดเพชรบูรณ์
<p>3. สถานีตำรวจทางหลวง เพชรบูรณ์</p> <p>โดยตำรวจทางหลวงจะรับผิดชอบเส้นหลักทั้งจังหวัด และหากเกิดอุบัติเหตุในบริเวณที่ไม่มีหมู่บ้านหรือคนที่อยู่แถวนั้นก็จะเป็นหน้าที่ของตำรวจทางหลวงรับผิดชอบ</p>		<p>3. หน่วยกู้ภัยร่วมกตัญญู หน่วยกู้ภัยสว่างมงคล หน่วยกู้ภัยสว่างบึงสามพัน และหน่วยกู้ภัยมูลนิธิกไทร</p>

จากตารางข้างต้นสรุปได้ดังนี้

1. อุปสรรคร่วมในการปฏิบัติงานระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน มี 3 ประเด็นดังนี้

2. อุปสรรคที่แตกต่างในการปฏิบัติงานระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน มีประเด็นดังต่อไปนี้

- **สถานีตำรวจเมืองภูธรเพชรบูรณ์**
 - การทำลายหลักฐาน ณ จุดเกิดเหตุ
 - การขาดแคลนกำลังพลในการปฏิบัติหน้าที่
 - เศษวัสดุชิ้นส่วนรถ ณ ที่เกิดเหตุ
- **โรงพยาบาลเพชรบูรณ์**
 - การรับแจ้งเหตุทางโทรศัพท์ที่ไม่ตรงกับความจริง
- **หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์ จังหวัดเพชรบูรณ์**
 - ปัญหาไทยมุง

- พลเมืองดีเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บไม่ถูกวิธี

3. ความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน

- **สถานีตำรวจเมืองภูธรเพชรบูรณ์**

เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน โดยส่วนใหญ่สถานีตำรวจเมืองภูธรเพชรบูรณ์จะทำงานร่วมกับหน่วยกู้ภัย เพชรบูรณ์, เทศบาลเมืองเพชรบูรณ์, สาธารณสุขจังหวัดเพชรบูรณ์, สถานีตำรวจทางหลวงเพชรบูรณ์ ทั้งนี้หน่วยงานแรกที่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานมักเดินทางถึง ณ จุดเกิดเหตุก่อนเจ้าหน้าที่ตำรวจคือ เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย อีกทั้งจากการสนทนากลุ่มยังพบข้อมูลด้วยว่า เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยสามารถแบ่งเบาภาระของเจ้าหน้าที่ตำรวจได้มากพอสมควร ทั้งการทำร่องรอยการเฉี่ยวชน การเคลียการจราจรบริเวณจุดเกิดเหตุเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุซ้ำซ้อน และการนำผู้บาดเจ็บ/ผู้เสียชีวิตส่งโรงพยาบาล

- **โรงพยาบาลเพชรบูรณ์**

ประเด็นความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ หน่วยงานแรกที่ทำกรประสานกันมากที่สุดก็คือ หน่วยกู้ภัยเช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยกระบวนการเริ่มจากทางโรงพยาบาลเพชรบูรณ์จะได้รับแจ้งเหตุผ่านเบอร์โทรศัพท์ 1669 จากนั้นทางศูนย์รับแจ้งเหตุจะประสานทางวิทยุแจ้งไปยังหน่วยกู้ภัยเพื่อบอกสถานที่เกิดเหตุ ทั้งนี้เมื่อถึง ณ ที่เกิดเหตุหากเป็นอุบัติเหตุหมู่ มีผู้ได้รับบาดเจ็บอาการสาหัส หรือมีผู้เสียชีวิต ซึ่งเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยประเมินแล้วเกินความสามารถที่จะให้ความช่วยเหลือได้ก็จะแจ้งกลับไปยังโรงพยาบาลเพื่อให้นำชุดแพทย์และเจ้าหน้าที่พยาบาลออกมาให้ความช่วยเหลือต่อไป

นอกจากนั้นทางโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ยังได้มีการซ้อมแผนบรรเทาสาธารณภัย โดยมีสาธารณสุขเป็นผู้ร่าง ซึ่งจะเชิญตัวแทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมประชุม อาทิเช่น ผู้ว่าราชการจังหวัดฯ ทหาร กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย(ปภ) หน่วยกู้ภัย และสถานีตำรวจภูธรและสถานีตำรวจทางหลวงจังหวัดฯ ซึ่งจะมีการนัดประชุม มีการซักซ้อมตามแผน ซึ่งแต่ละปีจะมีแผนมาว่า ปีนี้ต้องซ้อมเหตุแบบไหนและหากมีอุปสรรคในการปฏิบัติงานใดบ้างแล้วนำมาปรึกษาหารือกัน

อย่างไรก็ตาม โรงพยาบาลก็มีแผนปฏิบัติงานเฉพาะของทางโรงพยาบาลอยู่แล้ว โดยแผนดังกล่าวมี 3 แผน คือ

- 1.แผนขั้นต้นที่จัดทำกันเอง

- 2.แผนสีเขียว คือ ถ้าเกิดอุบัติเหตุมีคนเจ็บในจำนวนมากจะมีการเรียกเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลแผนกที่เกี่ยวข้องมาช่วยกัน

- 3.แผนสีแดง ถ้าเกิดอุบัติเหตุหมู่และมีคนเจ็บในจำนวนมากเกินไป ทางโรงพยาบาลจะเรียกเจ้าหน้าที่ซึ่งอยู่ในบ้านพักของโรงพยาบาลทุกคนมาช่วยกันปฏิบัติงาน ซึ่งในช่วงเทศกาลการเกิดอุบัติเหตุหมู่จะน้อยกว่าปกติ เพราะหลายหน่วยงานได้มีมาตรการป้องกันอย่างเข้มงวด โดยส่วนใหญ่มักเป็นเหตุทำร้ายร่างกายกันมากกว่า

- **หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์ จังหวัดเพชรบูรณ์**

หน่วยกู้ภัย เพชรบูรณ์นอกจากมักเป็นหน่วยงานแรกๆที่ไปถึงที่เกิดเหตุก่อนแล้ว การปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนก็ยังคงทำงานประสานกับสำนักงานขนส่งจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล หน่วยกู้ภัยร่วมกตัญญู หน่วยกู้ภัยสว่างมงคล หน่วยกู้ภัยสว่างบึงสามพัน และหน่วยกู้ภัยมูลนิธิกัโทรรวมถึงโรงพยาบาลอีก 11 แห่งในจังหวัดเพชรบูรณ์ดังนี้

- โรงพยาบาลเพชรบูรณ์
- โรงพยาบาลเมืองเพชร
- โรงพยาบาลเพชรรัตน์
- โรงพยาบาลค่ายพ่อขุนผาเมือง
- โรงพยาบาลหล่มสัก
- โรงพยาบาลหนองไผ่
- โรงพยาบาลบึงสามพัน
- โรงพยาบาลวิเชียรบุรี
- โรงพยาบาลศรีเทพ
- โรงพยาบาลชนแดน
- โรงพยาบาลเขาค้อ

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และ หน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาศักยภาพและข้อจำกัดในการปฏิบัติงานของสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และ หน่วยกู้ภัย และเพื่อศึกษาแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่าง 3 หน่วยงานข้างต้น เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้วิจัยเลือกใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยเก็บข้อมูลจาก 3 วิธีคือ *หนึ่ง* การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม เพื่อศึกษาดูการปฏิบัติงานจริงเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน *สอง* การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับผู้ให้ข้อมูล 3 กลุ่มคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ เพื่อศึกษาศักยภาพและข้อจำกัดการปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน และ*สาม* กระบวนการสนทนากลุ่มระหว่างเจ้าหน้าที่ 3 หน่วยงาน เพื่อหาแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากผลการศึกษาที่ได้ทั้งหมดนำมาสู่การตอบวัตถุประสงค์งานวิจัยได้ดังนี้

หนึ่ง ศักยภาพและข้อจำกัดในการปฏิบัติงานของสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

1. ศักยภาพการปฏิบัติงาน

1.1. เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ มีศักยภาพความรู้ด้านการตรวจสอบพยานและหลักฐาน การตรวจสอบหาร่องรอยการชนในที่เกิดเหตุ รวมถึงการดำเนินคดีในเรื่องค่าเสียหายและค่าปรับของคู่กรณีในที่เกิดเหตุ ไม่เพียงแค่นั้นสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ได้มีการจัดอบรมให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจสายงานจราจรเป็นประจำทุกปี และมีการตั้งจุดบริการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนทั้งในและนอกเทศกาล รวมถึงสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์มีการซ้อมแผนอุบัติเหตุร่วมกับเครือข่ายหน่วยงานภายนอกซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดเพชรบูรณ์

อีกทั้ง เจ้าหน้าที่ตำรวจยังมีบทบาทสำคัญในการจัดการปัญหาไทยมุงในพื้นที่การเกิดอุบัติเหตุด้วย เนื่องจากประชาชนจะเชื่อฟังเจ้าหน้าที่ตำรวจมากกว่าเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยหรือเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการจัดการปัญหาไทยมุงดังกล่าวได้เอื้ออำนวยประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ทุกหน่วยงาน

1.2. เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ มีศักยภาพด้านการปฐมพยาบาลเบื้องต้น การช่วยฟื้นคืนชีพเพื่อช่วยเหลือผู้ได้บาดเจ็บเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน และการชั้นสูตรพลิกศพของผู้เสียชีวิต อีกทั้งโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ยังได้มีการจัดอบรมให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินทุกปีเพื่อให้การปฏิบัติการฉุกเฉินของเจ้าหน้าที่เป็นไปอย่างมีระบบและสอดคล้องกัน

รวมถึงโรงพยาบาลเพชรบูรณ์มีการจัดอบรมซ้อมแผนอุบัติเหตุการปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงานภายนอกอย่างหน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ เพื่อป้องกันข้อผิดพลาดหรืออุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นในขณะปฏิบัติงานเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน และมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการช่วยลดอุบัติเหตุบนท้องถนนให้กับประชาชนได้รับทราบผ่านหลายช่องทาง ทั้งป้ายโฆษณาและสื่ออย่าง facebook ด้วย

1.3 เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์ มีศักยภาพในการปฏิบัติงานที่ความคล่องแคล่วว่องไวในการเดินทางไปตรวจสอบที่เกิดเหตุตามที่ได้รับแจ้งจากหน่วยกู้ชีพโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ เนื่องจากหน่วยกู้ภัยมีการตั้งจุดปฏิบัติงานที่ทั่วถึงในเขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง อีกทั้งเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยยังมีความรู้ความสามารถในการปฐมพยาบาลเบื้องต้นและการเคลื่อนย้ายผู้ได้รับบาดเจ็บส่งโรงพยาบาลอย่างถูกต้องตามหลักการด้วย

2. ข้อจำกัดในการปฏิบัติงาน

หน่วยงาน	ประเด็นร่วม	ประเด็นต่าง
สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์	1. อุปกรณ์ เครื่องมือ ที่ใช้ในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอและเสื่อมประสิทธิภาพ 2. ทหารยศผู้บาดเจ็บสูญหาย 3. การเดินทางไปที่เกิดเหตุล่าช้า	1. การทำลายพยานหลักฐาน 2. การขาดแคลนกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจในการปฏิบัติงาน 3. เศษชิ้นส่วนของรถบนถนนที่กระจายกระจายหลังเกิดอุบัติเหตุ 4. ทศนคติที่ไม่ดีของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
โรงพยาบาลเพชรบูรณ์		1. การรับแจ้งเหตุที่ไม่ตรงกับความจริง 2. การขาดความรู้/ประสบการณ์ในการทำงานของเจ้าหน้าที่จบการศึกษาใหม่
หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์จังหวัดเพชรบูรณ์		1. ปัญหาไทยมุง 2. การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บที่ไม่ถูกต้องตามหลักการก่อนเจ้าหน้าที่มาถึง ณ ที่เกิดเหตุ 3. ไม่มีงบประมาณสนับสนุนการซื้ออุปกรณ์ในการปฏิบัติงาน เช่น สีสเปรย์และค่าน้ำมันรถ 4. สัญญาณคลื่นวิทยุที่กฎหมายกำหนด

จากข้อมูลทีกล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ข้อจำกัดด้านงบประมาณเป็นประเด็นที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิ ร่มโพธิ์ประสบเด่นชัดมากที่สุด เนื่องจากหน่วยงานดังกล่าวมีกฎระเบียบข้อห้ามที่เคร่งครัดเกี่ยวกับการ ห้ามออกเรียไรขอรับเงินบริจาคจากประชาชน ประกอบกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยจึง ไม่มีเงินตอบแทนประจำ แต่จะได้รับค่าตอบแทนเป็นรายกรณีในการนำผู้ป่วยส่งโรงพยาบาล โดยถ้า นำส่งโรงพยาบาลเอกชนจะได้ค่านำส่งครั้งละ 450 บาท ส่วนโรงพยาบาลรัฐบาลจะจ่ายให้ครั้งละ 200 บาท แต่เงินดังกล่าวจะออกทุกๆ 3 เดือน ซึ่งข้อจำกัดด้านงบประมาณที่ขาดแคลนยังส่งผลต่อการขาด แคลนอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานด้วย ผลการวิจัยในส่วนนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสุมิตรา เขื่อนแก้ว (2552) ที่ศึกษาเรื่องปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติของอาสาสมัครในการช่วยเหลืออุบัติเหตุจราจรใน ชุมชน อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งพบว่า อาสาสมัครมีอุปกรณ์การช่วยเหลือพื้นฐานไม่เพียงพอ เนื่องจากอาสาสมัครไม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณเพียงพอในการปฏิบัติช่วยเหลือผู้บาดเจ็บจาก อุบัติเหตุจราจร

ทั้งนี้ ผลงานวิจัยยังพบข้อจำกัดด้านกำลังเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานที่ไม่เพียงพอในส่วน ของสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรุณรัตน์ ไชยวิริยโชติ (2546) เรื่อง แนวทางการป้องกันอุบัติเหตุจราจรบนท้องถนนในช่วงเทศกาลที่พบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการ ป้องกันอุบัติเหตุจราจรในช่วงเทศกาลคือ ปัญหาด้านกำลังเจ้าหน้าที่มีจำกัดทำให้ขาดความต่อเนื่องใน การปฏิบัติการ

สอง แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

จากข้อมูลด้านศักยภาพและข้อจำกัดในการปฏิบัติงานระหว่าง 3 หน่วยงานข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาตั้งประเด็นในการหาแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันโดยการจัดกระบวนการสนทนากลุ่ม ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ โรงพยาบาล เพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน หน่วยกู้ภัยเพชรบูรณ์ ได้ระดมช่วยกันหาแนวทางแก้ไข ปัญหา จากการทำงานที่เกิดขึ้นพบประเด็นที่สำคัญและแนวทางในการปฏิบัติงานร่วมกันดังนี้

1. การทำลายพยานหลักฐาน(จากพลเมืองดี/ประชาชน) ซึ่งส่งผลกระทบต่อคดีดำเนินคดี ความทางกฎหมาย โดยแนวทางการแก้ไขปัญหาคือ

1.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของจังหวัดต้องมีการประชาสัมพันธ์ ซึ่งอาจทำผ่านป้าย ไว้นิลติดตามแยกต่างๆ และอาจโฆษณาผ่านวิทยุชุมชนหรือโทรทัศน์ด้วย

1.2 ทั้งนี้ เนื่องจากหน่วยกู้ภัยเป็นหน่วยงานแรกที่ถึงที่เกิดเหตุก่อน เจ้าหน้าที่ หน่วยกู้ภัยอาจช่วยพ่นสิ่งร่อยการชนเพื่อช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจในเบื้องต้น

อย่างไรก็ตาม การซื้อสิทธิสเปรย์พ่นร่องรอยการชนมีค่าใช้จ่ายซึ่งหน่วยกู้ภัยไม่ได้รับงบประมาณสนับสนุนเอกชนเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดังนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงอาจสนับสนุนสิทธิสเปรย์ให้กับเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยเพื่อเป็นการช่วยเหลือเกื้อกูลการทำงานระหว่างหน่วยงาน

2. การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บไม่ถูกวิธี ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อแนวโน้มอัตราการสูญเสียชีวิตของผู้บาดเจ็บที่เพิ่มขึ้น โดยแนวทางการแก้ไขปัญหาคือ

2.1 เบื้องต้นเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานทั้ง 3 หน่วยงานคือ สถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัย ต้องสร้างความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บก่อน

2.2 สร้างความเข้าใจให้ประชาชน ซึ่งอาจทำเป็นโครงการให้ความรู้สู่ชุมชน โดยอาจร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้นำชุมชนให้ประชาสัมพันธ์เชิญชวนประชาชนและลูกบ้านเข้ารับอบรมความรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บที่ถูกต้อง ทั้งนี้ การอบรมความรู้ดังกล่าวทางโรงพยาบาลได้จัดอบรมให้กับอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน(อปพร)แล้ว

2.3 การรณรงค์ผ่านสื่อ โดยสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินซึ่งเป็นหน่วยงานรับผิดชอบควรริบกระจายข้อมูลสื่อประชาสัมพันธ์การรณรงค์ให้ความรู้ประชาชนเกี่ยวกับขั้นตอนการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บสู่ต่างจังหวัด เนื่องจากขณะนี้เฉพาะในเขตกรุงเทพฯ ทั้งนี้การรณรงค์ที่ได้ผลดีที่สุดคือการรณรงค์ผ่านโทรทัศน์ แต่ปัญหาคือ มีราคาแพง

ทั้งนี้ จากการสนทนากลุ่มพบว่า โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ร่วมกับหน่วยกู้ภัยมีโครงการอาสาสมัครเร่งเหตุ 1669 โดยเป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับการเร่งเหตุให้กับประชาชน ส่วนสถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์มีโครงการอาสาจราจรซึ่งเป็นการอบรมให้ความรู้กับนักเรียน ตำรวจบ้าน และอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน(อปพร)

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้นทั้งหมด สรุปได้ว่า การมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติงานของสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และหน่วยกู้ภัยเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนตามขั้นตอนการมีส่วนร่วมของโคเฮนและอัฟฮอฟอยู่ในขั้นตอนที่ 1 คือการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โดยทั้ง 3 หน่วยงานมีส่วนร่วมในการประชุมวางแผนบรรเทาสาธารณภัยที่จังหวัดจัดขึ้นเป็นประจำทุกปีร่วมกัน ซึ่งการมีส่วนร่วมนั้นเริ่มตั้งแต่การประชุมปรึกษาหารือและการหาแนวทางแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นในการทำงาน และขั้นตอนที่ 2 คือการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน โดยเมื่อมีการประชุมและปรึกษาหารือกันแล้ว ทั้ง 3 หน่วยงานจะมีการซักซ้อมการปฏิบัติตามแผนซึ่งเบื้องต้นเป็นการซ้อมแผนบนโต๊ะก่อน จากนั้นเป็นการซ้อมแผนในสถานการณ์จริง ทั้งนี้จากการเก็บข้อมูลไม่พบการมีส่วนร่วมในขั้นตอนที่ 3 คือการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และขั้นตอนที่ 4 คือการมีส่วนร่วมในการประเมินผล

อย่างไรก็ตาม ประเด็นสำคัญที่สุดของการมีส่วนร่วมที่ทั้ง 3 หน่วยงานขาดคือ การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมตามที่ นีรันดร์ จงวุฒิเวศย์(2527) กล่าวไว้เกี่ยวกับรูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยหากเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมจะสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ในหลายด้าน ทั้งการทำลายพยานหลักฐานโดยประชาชน/พลเมืองดี และการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บไม่ถูกวิธีซึ่ง

แนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าวหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องสร้างความเข้าใจให้ประชาชน จึงอาจทำเป็นโครงการให้ความรู้สู่ชุมชนและเปิดโอกาสให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำชุมชน และประชาชนเข้ารับอบรมความรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บที่ถูกต้องวิธี ซึ่งจะช่วยลดอัตราการสูญเสียชีวิตของผู้บาดเจ็บได้

5.2 ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1. รัฐบาลควรสนับสนุนงบประมาณในการปฏิบัติงานให้กับหน่วยกู้ภัย เนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานดังกล่าวเป็นอาสาสมัครจึงไม่มีเงินเดือนประจำ มีแต่เงินสนับสนุนจากการนำผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาลซึ่งมีจำนวนไม่มากนัก อีกทั้งการปฏิบัติงานแต่ละครั้งเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ใช้เงินส่วนตัวในการจ่ายค่าน้ำมันรถและค่าวัสดุ/อุปกรณ์ ไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานอื่นภายนอกแต่อย่างใด

2. สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ ควรประชาสัมพันธ์ข้อมูลให้ประชาชนรับทราบเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน โดยสอดแทรกประเด็นการห้ามทำลายพยานหลักฐาน ณ จุดเกิดเหตุเข้าไป เนื่องจากประเด็นดังกล่าวส่งผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

3. สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และหน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่วมใจที่ควรสร้างความเข้าใจร่วมกันให้กับเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานในประเด็นการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บที่ถูกต้องวิธีเพื่อประสิทธิภาพในการทำงานช่วยเหลือผู้บาดเจ็บที่ประสบอุบัติเหตุ

4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดโครงการอบรมให้ความรู้แก่ประชาชนในประเด็นการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บที่ถูกต้องวิธี โดยเน้นการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำชุมชน และชาวบ้านในท้องถิ่น อีกทั้งยังควรประชาสัมพันธ์ข้อมูลดังกล่าวผ่านสื่ออย่างป้ายประชาสัมพันธ์ วิทยูชุมชน หรือโทรทัศน์ให้กับประชาชนทั่วไปได้รับทราบข้อมูลดังกล่าวด้วย

บรรณานุกรม

หนังสือ

- โกวิทย์ พวงงาม. 2545. การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน. (ม.ป.ท.).
- ชาติรี เจริญชีวะกุล. 2555. [สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ](#)(สพฉ.).กรุงเทพฯ:สำนักงานสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ.
- นรินทร์ชัย พัฒนพงศา. 2546. การมีส่วนร่วม หลักการพื้นฐาน เทคนิคและกรณีตัวอย่าง. กรุงเทพฯ ปารีชาติ วลัยเสถียร และคณะ. 2543. กระบวนการพัฒนาและเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- พัชรี พงษ์ศิริ. 2541 .การมีส่วนร่วมทางการเมืองของข้าราชการ : ศึกษาเฉพาะกรณีข้าราชการกรมการจัดหางาน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เพ็ญประภา ศิริโรจน์ และคณะ. 2547. การประเมินผลการรณรงค์ป้องกันอุบัติเหตุจราจรช่วงเทศกาลปีใหม่ 2546 ของรัฐบาล. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไพบูลย์ ช่างเรียน.2516. สังคมวิทยา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- วรวิทย์ จันทรชুম. 2554. ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี. ปัตตานี : [สำนักพิมพ์ไทยคมทรีบูน](#).
- วนิดา ลิ้มมัน. 2553. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการจราจรทางถนน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ [คอมิกส์ พับลิเคชันส์](#).
- วิเชียร มุริจันทร์. 2541. ภูมิหลังของผู้ประสบอุบัติเหตุขณะขับขี่รถจักรยานยนต์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ [บงกช พับลิชชิ่ง](#).
- วีระกิตติ์ หาญปริพรรณ์ และคณะ. 2551. รายงานการวิจัยการมีส่วนร่วมของชุมชนในงานยุติธรรมชุมชน : กรณีศึกษาชุมชนคลองจระเข้ชั้นน้อย ตำบลเกาะไร่ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา. นนทบุรี : กระทรวงยุติธรรม.
- สุพัตรา สุภาพ. 2534. สังคมวิทยา.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด

วิทยานิพนธ์

- เกรียงศักดิ์ คงทับทิม. 2546. การมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันปัญหายาเสพติด : ศึกษาเฉพาะกรณีเขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจภูธรตำบลกระต๊อบ อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา สถาบันราชภัฏนครปฐม.

- นิรุช ประสิทธิเมตต์. 2540. การมีส่วนร่วมของครูในการป้องกันการระบาดของยาบ้าในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการพัฒนาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มณฑนา พิพัฒน์เพ็ญ. 2540. การมีส่วนร่วมและกระบวนการถ่ายทอดความรู้ของประชาชนชาวบ้านในการสอนดนตรีพื้นบ้านของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร และการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุมิตรา เชื้อนแก้ว. 2552. ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติของอาสาสมัครในการช่วยเหลืออุบัติเหตุจราจรในชุมชน อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระ พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรุณรัตน์ ไชยวิริยโชติ. 2546. แนวทางการป้องกันอุบัติเหตุจราจรบนท้องถนนในช่วงเทศกาล. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมขนส่ง คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
- เอกวิทย์ นวเศรษฐ. 2554. การศึกษากระบวนการมีส่วนร่วมในการวางแผนชุมชน : กรณีศึกษาชุมชนโพธิ์โมสต์และชุมชนทรัพย์สินพัฒนา. การค้นคว้าอิสระการวางแผนชุมชนเมืองและสภาพแวดล้อมมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

การสัมภาษณ์

- กรรเอนก เสาวรส. วันที่ 15 มกราคม 2556. หัวหน้าชุดจุดบ้านโตก มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์. ศักยภาพและข้อจำกัดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์.
- เชียรสิน ชายเดชกุล. วันที่ 11 มกราคม 2556. พนักงานสืบสวน. ศักยภาพและข้อจำกัดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์.
- ณัฐพล ปานสุขุม. วันที่ 19 มกราคม 2556. เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินขั้นพื้นฐาน(EMT-B). ศักยภาพและข้อจำกัดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์.
- นิตยา นางเขียว. วันที่ 11 มกราคม 2556. ผู้บังคับหมู่งานจราจรฝ่ายธุรการ. ศักยภาพและข้อจำกัดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์.

ประชุม ปิ่นปลื้มจิตต์. วันที่ 11 มกราคม 2556. รองผู้กำกับหน่วยงานจราจรสถานีตำรวจภูธรเมือง เพชรบูรณ์. ศักยภาพและข้อจำกัดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมือง เพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์.

แป๊ะ เพิ่มพูนทรัพย์. วันที่ 15 มกราคม 2556. หัวหน้ามูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์. ศักยภาพและข้อจำกัด การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกร ฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์.

วีรยุทธ เพิ่มพูนทรัพย์. วันที่ 19 มกราคม 2556. เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินชั้นพื้นฐาน(EMT-B). ศักยภาพและข้อจำกัดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์ เพชรบูรณ์.

อภิสิทธิ์ ศรีกาญจนเพริศ. วันที่ 15 มกราคม 2556. พลวิทยุมูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์. ศักยภาพและ ข้อจำกัดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่ เวชกรฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์.

อุธร คำนนท์. วันที่ 19 มกราคม 2556. เจ้าหน้าที่เวชกรฉุกเฉินชั้นพื้นฐาน(EMT-B). ศักยภาพและ ข้อจำกัดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่ เวชกรฉุกเฉิน โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย มูลนิธิร่มโพธิ์เพชรบูรณ์.

เก็บข้อมูลภาคสนาม

สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์.(2555).แผนเผชิญเหตุ รองรับกรณีอุบัติเหตุหมู่ ประจำปี2555.
(เก็บข้อมูลวันที่ 5 กันยายน 2555)

สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์.(2555). สถิติการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนในเขตอำเภอเมือง
จังหวัด เพชรบูรณ์. (เก็บข้อมูลวันที่ 5 กันยายน 2555)

สถานีตำรวจภูธรเมืองเพชรบูรณ์.(2555).ระเบียบวาระการประชุม โครงการพัฒนาระบบงานสืบสวน
อุบัติเหตุทางถนนอย่างบูรณาการ.(เก็บข้อมูลวันที่ 5 กันยายน 2555)

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

เดลินิวส์. ไทยตายจากอุบัติเหตุอันดับ 3 ของโลก. [ออนไลน์]. เข้าถึงจาก :

<http://www.dailynews.co.th/Content/Article/28366/%E0%B9%84%E0%B8%97%E0%B8%A2%E0%B8%95%E0%B8%B2%E0%B8%A2%E0%B8%88%E0%B8%B2%E0%B8%81%E0%B8%AD%E0%B8%B8%E0%B8%9A%E0%B8%B1%E0%B8%95%E0%B8%B4%E0%B9%80%E0%B8%AB%E0%B8%95%E0%B8%B8%E0%B8%AD%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B8%95%E0%B8%B1%E0%B8%9A3%E0%B8%82%E0>

[%B8%AD%E0%B8%87%E0%B9%82%E0%B8%A5%E0%B8%81](#) (สืบค้นข้อมูลวันที่ 25 พฤษภาคม 2556).

สำนักบริการข้อมูลและสารสนเทศ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. “แนวความคิด-ทฤษฎีบทบาทหน้าที่” [ออนไลน์]. เข้าถึงจาก : <http://www.idis.ru.ac.th/report/index.php?topic=3765.0>. (สืบค้นข้อมูลวันที่ 14 ตุลาคม 2555).

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. สถิติการรับแจ้งคดีอุบัติเหตุการจราจรทางบก จำแนกตามประเภทรถ ความเสียหาย และผู้ต้องหา ที่วราขอาณาจักร พ.ศ. 2545-2555.[ออนไลน์]. เข้าถึงจาก : <http://service.nso.go.th/nso/web/statseries/statseries21.html>. (สืบค้นข้อมูลวันที่ 16 กันยายน 2557).

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ - นามสกุล นางสาวศวดี นีรารมย์
Miss Yoswadee Nirarom

วัน เดือน ปีเกิด 10 กรกฎาคม พ.ศ.2528

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำพิเศษ สาขาวิชาการพัฒนาสังคม
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เพชรบูรณ์

หน่วยงานที่ติดต่อได้สะดวก สาขาวิชาการพัฒนาสังคม คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จังหวัด
เพชรบูรณ์ 67000 หมายเลขโทรศัพท์ 056-717-100
ต่อ 1306

ประวัติการศึกษา

ปีที่จบการศึกษา	ระดับปริญญา	อักษรย่อและชื่อเต็มปริญญา	สาขาวิชา	ชื่อสถาบัน	ประเทศ
2554	โท	ศศ.ม (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต)	สิทธิมนุษยชน และการพัฒนา	มหาวิทยาลัย มหิดล	ไทย
2551	ตรี	ศศ.บ. (ศิลปศาสตรบัณฑิต)	พัฒนาสังคม	มหาวิทยาลัย นเรศวร	ไทย

สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ สิทธิมนุษยชน สิทธิสตรี ความรุนแรงใน
ครอบครัว
การวิจัยเชิงคุณภาพ

ประสบการณ์งานวิจัย ผู้ช่วยวิจัยโครงการวิจัยกฎหมายคุ้มครอง
ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว : ฐาน
ความคิด โอกาส และอุปสรรค ของศูนย์สิทธิ
มนุษยชนศึกษาและการพัฒนา มหาวิทยาลัยมหิดล
พ.ศ. 2553